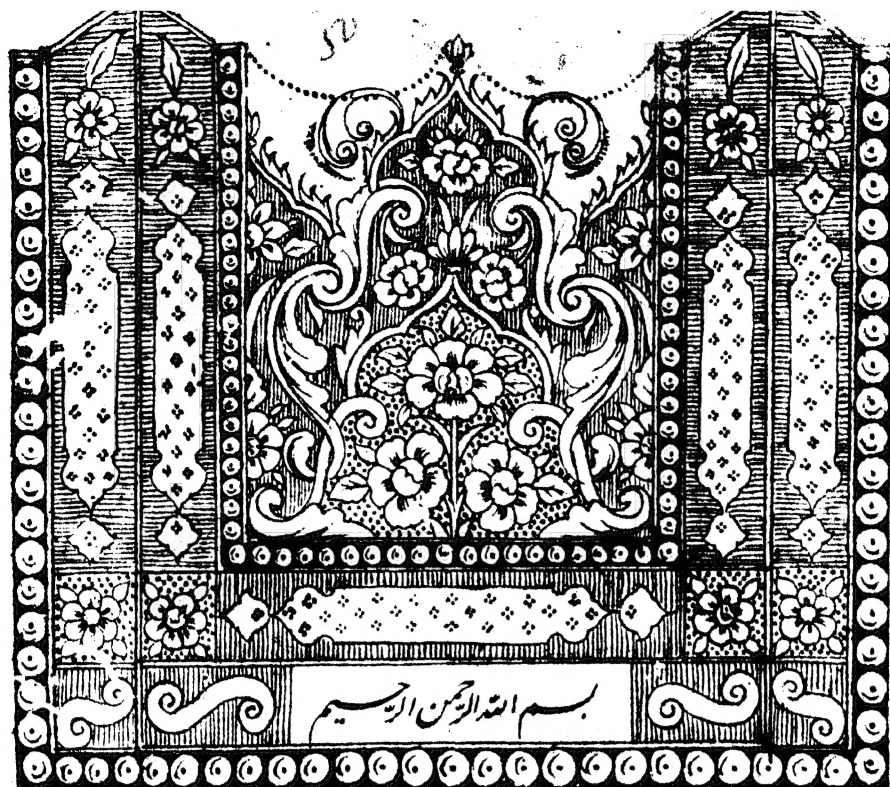

مجموعہ رسائل علمائے شریعت کا حقیقت کا خلاصہ تفاسیر اہل برہنہ

در مقام عیش و سرور که در کتب معتبره و محال است که در این کتاب آمده باشد

حاج آقا محمد محمدی در محضر آقا محمد بن علی رضا علی
اربابی جمعی از علمای این شهر و مطهرین و شریفین

[illegible]

مجلس شورای اسلامی

[illegible][illegible]

عيسى عليه السلام لو الكعبة وسجد ذلك كحل هذا حرام ولا يضل هذا الذي سجد
عيسى عليه السلام يا ربى كعبه ونسب ان پس همه اينها حرامند و ملائى شود اين ذبيحه را برست
كان اللّٰه محسباً او تضرعنا او يعوذ بك كما نص عليه الشافعي رحم و اتفق عليه اهلنا
که باشند ز کعبه سلمان يا ربى يا ربى جانکه تضرع کرده است بر خدا و اتفاق کرده اذ بران
فان قصد مع ذلك تطهير للذبح بعين الله والعبادة له كان ذلك كفرا فان كان
پس اگر اراده که ذبح اود و آن بزرگى ذبح را بر اى غير خدا و عبادت را با خدا باشد آن كفر پس اگر باشد
اللّٰه محسباً قبل ذلك صار بالذبح مرتكباً وذكر الشيخ ابراهيم المزنى من اهلنا
و سجده سلام پس اين ذبح کردن کرده پس ذبح کرده است و ذبح کرده است و ذبح کرده است
ان ما يدعى عند استقبال السلطان تقر بالابوة الله انى اهل الجارى و لا يلهى
بجقيق خبرى که ذبح کرده هنوز و استقبال و شاه را بر اى تقرب به اى تخمين نمى و ذبح کرده است و ذبح کرده است
اهل به بعين الله قال الراغبى هذا لما يدعى به استبشار العقدة و هو كحل العقدة
جانور است که ذبح کرده و ذبح کرده است و ذبح کرده است و ذبح کرده است
لولا ذرة المؤمن ومثل هذا لا يجرى التخيير والله اعلم فان قيل فما الحكم وما لكم
بر اى پديدش برود و مانند اين گفت نمى و ذبح کرده است و ذبح کرده است
ان لا تأكلوا مما ذكر اسم الله عليه وقد فصل لكم ما حرم عليكم الا ما اضطررتم
که بخورید از آنچه ذکر کرده نمى است نام خدا بر اى مال که نمى پس اى ذبح کرده است و ذبح کرده است
اليه و لكنا قوله فكلوا مما ذكر اسم الله عليه ان كنتم بايانه مؤمنين عام شتاء و
پسند بسوختن نمى است و ذبح کرده است و ذبح کرده است و ذبح کرده است
ما قصد به التقرب الى غير الله و غير فكنون الكل حلالاً فلكنا هذه الايات عامة فخصه
چيزى را که ضد کرده و ذبح کرده است و ذبح کرده است و ذبح کرده است
بالحق الاخر وهو قوله تعالى في سورة المائدة حرمتم عليكم الميتة و الدّم
گفته و ذبح کرده است و ذبح کرده است و ذبح کرده است

عيسى عليه السلام
كان اللّٰه محسباً
اللّٰه محسباً
ان ما يدعى عند استقبال السلطان
اهل به بعين الله
ان لا تأكلوا مما ذكر اسم الله عليه
اليه و لكنا قوله
ما قصد به التقرب الى غير الله
بالحق الاخر
گفته و ذبح کرده است

الفخر بخلاف مشركي المسلمين فانهم خاطعون ان كفرة الاسلام مفصداً للدين
 غير خلاف شده كان سلمان بن جعفر بن ابيان آيين بكنند میان كفرة و اسلام پس صد بكنند تعجب
 بالذبح الی غیر الله ویدكرهون اسم الله علیها وقت الذبح فاكول كفرة صیحه وكنه
 بسبب بوی غیر خدا و كریكند نام غیر خدا وقت ذبح پس ال كفرة است صریح و دوم كفرة
 حضور لله صلوة الاسلام و كانوا یعنفون ان لا طیر یؤذی الذبح الا هذا سواء كان لله
 كرمه و اوصوت اسلام است و بعد از اعتقاد میدهند كه میت را می برای بیخ کردن كرمین بواجب است كه بشوید
 او غیر الله و قد یجری هذا العادة فی زماننا ایضاً فانهم یستترعون ان فلاذین یج
 یا برای غیر خدا البته جاری شده است این حالت در زمانه اخیر پس جعفر بن ائینان مشهور بكنند كه جعفر بن ائینان بكنند
 بقوله لا جبار الشیخ یخجل كید مثلاً سواء ذكر و اسم الله علیه عند الذبح التكنین
 كاره برای سید احمد کبیر مثلاً بابر است كند كریكند نام خدا را بروی نزدیک كذا ایندن كارد
 اكله و ما وقع فی الهدایة و یكره ان یدكر مع اسم الله تكسب شیئاً اخر و هو ان یقول
 یا و ایچ واقع شده است در هدایه و كرده است انكه ذكر كند با نام خدا می تعالی چیزی دیگر را و او نیست كه
 عند الذبح ان یقبل عن فلان و هذه ثلث مسائل احدها ان یدكر موصولاً لا مقصوداً
 وقت ذبح کردن خدا بقول كن از فلان و این سه مسله اند كی انكه ذكر كند بطریق اتصال عطف
 فتكره و لا تحرم الذبیحة و هو المراد بها قال و نظیره ان یقال بسم الله محمد رسول
 پس كرده میشود و حرام نمی شود و چه او را دست بچكفت و نشان این است كه گفته شود بسم الله محمد رسول الله
 لان الشركة لم توجد فكذلك الذبح و افعاله الا انه یكره لو جاز القرآن صفة فی تصویق
 چرا كه البته شركت یافته نشد پس بشوید واقع برای غیر خدا انكه جعفر بن كرمه است بجهت موجود شدن نزدیكی
 یصو و اللحم و الثانیة ان یدكر موصولاً علی وجه العطف و الشركة بان یقول
 بصوت حرام دوم است كه ذكر كند بطور وصل بر طریق عطف و شدت این طور كه بگوید
 بسم الله و اسم فلان او یقول بسم الله و فلان او یقول بسم الله و محمد رسول الله
 بسم الله و اسم فلان یا بگوید بسم الله و فلان یا بسم الله و محمد رسول الله

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

التَّيَّةُ إِلَى الْإِخْرَاجِ وَالْإِصْلَاحِ عَلَى عَدَمِ الْفَرْقِ بَيْنَ الدَّارِ الْخَيْرِ الَّذِي وَضَعَ صَاحِبُ الْإِجْدَادِ
 مِثْلَ تَأْمُرِ عَمَلٍ وَنِزْمِ مَنِيَّتٍ بِرُفْقِ كُودِنِ مِثَالِ ذِكْرِ خَالِصٍ كَهَفِ مَدَّ هَتِ صَاحِبِ مَدَّ
 مَسْكَتِ فِيهِ وَيَكُنْ مَا قُصِدَ بِهِ التَّقَرُّبُ إِلَى عِزِّ اللَّهِ الَّذِي وَضَعْنَا الْمَسْكَتَ فِيهِ وَأَيْنَ هَذَا مِنْ ذَلِكَ
 مَسْكَتِ رُودِنِ وَبِإِنْ خِزْيِ كَهَفِ مَدَّ هَتِ صَاحِبِ مَدَّ هَتِ صَاحِبِ مَدَّ هَتِ صَاحِبِ مَدَّ هَتِ
 تَمَّ الْجَوَابُ مِنْ مَوْلَانَا شَاهِ عَبْدِ الْعَزِزِ بِرَقْدَسِ سِرَّةِ الْعَزِزِ جَوَابُ ثَالِثِي أَرْبَعِي عَبْدِ الْحَكِيمِ بِحَالِي حَرَمِ
 تَمَّ شَدَّ جَوَابُ مَوْلَانَا شَاهِ عَبْدِ الْعَزِزِ بِرَقْدَسِ سِرَّةِ الْعَزِزِ
 مَتَّصِنِ اعْتِرَاضَاتٍ وَطَرْزِ طَعْنِ مَوْلَانَا شَاهِ عَبْدِ الْعَزِزِ بِرَقْدَسِ سِرَّةِ الْعَزِزِ
 كَا وَغَيْرِهِ وَرُصُورَتِ مَذْكُورِهِ حَلَالِ سِتِّ وَخُودِنِ أَنْ بُوْجِبَ عِشْرَتِ خُصُوصًا وَتَكْتَلِفُ نَاحِي غَيْرَ
 كَمَا هُوَ الْمُتَعَادِلُ فِي ذِيحِ بَقَرَةِ السَّيِّدِ أَحْمَدَ كَبِيرٍ وَغَيْرِهِ أَمَّا ثَبُوتُ حِلِّهَا وَاجْتِهَادُ الْكِتَابِ فَقَوْلُهُ
 بِمَعْنَى أَنْ عَادَتِ دَرْجِ كُودِنِ كَا وَسَيِّدِ أَحْمَدَ كَبِيرٍ وَغَيْرِهَا أَمَّا ثَبُوتُ حِلِّهَا وَاجْتِهَادُ الْكِتَابِ فَقَوْلُهُ
 لَقَالِ فَكُلُوا مِمَّا ذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ لَا يَأْتِيهِ مُؤْمِنِينَ وَمَا لَكُمْ أَلَّا تَكُلُوا مِمَّا ذَكَرَ
 تَعَالَى سِتِّ بِسْمِ اللَّهِ بِرَقْدَسِ سِرَّةِ الْعَزِزِ بِرَقْدَسِ سِرَّةِ الْعَزِزِ بِرَقْدَسِ سِرَّةِ الْعَزِزِ بِرَقْدَسِ
 اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَقَدْ فَضَّلَ لَكُمْ مَا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ لِأَنَّهُ عَامٌّ وَقَدْ خَصَّصَ مِنْهُ الْبَعْضُ وَهُوَ
 نَامُ خَدَّ بِرَقْدَسِ سِرَّةِ الْعَزِزِ بِرَقْدَسِ سِرَّةِ الْعَزِزِ بِرَقْدَسِ سِرَّةِ الْعَزِزِ بِرَقْدَسِ
 الْبَيْتَةِ وَالْأَمِّ وَحَمِّ الْخَزِيرِ وَمَا أَهْلُ الْغَيْبِ لِلَّهِ بِهِ وَالْمُخْتَفَةِ وَالْمَوْقُودَةِ وَالْمَرْدِيَّةِ وَالْمُطْفِئَةِ
 مَرْدِ سِتِّ وَخُونِ وَكُودِنِ خُودِنِ كَا وَغَيْرِهِ خُودِنِ كَا وَغَيْرِهِ خُودِنِ كَا وَغَيْرِهِ خُودِنِ
 وَمَا أَكَلَ السَّبْعُ وَمَا دَجَّ عَلَى النَّصَبِ وَمَا قُصِدَ بِهِ التَّقَرُّبُ إِلَى عِزِّ اللَّهِ وَالْعَامُّ الْخُصَّصُ
 وَاجْتِهَادُ مَوْلَانَا شَاهِ عَبْدِ الْعَزِزِ بِرَقْدَسِ سِرَّةِ الْعَزِزِ بِرَقْدَسِ سِرَّةِ الْعَزِزِ بِرَقْدَسِ
 يَتَنَاوَلُ أَفْرَادَهُ الْبَاقِيَّةَ وَلَوْ ظَنَّا وَالذَّيْجَةَ فِي الصُّوَرَةِ الْمَذْكُورَةِ لَيْسَتْ دَاخِلَةً فِي شَيْءٍ
 شَائِلٍ مِثْلِهِ فَرَدَّ مَيِّ بَاقِي خُودِنِ كَا وَغَيْرِهِ خُودِنِ كَا وَغَيْرِهِ خُودِنِ كَا وَغَيْرِهِ
 مِنَ الْخُصُوصَاتِ أَمَّا عَدَمُ دُخُولِهَا فِيمَا سِوَى قُصْدِ بِهِ التَّقَرُّبُ إِلَى عِزِّ اللَّهِ فَظَاهِرٌ
 مِنْ مَخْصَصَاتِ الْمَانَةِ دَاخِلِ شَدْنِ وَنَجِيهِ دَرْجِي كَا وَغَيْرِهِ خُودِنِ كَا وَغَيْرِهِ خُودِنِ كَا وَغَيْرِهِ

ع
 تَقَرُّبُ إِلَى عِزِّ اللَّهِ
 بِرَقْدَسِ سِرَّةِ الْعَزِزِ
 بِرَقْدَسِ سِرَّةِ الْعَزِزِ
 بِرَقْدَسِ سِرَّةِ الْعَزِزِ

بِرَقْدَسِ سِرَّةِ الْعَزِزِ
 بِرَقْدَسِ سِرَّةِ الْعَزِزِ
 بِرَقْدَسِ سِرَّةِ الْعَزِزِ

و اما عدم دخولها فيما قصده التقرّب الى غير الله فلا نه عباره عن الذبيحة التي اقصده
واما داخل شدن ذبيحه در غير كذا مقصود بى تقريبت بسوى غير خدا پس از اينست كه او عبارت از آن ذبيحه كذا
يدخلها اكل الجحافل قصده الدفع الى العير كما سيأتي وهمنا ليست كذلك واما
بما يحسن خردن كوشش آن بگو صد كرده شود آن دفع كردن غنمى بجا بايد و اينجا ميت همين و اما
بالسنة محدث الذبيحة للضعيف والوليمة والاخراس والعقيقة والحنان كذا ذبيحة
از حديث پس حديث ذبيحه است براى مهران و وليمه و عرسها و عقيقة و سوداگرى مانند ذبيحه
القصاب مثلاً و نه لا شك ان الذبيحة فى الصورة الاولى والصورة المذكورة اول
قصاب مثلاً پس تخمين شك ميت كه البته ذبيحه در صورت اول و صورتهائى ذكر كرده و ذبح كرده شده
باسم الله بنيت غير الله والفرق حكمه و اما يقول الفقهاء يقول السراجية والحناني
بنام خدا بيت غير خدا رسد كرون بلا دليل و اما يقول فقهاء پس قول قاضى سرجهيت و كذا
اداء ذبح باسم المسيح لا يحل ولو ذكر بغير الله و ارا حريه المسيح عليه السلام تحل
و بكنه ذبح كردن باسم مسيح حلال نشود و اگر ذبح كرد بغير اسم و اراده كرد بوى عيسى عليه السلام حلال نشود
و باينست منع ميشود قول امرن ميكو نيزيت كه چيز ذبح شرط نيست ليكن نيت بخير و ناسد ذبيحه حرام خواهد نمود
وقول الهداية والثالثة ان يقول مفعولاً عنه صوتاً و معنى يان يقول قبل التسمية
و قول براهيت و صوت سوم آنكه بگويد ذبح عنيده اندي صوت و معنى بايغور كه بگويد ذبح قبل التسمية
وقبل ان يصنع الذبيحة او بعده و هذا لا بأس به الى قوله والشرط هو الذكر الخالص
وقبل ان يزرع اخذ ذبيحه را يا بعد ذبح كردن و اين باكي نيست بوى ذل براهيت و جهان ذكر است خالص
الذكر لان المراد بالذكر الخالص الذكر الذكر باللسان فقط كما يدل عليه قوله يان يقول
مرفق زيرا كه البته مراد بذكر خالص مجرد ذكر بر زبان است فقط چنانكه دلالت ميخيزد برين را و تونين
قبل التسمية الخ فى تفسير قوله صوتاً و معنى و قول الهداية فى شرح قول الهداية
قبل التسمية كتن غم در تفسير خود سورة و معنى و قول غايه در شرح قول براهي
هذا و لما مؤيدوه همنا الذكر على الذبح والمراد بالذكر التعليل على الذكر باللسان كما

و اما عدم دخولها فيما قصده التقرّب الى غير الله فلا نه عباره عن الذبيحة التي اقصده
واما داخل شدن ذبيحه در غير كذا مقصود بى تقريبت بسوى غير خدا پس از اينست كه او عبارت از آن ذبيحه كذا
يدخلها اكل الجحافل قصده الدفع الى العير كما سيأتي وهمنا ليست كذلك واما
بما يحسن خردن كوشش آن بگو صد كرده شود آن دفع كردن غنمى بجا بايد و اينجا ميت همين و اما
بالسنة محدث الذبيحة للضعيف والوليمة والاخراس والعقيقة والحنان كذا ذبيحة
از حديث پس حديث ذبيحه است براى مهران و وليمه و عرسها و عقيقة و سوداگرى مانند ذبيحه
القصاب مثلاً و نه لا شك ان الذبيحة فى الصورة الاولى والصورة المذكورة اول
قصاب مثلاً پس تخمين شك ميت كه البته ذبيحه در صورت اول و صورتهائى ذكر كرده و ذبح كرده شده
باسم الله بنيت غير الله والفرق حكمه و اما يقول الفقهاء يقول السراجية والحناني
بنام خدا بيت غير خدا رسد كرون بلا دليل و اما يقول فقهاء پس قول قاضى سرجهيت و كذا
اداء ذبح باسم المسيح لا يحل ولو ذكر بغير الله و ارا حريه المسيح عليه السلام تحل
و بكنه ذبح كردن باسم مسيح حلال نشود و اگر ذبح كرد بغير اسم و اراده كرد بوى عيسى عليه السلام حلال نشود
و باينست منع ميشود قول امرن ميكو نيزيت كه چيز ذبح شرط نيست ليكن نيت بخير و ناسد ذبيحه حرام خواهد نمود
وقول الهداية والثالثة ان يقول مفعولاً عنه صوتاً و معنى يان يقول قبل التسمية
و قول براهيت و صوت سوم آنكه بگويد ذبح عنيده اندي صوت و معنى بايغور كه بگويد ذبح قبل التسمية
وقبل ان يصنع الذبيحة او بعده و هذا لا بأس به الى قوله والشرط هو الذكر الخالص
وقبل ان يزرع اخذ ذبيحه را يا بعد ذبح كردن و اين باكي نيست بوى ذل براهيت و جهان ذكر است خالص
الذكر لان المراد بالذكر الخالص الذكر الذكر باللسان فقط كما يدل عليه قوله يان يقول
مرفق زيرا كه البته مراد بذكر خالص مجرد ذكر بر زبان است فقط چنانكه دلالت ميخيزد برين را و تونين
قبل التسمية الخ فى تفسير قوله صوتاً و معنى و قول الهداية فى شرح قول الهداية
قبل التسمية كتن غم در تفسير خود سورة و معنى و قول غايه در شرح قول براهي
هذا و لما مؤيدوه همنا الذكر على الذبح والمراد بالذكر التعليل على الذكر باللسان كما

و اما عدم دخولها فيما قصده التقرّب الى غير الله فلا نه عباره عن الذبيحة التي اقصده
واما داخل شدن ذبيحه در غير كذا مقصود بى تقريبت بسوى غير خدا پس از اينست كه او عبارت از آن ذبيحه كذا
يدخلها اكل الجحافل قصده الدفع الى العير كما سيأتي وهمنا ليست كذلك واما
بما يحسن خردن كوشش آن بگو صد كرده شود آن دفع كردن غنمى بجا بايد و اينجا ميت همين و اما
بالسنة محدث الذبيحة للضعيف والوليمة والاخراس والعقيقة والحنان كذا ذبيحة
از حديث پس حديث ذبيحه است براى مهران و وليمه و عرسها و عقيقة و سوداگرى مانند ذبيحه
القصاب مثلاً و نه لا شك ان الذبيحة فى الصورة الاولى والصورة المذكورة اول
قصاب مثلاً پس تخمين شك ميت كه البته ذبيحه در صورت اول و صورتهائى ذكر كرده و ذبح كرده شده
باسم الله بنيت غير الله والفرق حكمه و اما يقول الفقهاء يقول السراجية والحناني
بنام خدا بيت غير خدا رسد كرون بلا دليل و اما يقول فقهاء پس قول قاضى سرجهيت و كذا
اداء ذبح باسم المسيح لا يحل ولو ذكر بغير الله و ارا حريه المسيح عليه السلام تحل
و بكنه ذبح كردن باسم مسيح حلال نشود و اگر ذبح كرد بغير اسم و اراده كرد بوى عيسى عليه السلام حلال نشود
و باينست منع ميشود قول امرن ميكو نيزيت كه چيز ذبح شرط نيست ليكن نيت بخير و ناسد ذبيحه حرام خواهد نمود
وقول الهداية والثالثة ان يقول مفعولاً عنه صوتاً و معنى يان يقول قبل التسمية
و قول براهيت و صوت سوم آنكه بگويد ذبح عنيده اندي صوت و معنى بايغور كه بگويد ذبح قبل التسمية
وقبل ان يصنع الذبيحة او بعده و هذا لا بأس به الى قوله والشرط هو الذكر الخالص
وقبل ان يزرع اخذ ذبيحه را يا بعد ذبح كردن و اين باكي نيست بوى ذل براهيت و جهان ذكر است خالص
الذكر لان المراد بالذكر الخالص الذكر الذكر باللسان فقط كما يدل عليه قوله يان يقول
مرفق زيرا كه البته مراد بذكر خالص مجرد ذكر بر زبان است فقط چنانكه دلالت ميخيزد برين را و تونين
قبل التسمية الخ فى تفسير قوله صوتاً و معنى و قول الهداية فى شرح قول الهداية
قبل التسمية كتن غم در تفسير خود سورة و معنى و قول غايه در شرح قول براهي
هذا و لما مؤيدوه همنا الذكر على الذبح والمراد بالذكر التعليل على الذكر باللسان كما

وَعَلَيْكُمْ هَا وَمَعْنَى مَا أَهْلُ بَيْتِ لَعْنَةِ اللَّهِ مُؤَدَّى عَلَيْكُمْ لَعْنَةُ اللَّهِ أَيْتُ شَيْ

و سواى این هر دو معنی مایل به لغیر است اینست که مذکور شده شود بر دو سه بعینه نام خدا
ز جمله ایشانست که ضمیر و ضمیر زجمله که در عبارت بیضاوی است راجع است بسوی ما که عبارت از پنج
است و زیاده کرد صاحب بیضاوی بر عبارت تفسیر کثرت لفظ عند ذبحه را برای بیان ملا
یاسبیت که مستفاد مذکور باقی پس لفظ عند ذبحه بدل از به است یا عطف بیان و اجماع و محب
فی قوله الضم من متعلق بر رفع و علی هذا معنی رفع الصوت للضم انیکه ذکر کرده شود اسم ضم بوقت فح
و معنی موافق تفسیر الکواشی و کتاب اللغة تاج بهی است و غیر آن هر دو معنی مَا أَهْلُ بَيْتِ لَعْنَةِ اللَّهِ

آید از کرده شود بغیر اسم و وقت فح اینست ترجمه پس معنی آید که به چنین خواهد شد که حرام است
ذبحه که آواز بلند کرده شود بنام غیر اسم و وقت فح آن وَإِذَا عَلِمْتَ مَعْنَى الْآيَةِ
عَلَى مَا قَالَهُ الْبَيْضاوِيُّ وَحُشِيَهُ مُطَابِقًا لِلتَّفَاسِيرِ وَاللُّغَةِ عَرَفْتَ أَنَّ مَا كَتَبَهُ مُلْكًا
بنابر آنچه گفت او را بیضاوی و حشی او در عا لیکه موافق است بر تفسیر لغت شما که تحقیق آنچه نوشته است از لایا

أَحَافِظُ الْحَدِيثَ عَبْدُ الْعَزِيزِ الدِّهْلَوِيُّ فِي تَفْسِيرِهِ عِنْدَ قَوْلِهِ تَعَالَى مَا أَهْلُ بَيْتِ لَعْنَةِ اللَّهِ
حافظ حدیث عبد العزیز دهلوی در تفسیر خود نزد قول او تَعَالَى مَا أَهْلُ بَيْتِ لَعْنَةِ اللَّهِ
و حاصل مافیه حرام است جانوری که مشهور و منسوب کرده شود برای عین خدا یا نفس او
عِنْدَ نَفْسِهِ وَخَالَفَ لِلتَّفَاسِيرِ وَاللُّغَةِ وَكَسَعَايِدُ لِلْأَوَّلِ لَا غَيْرُ وَمُنْشَأُ خَلَطٍ
نزد دانش و مخالف است برای تفسیر و لغت و سیاه کردن در قیاس نه سواى آن و منشا خلط و

حَمَلُ الْأَكْرَمِ فِي قَوْلِهِ تَعَالَى لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى التَّغْلِيلِ وَالتَّمْلِيكِ وَالْإِخْصَاصِ وَهُوَ
عمل کردن لام است در قول شایسته لغیر اسم یعنی علت یا تملیک و اختصاص و داد
مستحوظ بل هی مفعول لاهل كما مر و لم يدركه لانه اذا كان اللام للملك والاختصاص

سبوتی ظاهر بلکه آن کلمه معنی لغیر اسم مفعول است این جمله در فیه تا ذکر و اینکه تحقیق تنبیه باشد لام بر تملیک و اختصاص
بلیزم ان لا یكون حراما ما ذبح بغير اكله اسم عیال الله مع الله محرم حکم کافی العداية و
لازم می آید که نباشد حرام آنچه فح کرده شود بزرگ نام غیر خدا با وجودیکه البته او حرام است چنانچه در حدیث

در تفسیر لایا

در تفسیر لایا

وَفِي تَفْسِيرِ الرَّحْمَنِ وَمَا أَهْلُ بِهِ لِعَلِّهِ لَأَنَّهُ أَنْ ذَكَرَهُ اسْمُ اللَّهِ فَقَدْ عَارَضَ الْمَطْهُرُ فِيهِ
وَرَدَّ تَفْسِيرَ الرَّحْمَنِ سِتِّ اِهْلٍ بِغَيْرِ اسْمٍ بَلْ لَعَنَهُ اِذَا ذَكَرَهُ سَمِعُوا بِأَوَّلِهِمْ حَتَّى عَارَضَ شَدَّ مَطْهُرُ
الْمُجْتَمِعِ مَعَ تَجَاسُتِهِ بِالْمَوْتِ وَأَنْ لَمْ يَذْكُرْ فَقَدْ زِيدَ فِي تَجَسُّدِهِ اُنْتَهَى وَفِي تَفْسِيرِ الدَّارِ
خَيْرٌ بِأَوَّلِهِ وَجَاسَتْ بَرَكٌ وَ اِذَا ذَكَرَهُ سَمِعُوا بِأَوَّلِهِمْ حَتَّى عَارَضَ شَدَّ مَطْهُرُ
لَيْسَتْ يَوْطِي قَوْلُهُ تَعَالَى وَمَا أَهْلُ بِهِ لِعَلِّهِ اَللَّهُ اَخْرَجَ ابْنَ الْمُنْذِرِ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ
سِتِّ تَنْصِيفِ جَلَالِ الدِّينِ سَيِّدِ قَوْلِ تَعَالَى وَمَا اِهْلٍ بِهِ لِعَلِّهِ اِسْمُ رَوَيْتُ كَرْدَانِ مَنَازِلِ عَبْدِ اسْمِ بْنِ عَبَّاسٍ
فِي قَوْلِهِ تَعَالَى وَمَا أَهْلُ قَالَ ذِيحْرٍ وَاسْتَرْجَحَ ابْنُ جُرَيْجٍ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ فِي قَوْلِهِ تَعَالَى
وَرَقُولِ اَوْ تَعَالَى وَمَا اِهْلٍ كَفَتْ بَعْجَ كَرْدَةً وَرَوَيْتُ كَرْدَانِ جَرِيرَ اَزْ اَبْنِ عَبَّاسٍ تَفْسِيرُ قَوْلِ اَوْ تَعَالَى
وَمَا أَهْلُ بِهِ لِعَلِّهِ اَللَّهُ اَعْنَى مَا أَهْلُ لِلطَّوْاعِيَةِ وَاسْتَرْجَحَ ابْنُ أَبِي حَاتِمٍ عَنْ جَاهِدٍ
وَمَا اِهْلٍ بِغَيْرِ اسْمٍ سَيِّدِ اَخْبَرَهُ بَعْجَ كَرْدَةً وَرَوَيْتُ كَرْدَانِ اَبِي حَاتِمٍ اَزْ جَاهِدٍ
وَمَا أَهْلُ قَالَ مَا ذِيحْرٍ لِعَلِّهِ اَللَّهُ وَاسْتَرْجَحَ ابْنُ أَبِي حَاتِمٍ عَنْ ابْنِ الْعَلَاءِ وَمَا أَهْلُ بِهِ
وَمَا اِهْلٍ كَفَتْ بَعْجَ كَرْدَةً وَرَوَيْتُ كَرْدَانِ اَبِي حَاتِمٍ اَزْ اَبِي عَالِيَةٍ
لِعَلِّهِ اَللَّهُ يَقُولُ مَا ذَكَرَ عَلَيْهِ اسْمُ غَيْرِ اللَّهِ اُنْتَهَى فَمَا قَالَ ذَلِكَ الْحَدِيثُ فِي تَفْسِيرِهِ وَأَهْلُ
سَيِّدِ اَخْبَرَهُ بَعْجَ كَرْدَةً وَرَوَيْتُ كَرْدَانِ اَبِي حَاتِمٍ اَزْ جَاهِدٍ
اَبْنُ جُرَيْجٍ حَمَلُ كَرْدَانِ لَعَنَ عَرَفَ سِتِّ هَرِ كَرْدَانِ لَعَنَ عَرَفَ سِتِّ هَرِ كَرْدَانِ لَعَنَ عَرَفَ سِتِّ هَرِ كَرْدَانِ
اُنْتَهَى بِالْفَاطَةِ مُخَالَفَ لِبَنَاتِ الْاَحَادِيثِ وَمَنْبُئِي عَلَى الشَّوْهِدِ عَفَا وَقَدْ عَرَفْتُ مِنْ حَلِيشَةٍ
تَامَ شَدَّ بَطْنَاهُمَا مِي مُخَالَفَ سِتِّ بَرِي اَنْ حَدِيثًا وَبَنِي سِتِّ بَرِي هَوَا اَزْ حَدِيثِ اَبِي حَاتِمٍ اَزْ جَاهِدٍ
الْبَيْضَاوِي اَنْ مَعْنَى مَا ذِيحْرٍ وَمَا أَهْلُ لِلطَّوْاعِيَةِ وَمَا ذِيحْرٍ لِعَلِّهِ اَللَّهُ كَمَا وَقَعَ فِي ذَلِكَ
بَيَانُ وَى كَيْفَ تَحْتَمِلُ سَمْعِي اَخْبَرَهُ بَعْجَ كَرْدَةً وَرَوَيْتُ كَرْدَانِ اَبِي حَاتِمٍ اَزْ جَاهِدٍ
الْاَحَادِيثِ هُوَ مَا ذَكَرَ عَلَيْهِ اسْمُ غَيْرِ اللَّهِ كَمَا اَخْرَجَهُ ابْنُ أَبِي حَاتِمٍ وَعَرَفْتُ اَنْ النِّيَّةَ
حَدِيثًا وَى اَنْ خَيْرِ سِتِّ كَرْدَةً وَرَوَيْتُ كَرْدَانِ اَبِي حَاتِمٍ اَزْ جَاهِدٍ
لَا يَفْقَهُنَّ لَهَا فِي الْاَلِيَةِ وَالتَّفَاسِيرِ وَلَكِنْ اَدَارَ ذَلِكَ الْحَدِيثُ اَحْلَ وَحَرَمَهُ عَلَى النَّبِيِّ
مِنْ تَعْرِضِ بَرِي اَنْ وَرَوَيْتُ وَتَفَاسِيرِ وَهَرِ كَرْدَانِ اَبِي حَاتِمٍ اَزْ جَاهِدٍ

منه تفسیر
مع ای که در
معنی غنی
بسیار از
ما جلی و
نویسند
معنی و
نویسند
من لا یحکم
من لا یحکم

فی جواب هذا الاستفتاء أو ردت عبارة أنه مع علم بحیث مبني من أغلظ لم يستفاد
مرد جواب این استفتاء وارد کرده عبارت او را در حدیثی ملائمه مذهب ظاهرند و علیهما ایدان که این متون
حل عنین التحقيق فأقول وبالله التوفيق ومنه التوفيق **قوله** ما رطل وخرت
بر عنین تحقیق پس بگویم و حال آنکه خداست توفیق و از دست واقف کردن

در حدیثی که از صاحب است

ذیجه بر قصد و نیت از جهت است اکر بیت تقرب الی الله یا برای اکل خود و یا برای تجارت
و دیگر امور مباحه ذیج میگذرد حلال است و الا حرام **جواب** بخلاف الکتاب کما فی
لأن الذیجة المذكورة للتقرب إلى الله بالمعنى الذي أفق عليه الفقهاء وكان الذیجة المذكورة
چه تحقیق ذیجه مذکوره بر تقرب بسبوی خدا آن معنی که اتفاق گردید بر آن فقهاء و جمیع ائمه الذیجه مذکوره
و الذیجة للتجارة و الا مالم يلبسها أهل البيت لغير الله بالمعنى الذي فسر ذلك الحبيب و حكمه
و ذیجه بر آنکه می تواند مباح همه باشد و داده شد بوی غیر خدا آن معنی که تفسیر کرده است آن را محبت می گویم

أجل بأحد أحكامه التحل بالكل وما أمثلك ذلك الحب حيث قال قال في التفسير
حلت بکی حکم حلت به همه و آنچه دلیل گرفت آن موجب جای که گفت و در تفسیر

النيسابوري تحت قوله تعالى وما أهل به لغير الله قال العلماء لو أن مسلماً ذبح
نیشابوری زیر قول او تعالی و آنچه شمره داده شد بوی برای غیر خدا گفتند علماء اگر تحقیق مسلم ذبح کرده

ذیجه و قصد بدین التقرب إلى غير الله صار مؤثماً و ذیجه مؤثماً انتهى فليست
ذیجه را قصد کرد و بخش تقرب بسبوی غیر خدا کرد آن مسلم مرتد و ذیجه او ذیجه مرتد است از جهت پس نیست
ما نحن فيه لأن المذكور في هذا التفسير حرمه ما قصد بدین التقرب إلى غير
از آنچه ما در آن ستم تحقیق مذکور درین تفسیر حرمت جا بود نیست که قصد کرده شد بدین آن تقرب بسبوی غیر
الله و هذه الذیجة ليست كذلك كما مر مراراً وكذلك أراد عبارة الله المحض
خدا و این ذیجه نیست چنان چنانکه گذشت چند بار و همچنین وارد کردن محبت در محض الله

اینست که در تفسیر نیشابوری

ای بس که

مستخرج مؤثر الأبطال في كبر لغتهم الأمد و نحو كواحد الظلمة يخرج من كونه أهل له
شرح تنویر الابصار را ذیج کرده است آمدن ابرو مانند آن شی کی از بزرگان حرام نشود و تحقیق شهر داده

در حدیثی

بَعْدَ اللَّهِ وَكَذَلِكَ أَمَرَ اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَكَذَلِكَ لَظِيْفٌ لَا يَحْرُمُ لَكَ سَنَةُ الْخَلِيلِ
برای غیر خدا که ذکر کرد نام خدای تعالی را بزرگی و اگر هیچ کرد برای جهان حرام نمیشود زیرا که تحقیق همانست پس

عَلَيْهِ السَّلَامُ وَكَذَلِكَ أَمَرَ اللَّهُ تَعَالَى وَالْفَارِقُ أَنَّهُ إِنْ قَدَّمَهَا لِيَا كُلَّ مَهْمَا
علیه سلامت و بزرگی کردن جهان بزرگی کردن خدای تعالی است فارق است که تحقیق اگر پیش کرد و جیه را تا که بخیزد

كَانَ الدَّجْرُ لِلَّهِ وَالْمَنْفَعَةُ لِلْضَّيْفِ أَوَّلُ لَوْ لِيَمَّةٍ أَوَّلُ لَوْ لِيَمَّةٍ وَأَبْنُ كَرِيمَةٍ مَهْلِكًا كُلَّ بَلٍ يَدْفَعُهَا
باشد فرج بر اشیای واقع بر جهان یا برای ولیمه یا برای فائده تجارت و اگر پیش کرد آن تا بخیزد بلکه دفع کرد آن

لَعِزَّةٌ كَانَ لِيُظْهِرَ عِزَّهُ اللَّهُ فَخْرُهُ وَهَلْ يَكْفُرُ قَوْلًا بِرَأْيِهِ وَشَرُّهُ وَهَبَانِيَّةٌ فَلْتُ
برای عزیزی باشد برای یکی غیر خدا پس شوم و آیا کافر شود و بگویند بزرگی و شرح و هبانیه گویم و

فِي صِدْقِ الْمُنِيَّةِ أَنَّهُ يُكْرَهُ وَلَا يَكْفُرُ لِأَنَّهُ لَا يُشْنِي الطَّنَّ بِالْمُسْلِمِ أَنَّهُ يَتَقَرَّبُ إِلَى الْأَدَمِيِّ
در کتاب صید منیه است که تحقیق کرده میشود و کافر میشود و تحقیق مباد کفانی می کنیم بیان بگوید و تقریب بگوید آدمی

بِهَذَا الْخُرُوفِ فِي شَرْحِ الْوَهْبَانِيَّةِ عَنِ الدَّجْدَةِ وَنُظْمَةٍ فَقَالَ وَقَوْلُهُ جَمْعُهُ هُوَ قَالَ
باین فرج و مانند است در شرح و هبانیه از ذخیره و نظم کرد و از این گفت و فاعل آن جمیع میباشد

كَافِرُهُ وَفَضْلُ وَاسْمِعِيلَ لَيْسَ يَكْفُرُ بِإِسْمِي لِأَنَّهُ كَلَامُهُ فِي التَّقَرُّبِ إِلَى عِزِّ اللَّهِ كَمَا
که کافرت و امام فضل اسمعیل کفر نمی گویند آخر شد تحقیق کلام در مقام در تقرب است بسوی غیر خدا چنانکه

يُنَادِي عَلَيْهِ قَوْلُهُ وَالْفَارِقُ لَمْ يَقُلْ لَنَا لَيْسَ الطَّنَّ بِالْمُسْلِمِ أَنَّهُ يَتَقَرَّبُ إِلَى الْأَدَمِيِّ
نماد می علیه قوله و الفارق لم يقل لانا لیس الطن بالمسلم انه يتقرب الى الادمي

بِهَذَا الْخُرُوفِ وَالْأَقْدَمُ أَمِيرُهُ مِنْ أَمْرِ مَبَاهِطٍ بِسَبْعِينَ حَرْفًا بِرَأْيِهِ أَوْ حَرَامٍ مِمَّا
بِهَذَا الْخُرُوفِ وَالْأَقْدَمُ أَمِيرُهُ مِنْ أَمْرِ مَبَاهِطٍ بِسَبْعِينَ حَرْفًا بِرَأْيِهِ أَوْ حَرَامٍ مِمَّا

عِنْدَ ذَلِكَ لِحُجْبِ أَیْضًا وَلَعَلَّكَ عَلِمْتَ مِنْ عِبَارَةِ الدَّرَجَاتِ أَنَّ كَوْنَهُ لِلْضَّيْفِ
نزد آن حجب نیز و شاید که بدانی از عبارت درختان اینکه تحقیق بودن فرج برای جهان

وَالْوَلِيَّةُ وَالْأَعْرَاسُ وَالرَّجْمُ كَذَلِكَ الْقَضَابُ حَلَالٌ لِأَنَّهُ هُوَ أَمَّا دَجِيحُهُ لَكَ لَا أَنَّهُ
وولیمه وعرسها و تجارت مانند دجیح قضاب حلال خویش نیست که تحقیق اینها و دجیح برای خدا

دِيحَةُ لِلْأَمْرِ الْمُبَاحَةِ كَمَا هِيَ ذَلِكَ الْحَبِيبُ نَظَرًا إِلَى عَالِيَةِ رُوحِهِ وَعَلَى أَضْمَانِ عِبَادِهِ
 وَجِدَ أَنْ بَرَأَى مَوْلَاهُ جَانِكُهُ رَسْتَايْنِ رَأَى حَبِيبَ نَجَسٍ فَعِيْدَايْ أَدْوَسَتْ نِزَارَ عِبَارَتِشْ كَمَا
 أَنَّ الْقَلْبَ حُرْمَةُ الدِّيحَةِ الْمَذْكُورَةِ قَدْ دَخَلَ فِي الصَّالِحِينَ الْمُضْلِينَ وَارْتَبَلَ خَارِجَ مِنَ الْحَبِيبِ
 بَحْتِنِ مَقْبُولِ حُرْمَتِ دِيحِهِ مَذْكُورِهِ اسْتَبَدَّ دَخَلَ شَدْرُ كَرَاهِيَتِهِ لَكَانَ كَرَاهِيَتِهِ كَانَتْ
 مَا قَالَ ذَلِكَ الْحَبِيبُ مِنْ أَنَّهُ وَهَكَذَا فِي مَطَالِبِ الْمُؤْمِنِينَ وَالْإِسْتِبْرَارِ وَالنَّظَرِ وَفِي الْحَدِيثِ
 أَنَّهُ كَلَّمَ أَنْ جَبَلًا لَيْسَ يَحْقِيقُ مَحْسِنَانِ سَتَدُ مَطَالِبُ الْحَبِيبِينَ وَشَبَابُهُ وَنَظَرُهُ وَوَرَعَاتُ
 لَعَنَ اللَّهُ مَنْ دَخَلَ بَيْتَ لَعْنَةِ اللَّهِ رَأَاهُ أَحْمَدُ وَآيْضًا لَعْنَةُ مَنْ دَخَلَ بَيْتَ لَعْنَةِ اللَّهِ رَأَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَ
 لَعْنَةُ مَنْ دَخَلَ بَيْتَ لَعْنَةِ اللَّهِ رَأَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَآيْضًا لَعْنَةُ مَنْ دَخَلَ بَيْتَ لَعْنَةِ اللَّهِ رَأَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَ
 فِي غَرَابِ أَبِي عُبَيْدٍ وَبُسْتَانِ الْفَقِيهِ وَكَثَرِ الْعِبَادِ أَنَّهُ لَا يَجُوزُ دُخُولُ الْبَقَرِ وَالْفَحْشَرِ
 وَدُخُولُ غَرَابِ أَبِي عُبَيْدٍ وَبُسْتَانِ الْفَقِيهِ وَكَثَرِ الْعِبَادِ أَنَّهُ لَا يَجُوزُ دُخُولُ الْبَقَرِ وَالْفَحْشَرِ
 عِنْدَ الْقَبْرِ لِقَوْلِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ لَا عَقْرَ فِي الْأَسْلَامِ لَعْنَةُ عِنْدَ الْقَبْرِ هَكَذَا فِي مُسْنَدِ
 زُرَيْكٍ كَرَاهِيَتِ قَوْلِ أَنَّ حُرْمَتَ عَلَيْهِ السَّلَامُ نَجَسٌ كَرَاهِيَتِ قَوْلِ أَنَّ حُرْمَتَ عَلَيْهِ السَّلَامُ نَجَسٌ
 أَبِي دَاوُدَ وَكَذَا لَا يَجُوزُ عَلَى الْبِنَاءِ الْجَدِيدِ وَعِنْدَ الشَّرَاءِ الدَّارِ لَكَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ
 أَبُو دَاوُدَ وَوَحْيَانُ جَانِزِيَّتِ نَجَسٌ كَرَاهِيَتِ قَوْلِ أَنَّ حُرْمَتَ عَلَيْهِ السَّلَامُ نَجَسٌ
 عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَمَا فِي دِيَارِ الْحَرَمِ بِمَاءٍ عَلَى الْقَبْرِ لِقَوْلِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ لَا يَجُوزُ دُخُولُ الْبَقَرِ وَالْفَحْشَرِ
 وَكَهْنُ عَنْهُ لَا تَهْلُكَ كَلَامُهُ فِي الدَّيْلَةِ لِقَوْلِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ لَا يَجُوزُ دُخُولُ الْبَقَرِ وَالْفَحْشَرِ
 وَنَجَسٌ فَرَمُوْا زِيحِيَّ جَنِّ بَرِيٍّ لَيْسَ يَحْقِيقُ أَوْشَانُ بَرِيٍّ لَيْسَ يَحْقِيقُ أَوْشَانُ بَرِيٍّ لَيْسَ يَحْقِيقُ أَوْشَانُ
 الْقَبْرِ وَالْبِنَاءِ وَعِنْدَ الشَّرَاءِ وَالْحَرَمِ عَلَى أَنَّ الدَّيْلَةَ لِقَوْلِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ لَا يَجُوزُ دُخُولُ الْبَقَرِ وَالْفَحْشَرِ
 قَبْرُهُ بَرِيٍّ عَارِثُ زُرَيْكٍ خَرِيدِنُ بَرِيٍّ عَارِثُ زُرَيْكٍ خَرِيدِنُ بَرِيٍّ عَارِثُ زُرَيْكٍ خَرِيدِنُ
 لَا الْفَاحِشُ كَمَا فِي كَثَرِ الْعِبَادِ وَبَرِيٍّ وَبَرِيٍّ هَذِهِ الْأَحَادِيثُ فِي إِفْتَاءِ حُرْمَةِ الدِّيحَةِ
 لَيْسَ يَحْقِيقُ نَجَسٌ هَكَذَا فِي كَثَرِ الْعِبَادِ وَغَيْرِهِ وَوَدَّ دُرْدَنُ الْإِسْلَامِ وَدُرْدَنُ الْإِسْلَامِ وَدُرْدَنُ الْإِسْلَامِ

تَقَرَّبَ إِلَيْهِ أَهْلُ بَيْتِهِ لَأَنَّهُ قَامَ أَهْلُ بَيْتِهِ لَعَنَ اللَّهُ قَالَ الرَّافِعِيُّ هَذَا
 برای تقریب و محبت فزونی در میان اهل بیت و اهل بیته دی از جمله جاذبیت که شهر داده بودی می بخور گفت این

لَا تَمَّا يَذْجُوهُ اسْتَبْشَارَ الْقُدُومِ هُوَ كَذَلِكَ الْعَقِيقَةُ لَوْلَا دَرُ الْمَوَاقِدِ وَمِثْلُ هَذَا
 جز این نیست که درج میکند بر طلب نمودن و آشنایی با این نج مانند جگر حق است بر آید شدن فرزند و بدین گنج

التَّحِيُّمِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ لَأَنَّ الْمَذْكَورَ فِي كِتَابِ تَشَافِيعِ حُرْمَةِ الذَّرِيَّةِ بِاسْمِ عَزَّ وَجَلَّ وَحُرْمَةِ
 حرمت و طهارت چرا که محقق مذکور در کتابهای شافعی حرمت و نجاست بنام غیر خدا و حرمت آن

مُسْتَقَرٌّ عِنْدَ أَبِي حَنِيفَةَ وَالسَّارِفِيُّ وَمَا لَيْتَ حَجَّ وَالْمُتَذَكِّرُ بِهِ هُوَ الْمُتَقَرَّبُ إِلَى عَزَّ
 مستقر است نزد ابو حنیفه و شافعی و مالک و حجت است که متقرب باشد بسوی غیر

اللَّهُ كَمَا لَيَحْقُقُ قَوْلُهُ فَإِنْ قِيلَ قَوْلُهُ تَعَالَى وَمَا لَكُمْ أَنْ لَا تَأْكُلُوا مِمَّا ذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ
 خدا چنانکه پوشیده است قائل پس اگر گفته شود که قول او تها و حجت شمارا که فی حوزید از آنچه ذکر کرده است نام خدا را

وَقَدْ فَصَّلَ لَكُمْ مَا حَرَّمَ عَلَيْهِ كَمَا لَا مَا ظَهَرَ تَقَرَّبَ إِلَيْهِ وَكَذَا قَوْلُهُ تَعَالَى مِمَّا ذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ
 و حال آنکه بقیق فصل کن بهشت است آنچه حرام است شما که آنچه مضطرب بسوی و همچنین قول او آنچه در آنچه ذکر کرده است نام

إِنْ كُنْتُمْ يَا أَيُّهَا الْمُؤْمِنُونَ عَامِلِينَ بِأَوَّلِ مَا صَدَّدَ بِهِ التَّحَرُّبُ إِلَى عَزَّ وَجَلَّ
 اگر هستید بآیتهای خدا مومن عامت شال میشود چیزی که قصد کرده شود بسوی تقریب بسوی غیر خدا و عیسر او را

فَيَكُنْ مِنَ الْكُلِّ حَلَالًا فَلَنَا هَذِهِ الْآيَاتُ عَامَّةٌ مُخَصَّصَةٌ بِالضَّرِّ الْآخِرِ هُوَ قَوْلُهُ تَعَالَى
 پس بنده حلال کوم این آیتها مانند خاص کرده اند بآیت دیگر و او قول او تها

فِي سُورَةِ الْمَائِدَةِ حُرْمَتِ حَلِكِ الْمَيْتَةِ وَالْدَّمِ وَحُرْمَةِ زَيْنِ مَا أَهْلُ بَيْتِهِ لَعَنَ اللَّهُ
 در سوره مائده حرمت کشته شدن مردار و خون و گوشت و آنچه با و کرده شود نام غیر خدا

وَالْمُخَصَّصَةُ وَالْمَوْفُودَةُ وَالْمُدْرَكَةُ وَالطَّيْحَةُ وَمَا أَكَلَ السَّبْعُ إِلَّا مَا ذُكِّرُوا وَمَا ذُكِّرُوا
 و آنچه مخصص کردن باشد و آنچه موقوف باشد و آنچه مدرك باشد و آنچه طایحه باشد و آنچه از آنچه الا آنچه مخصص کرده باشد و آنچه موقوف کرده باشد

عَلَى النَّصْرِ فَلَوْ أَنَّ رَجُلًا حَقَّقَ شَاةً وَذَكَرَ اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا لَا يَحِلُّ مَعَ اللَّهِ ذَكَرَ اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا
 بر نشانیها پس اگر تحقیق می نمایان فخر کرده که سپید را و یاد کرده نام خدا بر می حلال نشود با وجودیکه تحقیق ذکر کرده نام خدا را

وَكُلَّ إِذْ أَدْبَحْتُمُ الشَّاةَ عَلَى نُصْبٍ مِنَ الْأَصَابِ أَوْ عَلَى قِدْرٍ مِنَ الْقَبْعِ وَقَصْدٌ بِهِ التَّقَرُّبُ إِلَى حَبْلِ
 وَبَعْضُ قَسْمَةٍ كَرَدِ كَمَنْدَقِي بَرْتَانِ اَزْشَانَا يَا بَرَكُورِ اَزْ كُورِا وایا ده که در پنج تهراب یا مسوی صاحب
 الْفَقِيرُ أَوْ صَاحِبِ النَّصْبِ وَذَكَرَ اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا لِأَنْ تَحُلَّ بِطَرِيقِ النَّصْبِ الصَّحِيحِ وَمَدَّ كُلُّ ذَلِكَ
 قَسْمَ يَا صَاحِبِ نِشَانِ ویا ده که در نام خدا را بر آن که سفند ملال میشود باین آیت واضح و باین آیت
 عَلَى قَصْدِ التَّقَرُّبِ إِلَى غَيْرِ اللَّهِ أَوْ تَقْيِيزِ الطَّرِيقِ الشَّهَادَةِ فِي الدَّخْرِ مَوْجِبِ اسْتِعْمَالِ آيَةِ الْحَلَّةِ
 بر آیه قصه است بسوی غیر خدا یا تبدیل کردن طریق مشورت و شرح کردن اندام محالی که تیز کرده شده
 وَبِحُذِّ ذَلِكَ فَعَلِمْنَا الْهَآئِ أَيُّ قَوْلِهِ وَكَهْ فَصَّلَ لَكُمْ حَوَالَهُ عَلَى مَا ذَكَرْنَا فِي الْآيَاتِ الْأُخْرَى
 ومانند آن پس در تنظیم آن یعنی ذیل آنجا که فصل کم حواله است بر آنچه ذکر کرده شده است در آیههای دیگر
 كَايَةِ الْمَا بَيِّنَةٌ وَغَيْرَهَا وَكَانَتْ سَبَبُ نَزْوِلِ هَذِهِ الْآيَةِ شَبَهَةَ الشُّرْكِ لِيُحْيَتْ كَايَةُ
 مانند آیت سوره مائده و غیر آن و بود وجه نازل شدن این آیت اعراض شریکین چه بودند که
 يَقُولُونَ لِلْمُسْلِمِينَ بِطَرِيقِ الْأَزَامِ أَنْتُمْ لَا تَأْكُلُونَ اللَّيْتَةَ وَقَدْ قَتَلَهَا اللَّهُ وَتَأْكُلُوا
 سبقتند برای مسلمانان بطور ازام که شمشیر خورید مرزدار را و حال آنکه تحقیق کشته است و از خدا و نبی
 مَا قَتَلَهَا بَأَيْدِيكُمْ فَقَدْ رَجَحْتُمْ مَقْتُولَكُمْ عَلَى مَقْتُولِ اللَّهِ فَأَجَابَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْ ذَلِكَ
 آن را که سبقتید از شما خود پس الشّاب که دید کشته خود را بر کشته خدا این را که خدا ای تعالی از آن اعراض
 بَأَنَّ اللَّيْتَةَ لَمْ يَذْكُرْ مَعَهَا اسْمُ اللَّهِ فَلِذَلِكَ حُرِّمَتْ وَلَكِنَّ الْمَوْقُودَةَ وَالْمُنْخَفِقَةَ وَالْمَرْقُودَةَ
 باینکه تحقیق مراد مذکور شده است با این ای آن حرام کرده و باین موقوفه و منخفه و مرده
 لَمْ يُقْتَلْ عَلَى الْوَجْهِ الْمَذْذُونِ فِيهِ مِنَ اللَّهِ فَحُرِّمَتْ مَا قَتَلْنَا بِأَيْدِينَا إِنَّمَا صَحْلًا لَا لَانِ
 کشته نشد بطوری که بر دانه واده شده است در آن جانب خدا این حرام شد و آنچه تنظیم از از شما خدا این نیست
 قَتَلَهَا وَقَعَ بَارِذُ اللَّهِ وَبَارِزُ الْوَجْهِ الْمَشْرُوعِ بِحَيْثُ خَرَجَ مِنْهُ الدَّمُ الْمُسْفُوحُ وَمَعَ ذِكْرِ
 کشتن آن واقع شد حکم خدا و موافق طریق شروع بطوری که بیرون آمد از آن خون مسفوح و بایاد کردن
 اسْمِ اللَّهِ فَكُلُّهُ هَذَا وَخَرَجَ ذَلِكَ عَيْنِ التَّعْطِيلِ كَمَا مَرَّ اللَّهُ وَأَمَّا حَدِيثُ الْقَتْلِ
 نام خدا پس حلال کردن این و حرام کردن آن بعینه تنظیم برای حکم خدا و اما تقریر قتل

الْبَيْضَلِيُّ وَغَيْرِهِ مِنَ التَّفَاسِيرِ أَهْمُ قَالُوا وَمَا أَهْلُ بَيْدِغَيْرِ اللَّهِ أَيُّ مَا رَفَعَ الصَّوْتُ
تفسير بیاوی و غیر آن از تفسیر که تحقیق ایشان گفتند نمی آنچه بلند کرد و سواد آواز

بِهِ عِنْدَ ذَوِيهِ الصَّنُوفِ كُنْتُمْ عَلَى جَبْرِ عَادَةِ الشِّرْكِ لَيْسَ فِي ذَلِكَ الرِّمَانِ وَلَكِنْ تَفَرَّقُوا
برای نزدیکان بخش رای ب پس منی است بر طبق دین و شرکان در آن زمان و بر این منی که بود

فِي التَّفَاسِيرِ الْقَدِيمَةِ بَيْنَ مَا ذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَيَتِمُّ مَقْصِدُ بَيْدِغَيْرِ اللَّهِ التَّقَرُّبُ
در تفسیر قدیم بیان آنچه ذکر کرده شود نام غیر خدا بروی و بیان آنچه قصد کرده شود بمن نزدیک است

عَنِ اللَّهِ لَكَ مُشْرِكِي ذَلِكَ الرِّمَانِ كَانُوا مُخْلِصِينَ فِي الْكُفْرِ وَكَانُوا إِذَا قَصَدُوا
غیر خدا چه البته شدگان آن زمان بودند خالص در کفر و بودند و فتنه قصد میکردند

التَّقَرُّبُ بِدَلِيلِ هَيْمَةِ إِلَى عِزِّ اللَّهِ دَكْرُهَا عَلَيْهَا عِنْدَ الدَّجْرِ اسْمُ ذَلِكَ الْغَيْرِ بِخِلَافِ
زودکی را بدینجانب جاورزی بسو غیر خدا ذکر میکردند بر این نزدیکی نام آن غیرا بخلاف

مُشْرِكِي الْمُسْلِمِينَ كَأَنَّهُمْ مُخْلِطُونَ بَيْنَ الْكُفْرِ وَالْإِسْلَامِ بِمَقْصِدِ التَّقَرُّبِ بِالْإِسْمِ إِلَى
شرکان مسلمانان پس تحقیق ایشان آیین میکنند میان کفر و اسلام پس قصد میکنند تقرب را بسبب آنکه

عِزِّ اللَّهِ وَيَذْكُرُونَ اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا وَقَدْ دَجِرَ الْإِسْمُ فَلاَ قَوْلَ كُفْرٍ صَدِيقٌ وَالتَّائِي كُفْرٌ صَدِيقٌ
غیر خدا و ذکر میکنند نام خدا را بر آن وقت نوح پس دل گرفت حاتم دوم گرفت که مشرک

صَوْرَةُ الْإِسْلَامِ وَكَانُوا يَعْتَقِدُونَ أَنَّ لَاحِظَ قَوْلِ الدَّجْرِ هَذَا سَوَاءٌ كَانَ الدَّجْرُ لِلَّهِ أَوْ
صورت اسلام و بودند که اعتقاد میداشتند اینکه نیست رای بر اینج که این برایت که باند نوح بر خدا

بَعْدَ اللَّهِ وَقَدْ تَخَرَّفَ فِي هَذِهِ الْعَادَةِ فِي زَمَانِنَا أَيْضًا فَأَقْرَبُ شَرِّهِمْ قَوْلُ أَنْ فَلَا تَأْكُلْ
پس بعد از خدا و البته جاری شده است این عادت در زمان ما نیز پس تحقیق ایشان میشود میکنند که تحقیق فلان فرزند

بَقَرَةَ لَاحِلِ الشَّيْءِ أَحْمَدُ كَيْدٍ مِثْلَ سَوَاءٍ ذَكَرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ عِنْدَ قُرْبِ
کام را برای سید احمد کسیر مثلا برایت که ذکر کنند نام خدا را بروی نزدیک است

السَّكِينِ أَوَّلَ لَكِنْ كِتَابَ رَبِّكَ هُوَ الَّذِي نَزَلَ فِي مَقَابِلَةِ الْمُشْرِكِينَ وَالْمُسْلِمِينَ
کار و یا نه تحقیق کتاب پروردگار را کتابت که نازل شده و در مقابل شرکان و مسلمانان

۴
 در این باب از کتب معتبره
 و معتبره در این باب
 و معتبره در این باب

لا یستقر بون لیدلج فیه الی غیر الله لا یقرنا کلوا کومها و القوا بان معنی التقریب الی
 تقرب می کند بزج کردن جانوسه غیبی مذکور که بختی منکر می خورد کوفته های و کفن باینکه معنی تقرب بسوس
 غیر الله فتعذر الیه بیا اسم غیر الله ایضا من محذر عایه نعم اقام صاحب البصر و فی
 غیر خدا صوره داون جانوسه بنام غیر خدا نیز از غمرات بخت کرسی قائم کرد صاحب بیا و
 للصبر مقام غیر الله تنبیها علی ان المقصود بالخطاب هم المسترکون لا یقرنا کونوا
 لفظ یضم را مقام غیر الله برای کاه کردن بر اینکه تحقیق مقصود خطاب مشرک است زیرا که البنا و نشان
 لیستحق این هدیه اکرام و ولیس المراد تخصیص لغیریه علی ما ذهب الیه عطاء و کونوا
 حلال می دانند این امور را و نیست مراد خاص کردن غیر بستم یا یا بخر رفته است بسوی آن عطا و کون
 و احسن و الشقی و سعید بن السبب بحث ابا حوا و حجة الضرانی اذا سئل علیها
 حسن کفر و نفس و سعید بن سبب جاسک که بیاح و تهذیب و غیره را و حقیکه نام کبر و بران
 باسم المسیح لانه خلاف مذهب الائمة ممالک و ابو حنیفه و الشافعی روح
 بنام مسیح چه تحقیق این خلاف مذهب اما بهاست یعنی امام مالک و امام ابو حنیفه و امام شافعی
 قائم القفا علی حرمتها علی طاهر اخر و نظریه کیف قطعوا دابر النبیة
 پس تحقیق ایشان اتفاق کرده بر آن چه بجهت من کردن این آیه پس بدین برونج نیست را
 فی حل الذبیحة و حرمتها و الا فکیف اتفق الائمة الثلاثة علی حرمة الذبیحة
 و حرمت ذبیحه و حرمت آن و الا سبیل چگونه اتفاق میکرد بر سه امامان بر حرمت ذبیحه
 باسم المسیح لان الضرانی یعنی بالمسیح الله و قال ان الله هو المسیح ابن مریم و هم
 باسم مسیح چه تحقیق نصیحتا از او می کنند مسیح خدا را و گفت ضرانی تحقیق خدا هیچ است پس فهم
 و اما قولی و ما وقع فی الهدایة و یکره ان یکلم مع انهم الله تحت شتیئا اخر و هو ان
 و اما قول جیب و آنچه واقع شده در هدیه و کرده است ذکر کردن باهم خدا تعالی چیه و دیگر و او است
 بقول عند الذبیحة المذبح من ان و هذه ثلث مسائل احدها ان یکلم مع
 بگوید وقت ذبح کردن خدا یا قبول کن از طغان و این سه سلسله امر می آنگاه ذکر کند بطریق ذیل

لَا مَعْطُوفَ فَتَكْرَهُ وَلَا يَحْرُمُ الدَّيْحَةُ وَهُوَ الْمُرَادُ بِهَا قَالُ وَنَظِيرُهُ أَنْ يَقَالَ بِسْمِ اللَّهِ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ
بَطْنِ عَطْفٍ بَسْمُ كَرِهَ مِثْلُهُ وَحَرَامٌ عَلَى شَوْجِنِهِ أَوْ لَزُومَتِ بِأَخْبَرْتُ وَنَظِيرُ شَأْنِ كَلِمَةِ تَسْمِيَةِ رَسُولِ مُحَمَّدٍ

بسم الله محمد رسول الله

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ لَمْ تَوْجِدْ فَلَمْ يَكُنِ الدَّيْحُ وَاقِعًا لَهُ إِلَّا أَنَّهُ يُكْرَهُ لَوْ جَوَّزَ الْقُرْآنُ صَوَاعِدَ مَقْصُودٍ
بِسْمِ اللَّهِ تَحْقِيقُ شَرِكٌ يَأْتِيهِ تَشْدِيدٌ مِثْلُ تَشْدِيدِ رَاقِعٍ بَرَاءٍ غَيْرِ خَلَا كَرَامَتِ تَحْقِيقُ كَرِهَ مِثْلُهُ وَنَظِيرُ شَأْنِ كَلِمَةِ تَسْمِيَةِ رَسُولِ مُحَمَّدٍ

صَوَاعِدَ الْحَرَمِ وَالتَّائِيَةِ أَنْ يَذْكُرَ مَوْصُولًا عَلَى وَجْهِ الْعَطْفِ وَالتَّشْكِيكِ بِأَنْ يَقُولَ
بَصَوْتِ حَرَامٍ وَصَوْتِ دَوْمٍ أَكْثَرُ ذَكَرَ كُنْ بِطُورٍ وَهَلْ بِطَرِيقٍ عَطْفٍ وَتَشْكِيكِ بَيْنَ طُورٍ كَمَا يَكُونُ

بِسْمِ اللَّهِ وَاسْمُ فُلَانٍ أَوْ يَقُولَ بِسْمِ اللَّهِ وَفُلَانٍ أَوْ بِسْمِ اللَّهِ وَحَمْدُ رَسُولِ اللَّهِ بِكُسْرٍ
لَوْ جَوَّزَ بَسْمُ رَسُولِ مُحَمَّدٍ فُلَانٍ يَكُونُ بِسْمِ رَسُولِ مُحَمَّدٍ فُلَانٍ يَكُونُ بِسْمِ رَسُولِ مُحَمَّدٍ

الدَّالِ فَحَرَمُ الدَّيْحَةِ لِأَنَّهُ أَهْلٌ بِهِ لِعَبْدِ اللَّهِ وَالتَّالِثَةُ أَنْ يَقُولَ مَقْصُودًا عَنْهُ صَوَاعِدَ
دَالِ مُحَمَّدٍ حَرَامٌ مِثْلُهُ تَحْقِيقُ شَرِكٌ يَأْتِيهِ تَشْدِيدٌ مِثْلُ تَشْدِيدِ رَاقِعٍ بَرَاءٍ غَيْرِ خَلَا كَرَامَتِ تَحْقِيقُ كَرِهَ مِثْلُهُ وَنَظِيرُ شَأْنِ كَلِمَةِ تَسْمِيَةِ رَسُولِ مُحَمَّدٍ

وَمَعْنَى بَرَاءٍ يَقُولُ قَبْلَ التَّسْمِيَةِ وَقَبْلَ أَنْ يَضَعَهُ الدَّيْحَةَ وَبَعْدَ الدَّيْحَةِ وَهَذَا كَمَا بَيَّنَّا فِي الْمَقَامِ
وَمَعْنَى بَرَاءٍ طُورٍ كَمَا يَكُونُ بِسْمِ رَسُولِ مُحَمَّدٍ فُلَانٍ يَكُونُ بِسْمِ رَسُولِ مُحَمَّدٍ

أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ بَعْدَ الدَّيْحَةِ أَكْثَرُ ذَكَرَ كُنْ بِطُورٍ وَهَلْ بِطَرِيقٍ عَطْفٍ وَتَشْكِيكِ بَيْنَ طُورٍ كَمَا يَكُونُ
كَمَا يَكُونُ بِسْمِ رَسُولِ مُحَمَّدٍ فُلَانٍ يَكُونُ بِسْمِ رَسُولِ مُحَمَّدٍ

بِالْوَحْدَانِيَةِ وَلِي بِالْبَلَاغِ وَالشَّرْطِ هُوَ الدَّالُّ عَلَى الْحَالِ الصُّحْرَى عَلَى مَا قَالَ ابْنُ مَسْعُودٍ
بِوَحْدَانِيَةٍ وَرَأْيُ سَائِدِ بْنِ حَكَّامٍ وَشَرْطُ فَرَجٍ أَنْ ذَكَرَ خَالِصَتِ مَرْفَعَةٍ بِأَخْبَرْتُ كَلِمَةِ ابْنِ مَسْعُودٍ

رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ جَزَاءُ التَّسْمِيَةِ أَمَّا فِي الْهَدَايَةِ صَدْرُهَا فَمَا ذَكَرْنَا مِنْ أَنَّ قَصْدَكَ
رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ خَالِي كَسْبِ بَسْمِ رَسُولِ مُحَمَّدٍ فُلَانٍ يَكُونُ بِسْمِ رَسُولِ مُحَمَّدٍ

التَّقَرُّبُ إِلَى عِبْدِ اللَّهِ فَحَرَمُ الدَّيْحَةِ سَوَاءٌ كَانَ يَطْرُقُ أَوْ لَا يَطْرُقُ لِقَوْلِ ابْنِ مَسْعُودٍ
تَقَرُّبُ بَسْمِ رَسُولِ مُحَمَّدٍ فُلَانٍ يَكُونُ بِسْمِ رَسُولِ مُحَمَّدٍ

لَقَدْ كُنَّا نَرَى أَنَّ مَرْفَعَةَ الْقَصْدِ إِلَى عِبْدِ اللَّهِ فَيَقْبَلُ تَقْصِيلُ فَإِنْ ذَكَرَ
أَرَى أَنْ ذَكَرَ كُنْ بِطُورٍ وَهَلْ بِطَرِيقٍ عَطْفٍ وَتَشْكِيكِ بَيْنَ طُورٍ كَمَا يَكُونُ

مَوْصُولًا لَا مَقْطُوعَ بَيِّنَةٍ مِثْلًا أَنْ يَقُولَ بِسْمِ اللَّهِ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَاللَّهُ يَقْبَلُ مِنْ فُلَانٍ
بطریق رس نه بطریق عطف کرده میشود بجهت مثلا اینکه بگوید ذاج بسم الله محمد رسول الله اللهم تقبل من فلان

وَلَا يَحْرُمُ الذَّيْجَةُ لِعَدَمِ قَصْدِ التَّقَرُّبِ إِلَيْهِ وَإِنَّمَا كَرِهَ لِجُلِّ مَشَاهِدِهِ فِي ذَلِكَ
وحرام نمی شود ذیجیه بجهت نه بودن قصد تقرب بسوی غیر خدا و جز این نیست که در مذبحیت مشابیه آن در

بِدَکْرِ اسْمِ غَيْرِ اللَّهِ بِقَصْدِ التَّقَرُّبِ وَلَوْ ذَكَرَهُ مُقْطُوعًا حُرْمٌ أَيْضًا وَأَنْ لَوْ كُنْ فِيهِ مَعْنَى
بذکر نام غیر خدا باراده تقرب و اگر ذکر کند او را بطریق عطف حرام شود نیز اگر چه نیست در آن معنی

التَّقَرُّبِ لِحُكْمِهِ صَرِيحٌ فِي الشَّرْكِ وَالصَّرِيحُ لَا يَحْتَاجُ إِلَى التَّيْسِئَةِ وَإِذَا ذَكَرَ مَقْصُوعًا
تقرب لیکن وی محبت و شرکت و مزج محتاج نمی باشد بسوی نیست و وقتی که ذکر کند صلحه

لَا يَطْرُقُ الْعُطْفُ وَلَا يَطْرُقُ الْوَصْلُ لَأَنَّهُ لَا يَحْرُمُ لَانْتِفَاءِ الْمُشَابَهَةِ صَوْرَةً وَ
نه بطریق عطف و نه بطریق وصل کرده نشود و نه حرام شود بجهت نه بودن مشابیه از روی

مَعْنَى مِثْلًا أَنْ يَقُولَ بِسْمِ اللَّهِ وَتَوَقَّفَ ثُمَّ قَالَ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ مِنْ غَيْرِ قَصْدٍ
معنی مثلا اینکه بگوید ذاج بسم الله و توقف کرد و باز گفت محمد رسول الله بدون قصد

التَّقَرُّبِ إِلَى غَيْرِ اللَّهِ وَإِذَا عَرَفْتَ مَعْنَى هَذَا الْكَلَامِ عَرَفْتَ أَنَّ صَاحِبَ الْهِدَايَةِ وَضَعَ
تقرب بسوی غیر خدا و وقتی که شناختی این کلام را شناختی اینکه تحقیق صاحب هدایه است

الْمَسْئَلَةَ فَمَا إِذَا لَوْ كُنْ الذَّكُورُ مُتَقَرِّفًا بِقَصْدِ التَّقَرُّبِ إِلَى الْغَيْرِ بَلْ ذَكَرَ الْحَجْرَ فَهُوَ غَيْرُ
مسئله را در آنچه تشکیک باشد ذکر نزد یک باراده تقرب بسوی غیر خدا بلکه باز ذکر خالی پس بکسوت

عَنْ مَسَلَّتِنَا الْمَوْضُوعَةَ فِيمَا قَصْدُ التَّقَرُّبِ إِلَى غَيْرِ اللَّهِ فَإِنَّهَا حَرَامٌ مُطْلَقًا عَرَفْتَ أَيْضًا أَنَّ
از مسله انجا ده شده است در آنچه قصد کرده شود و تقرب بسوی غیر خدا پس البته آن حرام است عطف و تشکیک نیز باینکه تحقیق آنچه

وَقَعَ فِي التَّفْسِيرِ الْأَحْمَدِيِّ مِنْ تَفْرِيعٍ قَوْلُهُ عَلَى مَا وَقَعَ فِي الْهِدَايَةِ وَفَعَلَهُ فِي
واقع شده در تفسیر احمدی از تفریع قولش بر آنچه واقع شده در هدایه و نقل کرد آن

ذَلِكَ التَّفْسِيرَ كَمَا ذَكَرْنَا وَهُوَ قَوْلُهُمْ هُنَا عَلِمَ أَنَّ الْبَعْرَةَ السُّدُورَةَ لِلْأَوَّلِيَاءِ
و تفسیر چنانکه ذکر کردیم و او قول اوست و از ایجاد شده شد که تحقیق کا و مذکر کرده شده بر او

كما هو المسمى في زماننا حلال طيب لانه لم يذكر اسم غير الله وقت الذبح وان كانوا
 چنانکه اورسم است وقت ما حلال است پاکیزه تحقیق ذکر کرده شد نام غیر خدا وقت ذبح کردن اگر چنانچه
 يَنْذَرُ وَهِيَ الْمَرْثَةُ عَلَى الْعَقْلَةِ عَنْ قَوْلِ صَاحِبِ الْهَدَايَةِ وَهُوَ قَوْلُهُ وَالثَّالِثَةُ
 نذر میکنه برای اولیا نام شد بمناسبت بر غافل بودن از قول صاحب هدایه و او قول است و صوت سوم
 أَنْ يَقُولَ مَفْصُولًا عَنْهُ صَوْتٌ وَمَعْنَى آه فَإِنَّ الْأَفْضَالَ الْمَعْنَوِيَّ كَيْفَ يُصَوَّرُ إِذَا
 بگوید عطفه از و از روی صوت و معنی آه پس افضل المعنوی چگونه مقصور میشود و وقتیکه
 كَانَ النَّذْرُ لِلْأَوْلِيَاءِ فَإِنَّهُ عَيْنُ التَّقَرُّبِ إِلَيْهِ فَنِيَّتُهُمْ دَائِمَةٌ إِلَى وَقْتِ الذَّبْحِ فَلَا
 باشد نذر برای اولیا پس تحقیق نذر بعینه تقرب است بسوی غیر خدا نیست او شان همیشه است و نذر پس نیست
 الْفَضْلُ الْمَعْنَى أَصْلًا لِمَا تَقَرَّرَ فِي قَوَاعِدِ الْفَقْهِ مِنْ اسْتِدَامَةِ النِّيَّةِ إِلَى انْقِصَالِ الْعَمَلِ أَيْضًا
 افضل از روی معنی هرگز برای آنچه ثابت شده در قواعد فقہ از همیشه ماندن نیت تا آخر کار و نیز
 مَبْنِيٌّ عَلَى عَدَمِ الْفَرْقِ بَيْنَ الذِّكْرِ الْحَرَامِ الَّذِي وَضَعَ صَاحِبُ الْهَدَايَةِ مَسْأَلَةً فِيهِ وَبَيْنَ
 مبنی است بر نه فرق کردن میان ذکر صرف آنکه نهاده است صاحب هدایه مسأله را در آن و میان
 مَا قَصِدَ بِهِ التَّقَرُّبُ إِلَى غَيْرِ اللَّهِ الَّذِي وَضَعْنَا الْمَسْأَلَةَ فِيهِ وَإِنَّ هَذَا مِنْ ذَلِكَ كَمَا مَبْنِيٌّ
 آنچه قصد کرده شود ذنبی تقرب بسوی غیر خدا آنکه نهادیم مسأله را در آن و کجاست این از آن پس مبنی است
 عَلَى الْعَقْلَةِ عَنْ مَعْنَى التَّقَرُّبِ إِلَى غَيْرِ اللَّهِ وَتَوَلُّهُمْ دُخُولِ الْبَقَرَةِ الْمَشْدُودَةِ فَيَقْصِدُ بِنَذْرِهَا
 بر غافل بودن از معنی تقرب بسوی غیر خدا و او هم کردن داخل شدن گاوی که در دهنش بسته و آنچه قصد کرده
 التَّقَرُّبُ إِلَى غَيْرِ اللَّهِ وَلَيْسَ ذَلِكَ لِأَنَّهُمْ لَا كُلُّهُمْ هَوَاهُ وَهَبُوا تَوَابِعَهُمْ وَإِنْ بَعْضُ الظَّنِّ
 تقرب بسوی غیر خدا نیست این چنین چه تحقیق او شان بخورند گوشتها آن را میبخشد توابع آن را برای بیست و پنج نفر
 لِأَنَّهُمْ وَاسْتِدَامَةُ النِّيَّةِ إِمَّا أَنْ يَكُونُوا إِذَا لَمْ يَوْجِدِ الْمَنَافَى وَهِيَ مُنَافَاةٌ وَحِدُ الْمَنَافَى وَ
 بر آنکه گناه است و همیشه بودن نیت جز این نیست که میباید و نمیکند یافتن نشود و منافا ابته یافته شد منافا
 هُوَ ذِكْرُ اللَّهِ صَرَاحَةً وَغَيْرُ قَوْلِ صَاحِبِ الْهَدَايَةِ بِأَنْ يَقُولَ قَبْلَ التَّسْمِيَةِ وَقِيلَ أَنْ
 او ذکر خداست صریحاً و از قول صاحب هدایه باین طور بگوید پیش بسم الله گفتن و پیش از آنکه

يُصَحَّحُ الدِّيْحَةُ فِي تَفْسِيرِ قَوْلِهِ صَوَاةٌ وَمَعْنَى الْأَكْثَرِ لَوْ أَنَّ أَحَدًا أَغْتَقَ أَوْ طَلَّقَ
بِرَأْسِهِ بَدَلِ مِائَةِ دِينَارٍ فَتُفَسِّرُ فِي هَذِهِ صَوْرَتِ مَعْنَى آيَاتِي هِيَ كَرَاهِيَةُ كَسِّ الْأَزَادِ كَرَدِ الْطَلِّاقِ وَادْعَا
أَوْ أَقْرَأَ بِالْبَيْعِ وَاسْتَنْتَبَ بِالْقَلْبِ يُسَمَّى اِعْتِنًا وَأَوْطَلَا فَا وَافْرَارًا وَبِعَا مَجْرَمُ الْفُطَا
يَا فِرَارًا كَرَدِ الْفَرْخِ وَانْشَارَ السَّكَنِ وَنَالِ سِدِّهِ وَنُزَادَكَرَنِ وَطَلَّقَ وَافْرَارًا وَفَرْخًا مَرْتًا زَوْجِي لَفْظًا
مَعْنَى فَلَمَّا كَانَتْ لَهُ فِي الْأَحْكَامِ فَلَمَّا هَذَا وَالْعَاقِلُ يَكْفِيهِ الْإِشَارَةُ فَلَمَّا أَقْبَرُ
مَعْنَى بِسَبَبِ بَرَاءَتِ الْأَنْبِيَاءِ وَدَحْلَامِ سَبَبِ ائْتِنَانِ بَرَاءَتِ الْكُفَّاتِ يَكْفِيهِ اِشَارَةُ وَبَرَاءَتِ بَرَاءَتِ الْكُفَّاتِ
عَلَى هَذَا الْقَدْرِ مِنْ بَيَانِ أَعْلَى طَهْرِهِ وَلَا يَخْفَى عَلَى الْمُنَاقِلِ أَعْلَى طَهْرِهِ الْمُنَاقِلِ
بَرِينِ قَدَرِ اِزْيَانِ غُلِيظِهِ اَوْ دُوبُشِيدِهِ نَمَازِ بَرْتَالِ كُنْزِهِ غُلِيظِهِ اَوْ كُنْزِ شَيْءٍ
وَأَدْلَاهُ حِلْمًا الْغَيْرُ الْمَدْكُورَةُ وَاللَّهُ الْمُوقِفُ لِلصَّوَابِ وَهَيْدِي مَرْتَنِيَا إِلَى حِدِي
وَوَلِيهَا جَوَابُهَا كَذَلِكَ رَشَدُ وَضَا تَوْفِيقِ دَهْدِهِتِ بَرَاءَتِ بَرَاءَتِ الْكُفَّاتِ
مُسْتَقْلِمٌ وَاللَّهُ الرَّجْعُ وَالْيَاثُ جَوَابُ عَرَضَاتِ مَذْكُورَةٍ اَزْمُولًا حَصْرَتِ
رَأْسَتِ بَرَاءَتِ الْكُفَّاتِ اِزْيَانِ اَوْ دُوبُشِيدِهِ نَمَازِ بَرْتَالِ كُنْزِهِ غُلِيظِهِ اَوْ كُنْزِ شَيْءٍ
سَاهُ عَبْدُ الْعَزِيزِ مُحَمَّدٌ دَهْلَوِي قَدَسَ سِرُّهُ الْعَبْدُ قَوْلُهُ ذَا بَعْضِ غَيْرِ نَوِي
بَاشَدِ ذَا بَعْضِ نَحْوِهَا بَدَلِ الْوَدَّ كِلَانِ وَی وَنَاسِبِ اَوْ سَبَبِ مَوَاقِفِ مُنِيبِ وَرُحْلِ وَحَرَمِ
تَاخِرِ خَوَابِرِ كَمَا فِي الْأَمِيَّةِ قَوْلُهُ وَمَا مُصَدِّقُهُ التَّقَرُّبُ إِلَى عِزِّ اللَّهِ تَخَصُّصُ هَذَا
بِحَاثَةِ دَرَجَةِ بَرَاءَتِ الْكُفَّاتِ بَرَاءَتِ الْكُفَّاتِ بَرَاءَتِ الْكُفَّاتِ بَرَاءَتِ الْكُفَّاتِ
الْفَرْخُ يَنْتَبُ بَلِ الْكُفَّاتِ اِذَا حُمِلَ قَوْلُهُ تَعَالَى وَمَا أَهْلُ الْغَيْبِ اللَّهُ بِهِ عَلَيْكَ فَيَكُونُ
فَرْخًا بَرَاءَتِ الْكُفَّاتِ اِذَا حُمِلَ قَوْلُهُ تَعَالَى وَمَا أَهْلُ الْغَيْبِ اللَّهُ بِهِ عَلَيْكَ فَيَكُونُ
ذِكْرُهُ تَكَرَّرًا وَلَا بِالسُّنَّةِ اِذَا حُمِلَ قَوْلُهُ تَعَالَى وَمَا أَهْلُ الْغَيْبِ اللَّهُ بِهِ عَلَيْكَ فَيَكُونُ
لَكِنْ فِيهِ أَنَّهُ لَا يَدُلُّ عَلَى حُرْمَةِ الْمَدْعُوعِ بَلْ عَلَى حُرْمَةِ الدَّاعِي كَمَا إِذَا دَعَا شَاةً
لَكِنْ دَرِينِ حِلِّ اِزْيَانِ اَوْ دُوبُشِيدِهِ نَمَازِ بَرْتَالِ كُنْزِهِ غُلِيظِهِ اَوْ كُنْزِ شَيْءٍ
مَنْصُوبَةٍ وَمَعْنَى قَوْلِهِ وَالْعَالَمُ الْمُخَصَّصُ مَبْتَدَأُ اَوْادَةِ الْبَاقِيَةِ وَكَوْطُنًا
مَنْصُوبَةٍ وَتَاوَانِ دَرَجَةِ بَرَاءَتِ الْكُفَّاتِ بَرَاءَتِ الْكُفَّاتِ بَرَاءَتِ الْكُفَّاتِ بَرَاءَتِ الْكُفَّاتِ

لكن في الخصائص الآخر لا دليل الظنية مثل اخبار الاحاد وقياسات المجتهدين الشرعية
ليكن جاري في ذلك ثم يفسد كبر دليل ظني مانع اخبار اعماد وقياسها من مجتهدين كبريائه
الى تحريمها فلا يفيد بلاوة الآية والتمسك بها في معارضة قياسه **قول** اما عدم
سبوي تحريم خصيات بين في شواذ آيات دليل كفرن آيات در مقابل قياسها مجتهدين اما دخول شدن
في قياس سبوي قصد به التقرب الى غير الله فظاهر هذا محذور من لان ما اهل به لغير
و جبري كسبوي آيت كقصد كره شده كقرب سبوي غير اهل است اين قول محذور من تحقيق ان لغير
الله ان حصل على ما قصد به التقرب الى غير الله فعدم دخولها فيه ليس بظاهر
بعد اكر حل كره شده جبري كراهه كره شده سبوي تقرب سبوي غير اهل داخل شدن سبوي در ان ظاهر است
قول فانه عبارة عن الذبيحة التي لم يقصد آه هذا ليس بمدلول لغوي لقوله
قوله من تحقيق هي عبارت از ذبيحة كقصد بان است اين نيت منفي لغو سبوي و سبوي
ما قصد به التقرب لغير الله فليس وجه دلاله هذا اللفظ على هذا المعنى و الا
ما قصد به التقرب لعينه اسد پس يك بيان كره شده وجه دلاله كره اين لفظ منفي و اكر نه
هو كره و د على قائله كيف والا فحقيقة يقصد بها التقرب الى الله ويقصد اكل ذبيحتها
پس ان معنى ثروت باطل چگونه در حاليكه فرائي قصد كره و مي شود سبوي تقرب سبوي خدا قصد كره و مي شود و
ايضا فاذا اجتمع قصد التقرب وقصد الاكل في التقرب الى الله ففى التقرب
قرباني نيز من قبلك جمع شده قصد تقرب وقصد خورن در تقرب سبوي سبوي در تقرب
الى الغير اولى **قول** بل قصد به الدفع الى الغير آه ما ذار ارا بالغير فليبين حتى
سبوي خدا بطريق اولي جمع خواهند شد بلكه قصد كره شده هت بود دفع كردن سبوي غير جبري ارا ده كره شده هت
شككم عليه **قول** بنية غير الله لكن لا بنية التقرب به الى ذلك لغير بل
كلام سيم بر اذن قول بنية غير خدا ليكن نه نيت تقرب سبوي سبوي ان غير
سبوي اكله و استفادته بالحق فليبين ان منشاء اشتباه هذا السائل انه لا يفرق
بين نيت خودن و دفع كردن سبوي پس معلوم شده كتحقيق سبوي اين سائل است كتحقيق و هي نيكند

۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

بَيْنَ الدِّهِجِ بِمَعْنَى إِرَاقَةِ الدِّمِ وَبَيْنَ الْمَذْبُوحِ بِمَعْنَى اللَّحْمِ وَالشَّحْمِ مَتَى كَانَ إِرَاقَةُ الدِّمِ
 مِثْلَ ذَبْحِ بَعْضِ نَحْتِ خُونٍ وَبِإِنْ ذَبْحَ بَعْضِ نَحْتِ كُوشْتٍ وَبِهِ يَسْ بَرَكَا كَمَا بَاشَدَ نَحْتِ خُونٍ
 لِلتَّقَرُّبِ إِلَى عِزِّ اللَّهِ حَرَمَتْ الذَّبِيحَةُ وَمَتَى كَانَ إِرَاقَةُ الدِّمِ لِلَّهِ وَالتَّقَرُّبُ إِلَى الْغَيْرِ
 بِرَأْسِ تَقَرُّبِ سَبْعِي غَيْرِ خُذْ أَمْرًا شَدِيدًا وَبَرَكَا كَمَا بَاشَدَ نَحْتِ خُونٍ بِرَأْسِ خُذْ وَزِدْ كَيْ تَبْتَ سَبْعِي
 يَا لَأَكْلٍ وَكَأَلِ شَقَامٍ حَلَّتِ الذَّبِيحَةُ لِأَنَّ الدِّهِجَ عِبَانٌ عَزَاكَ إِرَاقَةُ لَعْنَةِ الْمَذْبُوحِ أَيْ
 خُزْدَنٍ وَنَقَعَ كَرَفَتِ حَلَالٍ شَدِيدًا وَبِهِ نَزِيرًا كَيْفَ نَحْتِ نَحْتِ عِبَارَتِ نَحْتِ نَحْتِ خُونٍ نَزِيرًا ذَبْحِ سَبْعِي
 الَّذِي لِحَصْلِ بَعْدَ الدِّهِجِ مِنَ اللَّحْمِ وَالشَّحْمِ وَعَلَى هَذَا قُلْنَا لَوْ اشْتَرَى أَحَدٌ مِنَ السُّوقِ
 بَيْزِي كَمَا حَاصِلٌ فِيهِ مَبْدُوحٌ كَرْدَنَ أَزْكَشْتٍ وَبِهِ وَبَارِئِينَ كُنْتُمْ كَمَا كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ
 أَوْ ذَكَرَ بَقَرَةً أَوْ شَاةً فَلَا حِلَّ أَنْ يَطْعَمَ مَرَّةً وَطَعَامًا لِيُطْعِمَ الْفَقْرَاءَ وَبِحَصْلِ تَوَابِهَا
 بِذَبْحِ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ
 لِرُوحٍ فَلَا حِلَّ بِالْإِسْتِهَةِ وَعَلَامَةُ هَذِهِ الْإِرَادَةِ أَنْ يَبْعَثَ بَقَرَةً خَاصَّةً
 بِرَأْسِ مَحْطَلَانِ حَلَالٍ شَدِيدًا وَبِهِ بِلَا شَبْهَةٍ وَعَلَامَةُ هَذِهِ الْإِرَادَةِ أَنْ يَبْعَثَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ
 بِرَأْسِ ذَلِكَ لَيْسَتْ كَمَا يَكُونُ عِنْدَهُ كُلُّ الْبَقَرَةِ سَوَاءً فِي أَنْ اللَّحْمِ
 نَبَاتِمْ أَنْ مَرْدَةٍ وَنَشَانِ نَحْتِ أَنْ بَعْضِي بَلْ بَلْ بَلْ بَلْ بَلْ بَلْ بَلْ بَلْ بَلْ بَلْ بَلْ بَلْ بَلْ بَلْ
 الشَّذِي مِنَ السُّوقِ وَالْحَاصِلُ بَعْدَ ذَبْحِ الْبَقَرَةِ سَوَاءً فِي وَعَلَى النَّذْرِ قَوْلُهُ وَالْفَرْقُ
 خُزْدَنَ بَاشَدَ أَزْكَشْتٍ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ
 تَحْكُمُ قَدْ عَمِلْتَ وَجْهَ الْفَرْقِ فَإِنَّ هَذَا إِرَاقَةُ الدِّمِ بِرَأْسِ اللَّهِ مِنْ عِزِّهِ التَّقَرُّبُ
 بِرَأْسِ تَحْقِيقِ دَاسْتِي وَبِهِ فَرْقِ رَأْسِ تَحْقِيقِ دَاسْتِي وَبِهِ فَرْقِ رَأْسِ تَحْقِيقِ دَاسْتِي
 إِلَى الْغَيْرِ بِرَأْسِ الْإِرَاقَةِ بَلْ إِيصَالِ تَوَابِ إِلَيْهِ بِطَعَامِهِ الْفَقْرَاءَ أَوْ إِيصَالِ نَقَعَ
 سَبْعِي غَيْرِ خُذْ أَمْرًا شَدِيدًا وَبَرَكَا كَمَا بَاشَدَ نَحْتِ خُونٍ بِرَأْسِ خُذْ وَزِدْ كَيْ تَبْتَ سَبْعِي
 إِلَيْهِ بَلْ كَلَّ كَمَا فِي الْوَلَاةِ وَالْأَعْرَاسِ وَفِي صُنُوفِ الزَّرْعِ الْإِرَاقَةُ نَفْسًا مِمَّا
 سَبْعِي غَيْرِ خُزْدَنٍ بِهَا كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ كَرْدَنَ

ع
 ح
 ح
 ح

یتفرقه الی ذلک العذر **قوله** والیکانی اذا ذکر باسم السیّد لا یحل ولو ذکر باسم الله
 وندیک ماس کرده وندیکسان غیر قوله وکتابی ثبت کند چ که در نام عیسی حلال نشود و چه در کزج کرد نام خدا
 و اراد بگویم السیّد یحل هذا حیث مذهب القائل بالکفر فانه بقول کوفال رجل یخصم
 برارده کرد آن سج احلال شود این بعینه نیست که قائل است بر حق بودن عیسی آن قائل میگردد اگر گفتند
 الناس انی تذکرت ان اذبح بقره لله و اراد بالله السیّد احمد علی اعتقاد الحنفیة
 مردان که البته من نذر کردم که ذبح کنم گاو را برای خدا و اراده کرد بخدا سید احمد را بنا بر اعتقاد فرقه حلدیه
 یحل ذبیحته لانه لا یحل فی نیتہ کل هو اخص النیة لله لکن اخطا فی اعتقاده
 حلال میشود ذبیحه او تحقیق علی نیت و نیت وی بلکه او خاص کرده است نیت را بر خدا لیکن حلالند و نیت با اعتقاد خود
 حلول الله فی السیّد احمد کبیر کا نظر را بی یقین حلول الله فی السیّد چیست بقول الله
 حلول خدا را در سید احمد کبیر مانند نظرانی که عقاید میکند حلول خدا را در عیسی چه که میگردد نظرانی بر
 الله هو السیّد من مرم خطا ه فی المصنوع دون العنوان فعنوانه حق و معنونه باطل
 خدا و سیح سپریم است پس خطای می مقتضی نه در لفظ پس بخشش حق است و مقصود وی باطلست
 بخلاف ما لو قال انی تذکرت ان اذبح بقره للسیّد احمد کبیر فانه اخطا فی العلق
 بخلاف سید که اگر گفت که تحقیق من نذر کردم که ذبح کنم گاو را برای سید احمد کبیر را تحقیق و خطا که در لفظ
 و المصنوع معا کما ذکره فی النظر انی باسم السیّد **قوله** باین عبارت منفع میشود قول قاصر
 و مقصود هر دو چنانکه اگر ذبح کرد نظرانی بنام عیسی
 باین عبارت قول قاصر ان منفع نمی شود زیرا که مراد ایشان از نیت خبیثه است که در
 عنوان متغیر الیه خطا کند نه آنکه در مصنون خطا کند مثلاً ذبیحه مغضی که اسم تعالی را خالق
 افعال نمی داند و راضی که بد بر خدا تجویز میکند حلال است زیرا که خطای اینها در مصنون
 است نه در عنوان **قوله** قول العبدایة و التالیة ان یقول مفعولاً عنه صوة و
 قول براب و صوت سوم آنکه کوید و لاج در حالیکه جدا باشد از ان از دست
 معنی هذا لا یعلق له یحل الذراع فانه فی ذکر السانی الخرج عن نية التقرب ولا
 معنی این قطعی نیست راودا بنام نزاع و تحقیق این قول در ذکر زانی است که عالی باشد از نیت تقرب و نیت

۴
 ایضا بیکسینند
 تقای در جیب
 معلول
 بیکسند که بنده خان
 افغان غریب
 بدینست که حق تقای
 اراده کرد چیزی را این
 معلولت
 حاضر شود که قابل
 حاضر بودی
 اراده اول را
 فرغ بیکسند اراده
 نه بنویسید

بن ابراهیم قال کان النبی صلی الله علیه وسلم یأتی قبور الشهداء علی رأس کل حول
 بن ابراهیم گفت بود پیش من اسد علیه وسلم که می آمد بر ای شهیدان یا بر ای هر سال
 فبقول سلام علیکم بما صبرتم فنعیم غنمی الدار و ابو بکر و عمر و عثمان انتھن و فی التفسیر
 پس میفرمود سلام باد بر شما بسبب که در شایستگی بر ای سر و ابو بکر و عمر و عثمان و در تفسیر
 الکبیر عن رسول الله صلی الله علیه وسلم انه کان یأتی قبور الشهداء علی رأس کل حول
 کبیر مذکرت که از رسول خدا صلی الله علیه وسلم مذکرت که شریف می آمد و گوید ای شهیدان سر هر سال
 فبقول السلام علیکم بما صبرتم فنعیم غنمی الدار و خلفاء الاربعة هكذا یفعلون انتھن
 پس میفرمود سلام باد بر شما بسبب صبر کردن شما پس است جز آن سر و خلیفه چهار بخان میگویند
قوله لان الذیجة اه هذابینو مذهب القائل بالحرمة قد رجع العذر الی الحق
 چرا که تحقیق در حق این بعینه مذمب کیست که قال بحرمات تحقیق بازگشت معترض است
 واعترف به او جری علی لسانه و هو لا یشرع **قوله** و هو ما اهل به لعیر الله اه
 و اقرار کرد حق یا جاری شد حق بر زبانش و ال آنکه نمی اند و او جزیت که شمره واد شود و جری
 هذا ایضا رجوع الی مذهب القائل بالحرمة وان البقرة المذورة داخله فیما
 این نیز باز کرد و بدست بسوی مذمب قال محبت و تحقیق کا و نذر کرده شده و بدست در
 اهل لعیر الله به فاحفظه **قوله** قد اجمع الفقهاء اه لا بد فی دعوی الاجماع من نقل
 ما اهل لعیر الله پس یاد و از این را تحقیق اتفاق کردند فقها و درست در دعوی اتفاق از نقل کرد
قوله ان قدمایا کل ان کان المراد من الاکل اکل
 قولهای فقها و که نه پس شنید نشود آن دعوی که پیش کرد و صحیح را تا بخورد اگر باشد مقصود از خوردن خوردن
 الذایم فذیجة القصاب بل الذی لا یشرع و الا غیره **قوله** یخرج عنها اذ اکل الذایم منها
 فرج کند و بیرون می آید قصاب بلکه بیشتر و لیم و عر سها بیرون میشود از آن و بیرون می آید
 غیر مقصود و لا معمول **قوله** و کان الذایم لله والمنفعة للضعیف و غیره سهو ظاهر
 نه مقصودست و نه معمول پس نقل معترض پس شد فرج را بخی و نفع برای بهمان و غیره و سبب ظاهر

بنی مباحث
 فی التفسیر
 کبرای شهیدان
 السلام علیکم
 نعیم غنمی الدار
 الذیجة
 سید محمد
 فی احادیث
 بنی کبر
 سید بن
 کبرای

اِذَا اَكَلَ الضَّعِيفُ مِثْلَ اَكْلِ الْكَافِرِ فَجَبُّ عَلَى هَذَا اَنْ يَكُونَ ذَبْحَةُ الْقَضَابِ وَالْوَلَا يُقَرُّ
 به خورن میان میت خورن واجب پس واجب شود برین تقدیر که باشد ذبحه قصاب و ولیمه
 و الا عرّس و الضیافات كلها محرمة **قوله** وان لم يقدرها لياكل اه المراد بالاكل
 در آنها و صیافتها همه ما حرام و اگر پیش نکرد ذبحه را تا بخورد و مراد از خورن
 اِذَا اَكَلَ الدَّابِحُ اَوْ غَيْرُهُ فَاِنْ كَانَ الْاَوَّلُ كَانَ ذَبْحَةُ الْقَضَابِ وَالْوَلَا يُقَرُّ
 یا خورن واجب است یا غیر آن پس اگر باشد مراد اول باشد ذبحه قصاب و ولیمه در هر سه
 محرمة و اختلف في هذا القسم في القسم الاول وان كان المراد اكل العبد فيكلم
 حرام داخل درین قسم نه در قسم اول و اگر باشد مراد خورن غیر واجب پس آن
 ان تكون للذبيحة في الحيايات الحرام والندوة للعقوبة و الله و كذلك
 اینک باشند همه مذبحان در جزای منوعات احرام و مذبحی که منعقد شد مذبحی و چنین در
 كفارة و الحيايات كلها ميتات محرمة و ايضا فالذبيحة الغيرة كان
 كفارة به گناهان همه ما حرام و نیز برین منع کردن بسوی غیر ذبح اگر باشد
 حلالا فكيف صارت هذه الذبيحة محرمة وان كان حراما كيف يصح جعله
 حلال پس چگونه باشد این ذبحه حرام و اگر باشد آن منع حرام چگونه میسر شود که در
 مدار الحكم الشرعي اذ الحرام ساقط عن ذبحه **قوله** و لا حرج في الذبيحة
 اصل بر آنست که حرام ساقط از ذبحه اعتبار و برای این آمده است
 للظلم هذا بما يقتضيه العبدان احداهما ان السيد لا يكره هل هو ذبحه
 برای یکی که آن را ذبحه نیست که سیر از آن تعبیه بود و یکی آنکه بختن سید احد کبیر آیا او شان غنند
 في الظلم ام لا فان قال بانه حرام فلم صارت البقرة الذبيحة له محرمة
 در زندگان یا نه پس اگر گوید مقررین داخل شدن نشان بزرگان پس چه کردید کا و نج کرده و باید که هر چه از جمله
 الحرامات و قد نقل سابقا من التفسير الاحمد كلها و اجاب هو ايضا في هذا القسم
 حرامها و بختن نقل کرده است مقررین سابقا از تفسیر احمد علت کا و جواب داده است مقررین را باینکه قوی

این کجاست از ذبح
 است الا حرام
 الذبح
 حرام
 ذبحان و ذبح
 یا حرام

[illegible]

کودن " رفت هیچ کجاست گفتی ای آن مردم یک بیکریه کوشت و خورنی بخوابی بشوید در آب جانی که مرا بخشید و من شکر خدا را و دوام بر این کار دارم

بکارشادی و عجبی فرج کرده که ششهای آن را میخوردند هیچ کسی بحال تقرب نمی باشد این همه قسم حلاست
بی شبهه آنچه غیر از میباید آن هم چه نیست یکی آنکه کجای فرج بلا می تعین مذبح ذبح فرج میکنند چنانچه
برای قدم امیر و برای تعمیر مکان بنام خدا فرج کرده و در بنیاد او دفن میکنند و وقت نزول عروس
فرج بنام خدا کرده و خون او بیای زن مالیده بخالان سواری اومی دهند و خود را بخوردن آن
استحکاف کلی بینمایند و آنچه وقت افادون عکلهای زیر علمها فرج میکنند و آنچه وقت بندگش توپ از
حرکت و عد فرج میکنند اینها را و اشال اینها را حرام من نوشته اند و دوم سخن فیه که طائفه از
روحانیات خبیثه بر بعضی مردمان تصرف میکنند و اخبار غیب میدهند و پرستشهای خود می خوانند
و مذکور میکنند و اگر کسی درین کار تقاعد کند او را از امیرسانند اینها شایطین ملائین و معبودات باطله
اند که برای خود عبادت میخوانند تقرب باینها شرک طبعیست چنانچه در آنچه علی الصب تمیز بکار می آید زیرا که
علامت شرک از جهت تخصیص مکان موجود است و حق تعالی موافق ولایت حدیث قدسی آنرا **عَلَى الشِّرْكِ**
عَلَى الشِّرْكِ مَنْ عَلَى عِلَاوَةِ شَرَفِهِ مَعَى عَذْرَى تَرْكُهُ وَ شَرِكُهُ قَبُولِ نِي فَرَايِدُ وَ كَر
از شرک **۲** کسیکه کعبه عبادتی را که شرک است که داند در آن عبادت دیگری را میکند آنرا **كُنْ بِالشِّرْكِ** و **۳**
نام او تعالی بر این چیز خبیث باشد آنکند نشسته کلاب است در حق قبول بلکه اگر کینه نام حقیقت این
و ظلمت این آگاه میبود و مانند تنبیه باری تعالی که بطعام و شراب سوسنست و بخر و عورات حرام
این را نیز حرام دانسته نام او تعالی نمیکند بلکه **عَلَى الشِّرْكِ** این حقیقت بی بهره است اندر رسم نام میگیرند و موقع
از مجموع می شناسد پس خلاصه کلام آنکه جایکه تقرب بغیر منظور باشد و علامات آن نصب سازند و بعد
آن مالک بگوید که من مذرفلانی کردم این همه شرکست و مذبح آن حرام و ذبح آن از طرف
او بهیست و فاسق یا کافر و آماذ مفسران در تفسیرات قدسیه عند الفرج بنا بر رسم قدیم بوده که باسم
اللات و العزری میکنند و چون این رسم ساق شده و معنی شرک در آن اظهار الشمس و اوضح تر
ست از آنکه برای قدم امیر و نزول عروس و سایر عبادت میکنند چون آن حرامست به تخصیص فیه این
از آن شدت و واضح است و در حدیث و اسناد علم و ازین بیان اوضح میشود که حکم حدیث **كُلُّ مَنْ**
مَنْ دَخَلَ بَعْدَ اللَّهِ هَرَكَةً تَقَرَّبَ كَيْفَ لَزِمًا وَ أَوْلَا وَ صُلْحًا بَيْنَ نَمَائِدِهِ مَارُوسَةً وَ خَالِي وَ دَرِينِ تَوْحِيدِ
معنی هر که در فرج کرد برای غیر خدا

بکارشادی و عقیق کج کرده کوشتهای آن را بخورند هیچ کسی بحاطت قرب نمی باشد این همه قسم حاکم است
 بی شبهه آنچه غیر از این میباشد آن هم چند قسم است یکی آنکه بجان دفع بلا می تعیین مذبح دفع میکند چنانچه
 برای قدم امیر و برای تعمیر مکان بنام خدا فرج کرده و در بنیاد او دفن میکنند و وقت نزول عروس
 فرج بنام خدا کرده و خون او سپای زن مالیده بخالان سواری اومی دهند و خود را خردن آن
 استحکام کلی بینایند و آنچه وقت افادون عکها زیر عکها فرج میکنند و آنچه وقت بندگستن توپ از
 حرکت و صد فرج میکنند اینها را امثال ابناء احرار محسن نوشته اند و دوم سخن فیه که طائفه از
 روحانیات خجسته بر بعضی نرمان تصرف میکنند و اخبار غیب میدهند و پرستشهای خود می خوانند
 و مذکور میکنند و اگر کسی درین کار تقاعد کند او را ایذا میرسانند اینها شیطین ملائین و معبودات باطله
 اند که برای خود عبادت میخوانند تقرب باینها شرک طبعیست چنانچه در آنچه علی الصب لقمه کابری آید زیرا که
 علامت شرک از جهت تخصیص مکان موجود است و حق تعالی موافق ولادت حدیث قدسی آنرا **عقوب**
عمر الشیخ من عمل عملا و اکثر کفره معی عیدی ترکته و تفرقه قبول می فرماید و در
از شرک و کسیکه کند عبادتی را که شرک است و اندر آن عبادت دیگری را میکند ارم آنرا شرک و بی
نام او تعالی بر این چیز نیست مانند افکندن نشسته کلاب است در حجر قبول بلکه اگر کینه نام اخصیقت این
 و ظلمت این آگاه میبود و مانند تسبیح بری تعالی که بطعام و شراب سبوست و بخرم و حرمت حرام
 این را نیز حرام دانسته نام او تعالی نمیکند لیکن این از جنس حقیقت بی بهره است مانند رسم نام میگیر و موقع
 از مجموع می شناسد پس علامه کلام آنکه جایکه تقرب بغیر منظور باشد و علامات آن مضب سازند و بعد
 آن مالک بگوید که من نذر فلانی کرده ام این همه شرکست و مذبح آن حرام و ذابح آن از طرف
 او بیست و فاسق یا کافر و اما ذکر مفسران در تفسیرات قدسیه عند الفرج بابر رسم قدیم بود که باسم
 اللات و العزری میکنند و چون این رسم شایع شده و سنی شرک در آن اظهار التمسست و واضح تر
 است از آنکه برای قدم امیر و نزول عروس و تاسیس عارت میکنند چون آن حرام است تخصیص فیه
 از آن شدت و واضح است در حرمت و اما علم و ازین بیان واضح میشود که حکم حدیث کلمه
 من ذکر غیر الله هر که تقرب بحجی از اینها و اولیا و صلحا نینج نماید همه نارو است و خرابی و درین تو حین
 معونت هر کفر کج کرد برای غیر خدا

که مالک خلق جاهاست و ما را بعد از موت در آن غنی است اشفاق بحسن ملهم دشمن و برادر و دیگر سید
 سطل که نشن شرک محض است از همه برهیز باید کرد و معلوم شد که ما اهل لعن الله سوی می آیم و دیگر
 اسم الله چیست که تفریط را ده کرده شود بنوعی که این پنج اخراج صوح برای او باشد اگر بافرض از بازار
 گوشت آرند و فاتحه او بدهند تفریم نذر خود را از همین آن فایده ندارد و همین است علامت شرک
 در بیج زانکه غرض آن منافع خود و امثال خود و وقت بیج مرغی و ادوی تقرب و اما سازند و دراز
 قسم طویات و طعمه پس از آن تفصیل است یکی آنکه برای اولیاء امد باشد که حق تعالی احسان ایشان
 و ایصال ثواب بایشان پسندیده میدارد و از آن جا که امید کافات بهتر ازین متوقع است که بعد
 قرب دارند و مو و عنایت اویند و هم که عامه و منین است تقاریر برای ایشان قصد حق برای ایشان طعام
 دادن برای ثواب ایشان نیز در جناب الهی پسندیده است چنانچه در باب صدق عن الیه صحت
 چند وارد شده اند و سوم آنکه خود را تصدق بفرستد و بیست خود نیاز را بطلاند و اگر درین قصد
 اندام شوند اینها معلوم است از جناب الهی زیرا برای ایشان فاتحه بپاید و او را از فاتحه ایشان بیاید خورد
 زیرا که این از قسم حیوان الکابن است و انفع این قسم روحانیات باشد بنام آنها میدهند از قسم این نوع ثواب
 اخروی نیست بلکه از قبیل صفات محض است چنانکه سبک استخوان حسید بپایان آنچه بنام آنها داده شود پسند
 و متقی مانند متع حیات از نذر خود را بر میدارند تمام شد تقریر مولانا رفیع الدین رح او اعلیٰ السلام
 بسبح الله اگر چه این چیز را می دریافت حکم کو سفند میران و غیره که راجع این مطلب است این سخن
 را دانستن ضرورت است بحقیقت آن منکشف کرد سخن اول دریافت صورتیکه گفتگو در آن کرده میشود
 واضح باد که نذر بنام بزرگان مقرر کردن باین طور که طعام خواهم داد و ثواب آن را بطرف خود بدم
 فلان خواهم رسانید مثلاً باینکه طعام صاحب کیانی بخوراند همین قدر تفاوت است که زنده آن
 طعام را بخورد و وفات یافته را بدل آن طعام که بایش ثواب است خواهد رسید این طور نذر
 بزرگان روح است مگر در دم آنکه این طعام و دادن نقد یا عین را سفند بکبریا پذیرد که دادن
 و خوراندن صرف بنام ایشان موجب خوشی ایشان نه آنکه اولاً این عمل برای خدای تعالی
 باشد و خدای تعالی به کرم خود جزای بیک استم که باشد و عده فرموده پس نمایان آن ثواب بیج

اینست که در این کتاب
 در باب ثواب و نذر
 و در باب صدق
 و در باب عین
 و در باب نقد
 و در باب عین
 و در باب نقد

برزگی رساند و این طور دومند و دست نیست لیکن آن طعام حرام نمی شود و طعام خود حلالست و چون
 بر هر صحن چنین نذر واقع میشود حال هر صحن همین است که حلال است کونذر روا باشد پس اگر شخصی گوید که
 اگر حاجت من بر آید نذر حضرت سید احمد کبیر قدس سره و دمن گوشت کا و خر به خجته بفقرا بخورم و بعد از آن
 حاجت بعمل آورد گوشت حلالست و اگر همین قدر بگوید که یک کاو بخورم و یک کا و فنج کنم بشرطیکه
 سنی سابق بنظر باشد کا و حلالست و صورتیکه گفت یک کا و فنج کنم کما با اندازه گوشت من یاد من
 نیز کرد بلکه این اندازه را بجا و تغییر کرد و این حکم عامست برای هر که نذر کند مثلاً شخصی را برای بیوتی
 و رچو راهبه بناد نل و جگر و سپرز و غیره کوفندی بنطورست و در کان قصاب یافت کوفند
 را فنج کرد و دل جگر و غیره بر آورد بدستور آواره و در چو راهبه بناد و آن کوفند را هم کوفند فنج کرد
 بود گوشت آن کوفند حلالست بلکه اگر آن دل جگر را هم بخورد و مصایقه نیست و بر خورنده حرام نه
 پس صورتیکه گفتگو در آن میرود است که از فنج کردن تقرب بنظر باشد و معنی تقرب نزدیک شدن
 است و مراد ازین نزدیک آن قسم نزدیک است که در محاوره گویند که صوبه دار ملتان را از صوبه دار
 اکبر با و زیاده تر قرب بحضور پادشاه شاهجهان آبادست یا جو لایه بهار بنور کمان برد که تقرب من پیش
 حضرت سالار مسعود از آن تقرب جو لایه باشد بهجراچ است باین سبب که میوه بار پیاده با جانان
 گذاشته و مرغهای نذرشان را باب بر سر خود نهاد و مسافتی که باین بهراچ و بهار بنورست قطع
 کرده و مرسم زیارت کا یعنی بر آورد و جو لایه دیگر با وجو و صحت و فراغت مال بکار به زیارت مشرف
 شده و مرغی بر نیاز نشان می کرد و همچنین اشک معنی قرب را فند و غرض ازین قرب و تقرب که هر دو درین
 مقام متحدند کما می فائده گرفتن از نشان بنظر میوه و مثل آنکه گمان برد که فرزند خواهند داد یا نذرستی
 یا دولت یا دفع اید یا آنچه جانی بر سر کسی آید اید میدهد و میگوید که یک بچه بزمی من فنج کنید و اگر
 کسی گوید که ده آمار گوشت سیدم قبول نمیکند آفت زدگان فرمایش را قبول کرده چنانکه چنین
 این چنین مقصود اگر از فنج حیوان حلال باشد و تقرب بغیر الله تعالی حل حلاله باشد و آن غیر هر که
 باشد از سنک ک گرفته تا پیغمبر و ملک بر است و این حکم آن حیوان مردار میشود و تقرب کار
 دل است یعنی قصد داده و نیست که در فنج کردن برای علان تقرب من پیش فلانی خواهی

و همچنین روایات در مختار هم مرقوم است و در دیگر کتب فقه نیز مرقوم دارند بر تقرب است و آن نسبت
 زنده باشد یا مرده نام خدا بر آن کویدینه و چون تقرب امر است پوشیده و گرفتاران این کار احوالنا
 میگویند که قصد برایشان بود است و لاجرم نفی آثار و علامات باید کرد و همین است سخن سوم از
 سخنان سه گانه پس بن زبانه که کاه و کوسفند و مرغ را بنام سید احمد کبیر میران شیخ سید وزین خان فوج
 میکنند اگر چه هم مدقت فوج میکنند لیکن مقصودشان ثواب کوست غنی باشد بلکه فوج بقصد تقربشان
 بعلاستی که از افعال احوالشان واضح میگردد و اول آنکه تخصیص حیوانات مثلاً نذر میران بگاد او انی شود
 و نیاز حضرت سید احمد کبیر نیز از مرغ او انی شود و دوم تخصیص اموات یعنی بوضعی که کا و خصوصیت بسید
 احمد کبیر و در این کار کنندگان پیدا کرده این طور برای حضرت غوث الاعظم یا پیغمبر خدا صلی الله علیه
 و سلم میکنند با وجودیکه ثواب همه میرسد تنوم آنکه شیخ سید وزین خان کلام حق برین نادانان
 دارند که برای ایشان جاها تلف کرده خوشدل میشوند و گاهی این قسم عملی پدر و سر و استاد
 خود نمی نمایند با وجودیکه نزار تر بر سایندن ثواب ایشانند نرسد و میران وزین غلن چهارم آنکه
 اگر بلا برای حضرت غوث الاعظم نیند و برای کفایت یا لطافت و نفاست حسن کوشش از قصاب خرید کنند
 بلکه کوسفند مار یا جاده خود فوج کنند مراعات آوایی که فوج کوسفند نیز میکنند هرگز نمی نمایند بلکه فوج کردن
 آن کوسفند و کوسفند خوراک خود برابر میارند بچشم مقصودتی که بوقوع می آید علامت کافی و شافی
 است مثلاً در بکره میران شرط است که رنگ سیاه باشد یا داغی بزرگ دیگر ندارد و چشم و گوش و دُم دست
 و مسلم بود معاذ الله تخصیص این اوصاف قربانی طاهر انتم کامل تمام میشود و پیش از فوج کوسفند را
 غسل میدهند و صاف و پاک مینمایند و دُوری سرخ در کلویش می اندازند و بان میخورند و در دُور
 یکت فلوس می دهند و در پستان خاص که شیخ و قالی مشهورند و فزنان و دُوری کوسفند سهلا
 میران و مینمایند و بعد از آنکه بجان خود اتمام ستایش میران میکنند و از فوج مینمایند و علی هذا القیاس است
 امر سوم حاضران این کار را از زبانه تر میسرست خاص بعلاست بلکه حال علما و حال غیرشان که معانه
 میکنند بپایان مثل مینامد مصرعه شنیده کی بود مانند دیده * و این علامات و آثار و چیزیکه بان
 تقرب میگویند مختلف و متبدل باعتبار زمان و مکان میشود عاقل را باید که تامل و مغور کرد و نفی نماید

ع
 سینه

ازین بر سر سخن که در قسم شد سخن دوم محض بخوانند کان کتاب است و چون حکم کتاب دریافت شد و کتاب آن و غیر کتاب و آن بر است اگر محافظت ایمن مطلوبست تفتیش کرده بر بنیز نمایند و هر که را شبهه درین تحریر باشد پس باید که تعیین کرده بر کار دکه و آن مقام در سخن اول یاد دوم و سوم این شبهه است تارفع کرده آید سخن انصاف این است که اگر خطای یا سهوی از محررین باشد بر این شبهه کرده و شبهه گفتگو در اصل سبباید و در امثله گفتگوئی باید و خلاصه همین قدر است که فوج بقصد تقرب و تعظیم غیر خدا نبوح را مردار میارزد و کوفتند میران و غیره که درین ملک درین زمان رائج است فوج آن بقصد تقرب و تعظیم میباشد پس درست و چون قصد نکور باشد نام خدا اگر فتنه خورن یاد گیران را خورایند و یا فاتحه خواندن بر گوشت آن همه بر است بر طاهر است که مرنه فاتحه بر گوشت منظور نیست و الا گوشت کفایت میکند با وجودیکه اگر گوشت و دنبه های ولایتی هم صد مان بایشان داده شود که برای پیران فاتحه خوانند و نذر خود دادا کنند هر که بکمان ایشان نذر او انخواهد شد با حمله اگر ثابت کرد که قصد نکور نمایند پس کوفتند حلاست لیکن با وجود علالت طاهره هر که گوید قصد تقرب بزیج نمی دارند و اینچنین گفت که آنکه آنچه بزبان می آید بگوشت میرسد و بعد علم بالصواب الیه المرجع و المآب ثابت شد تقریر مولوی عبدالحی صاحب مغفور **بسم الله الرحمن الرحیم الحمد لله والثناء والصلوة علی رسولہ ال محمدی والیہ المصطفی علیہ السلام** را و راست ستایش و رحمت کامل نازل باد بر رسول و بر کزیده برادر او و بر کزیده

درین زمان مسئله صل و حرمت بقره مندره بنام نبی و سید احمد کبیر و غیره اخلاقی در علمای دین رو داده بعضی فضلاء نامدار تلامذه عالمقدار جناب مولانا سید عبد الغزیز قدس سره اعزیزه تحقیق این ام تحریرات کلام با شرح و بسط تمام بحیطه قلام در آورده و بتبیح احکام انواع و صفات حرامی معنی موفوره افزوده و بجزایم الله حذر الحرجاء بعضی کسان که در سخن فنی بهره دانی و خطا کاشی ندارند افراط و تفریط بعمل آورده یعنی علانیه میگویند که جانوریکه برای فاتحه دوازدهم و یازدهم ششده داده شد گوشت او مطلقا حرام و مردار و بعضی آنها زیاده و غلو بر پا کرده قوی میشدند که نذر اطعمه بنام بزرگان که شبهه فتنه بخیر شرک و حرمت طعام بدلیل آنکه جانوران و نذری که ششده بنام

در این کتاب
از کتب
معتبره

از فقها آنست که طاعتی سبب بکسب یا سبب بر خود واجب گرداند و آن طاعت مقصود است
باشد از جنس او واجب گیر شروع بود چون نماز و روزه و رسانیدن محرم و طعمه در فاتحه فقر
سبب بر سر مال یکبار بکسب یا سبب بکسب که از جنس آنها عبادات در شروع مبارک شروع
چون صلوة خمس و صوم فریضه و زکوة و فدیة قید اول یعنی قولنا طاعتی آه احتراز است از نذر بالمعصیه
چون زان این جواز نذر بجهت مقرر میکنند که عبارت است از آن که تمام شب بسر و غنایا بهو و لعب
بهر نذر و پاره سرخ بر سببی انداخته پیش او بجا نمایند و هنگام بگاه در مسجد سرودگنان طعام
مخصوص بپایند و فاتحه رسانند و سجده یا بوضو و لی وضو بجا آرند و محسن نذر روزه یکپاس و ز
بنام حضرت شکل کشا و محسن نذر روشنی چراغان بزرگان قید ثانی یعنی قولنا سبب
سبب احتراز است از نذر نماز ظهر مثلا که خود فرض است و قید ثالث یعنی قولنا مقصود بالذات آه احتراز
است از نذر باین عمل وضو مثلا و قید رابع یعنی قولنا از جنس او واجب احتراز است از نذر عبادات
مصرعی باینکه نذر و روزه کوره واجب دانستند و نذر بالمعصیه خود حرام کافی است احدی اما در نذر بالمعصیه
کفار همین وجهت کفایت رساند که اگر کان لیسر لعلکم قدس شکر **مسئله** خیر نذر
ناذر و عیال او بخورند هر قدر که خواهند خورد از عهده آن برائی الذمه از آن نتوانند شد گذافی
الشریح النبیر نقلا عن الکثیر فی فیوض مناسبات که طعام و علو از ابد از مقدار نذر
بهم رسانند تا هر قدر که نذر و عیالش خواهند خورد و فاضل از نذر خواهند شد **مسئله** نذر غنایا
ند به که حق فقر است فی جامع البرکات للشیخ عبدالحق الدهلوی قدس سرگاز در بریت
پس آنچه برای اهل عیال است بپذیرد مخصوص با ایشان دارند غیر ایشان ارباب باشد آنچه بریت
تصدق بر فقر نباشد بهیه مرغی را آنچه بریت صیاف سبب پذیرد خوردن او غنی و فقیر را و است
چنانچه در اعراض شایع هند متعارف است **مسئله** اگر کسی نیت خود نذر مقرر نکرده است
اما بر عاری فایده است ماکولات بهم رسانیده پس هر قدر که خود مع عیال خورد و نوشن بیت بخورد
که بخورده آن بذمه گنیمت و دادن آن با غنایم جان **مسئله** نذر شرعی چند صفت بطریق
چون نذر صوم بلا یقین یوم و نذر بقید چون صوم یوم جمعه و ملا شرط چون نذر صومهای مذکوره و صلوة

مسئله نذر بر سر مال یکبار بکسب یا سبب بکسب که از جنس آنها عبادات در شروع مبارک شروع
چون صلوة خمس و صوم فریضه و زکوة و فدیة قید اول یعنی قولنا طاعتی آه احتراز است از نذر بالمعصیه
چون زان این جواز نذر بجهت مقرر میکنند که عبارت است از آن که تمام شب بسر و غنایا بهو و لعب
بهر نذر و پاره سرخ بر سببی انداخته پیش او بجا نمایند و هنگام بگاه در مسجد سرودگنان طعام
مخصوص بپایند و فاتحه رسانند و سجده یا بوضو و لی وضو بجا آرند و محسن نذر روزه یکپاس و ز
بنام حضرت شکل کشا و محسن نذر روشنی چراغان بزرگان قید ثانی یعنی قولنا سبب
سبب احتراز است از نذر نماز ظهر مثلا که خود فرض است و قید ثالث یعنی قولنا مقصود بالذات آه احتراز
است از نذر باین عمل وضو مثلا و قید رابع یعنی قولنا از جنس او واجب احتراز است از نذر عبادات
مصرعی باینکه نذر و روزه کوره واجب دانستند و نذر بالمعصیه خود حرام کافی است احدی اما در نذر بالمعصیه
کفار همین وجهت کفایت رساند که اگر کان لیسر لعلکم قدس شکر **مسئله** خیر نذر
ناذر و عیال او بخورند هر قدر که خواهند خورد از عهده آن برائی الذمه از آن نتوانند شد گذافی
الشریح النبیر نقلا عن الکثیر فی فیوض مناسبات که طعام و علو از ابد از مقدار نذر
بهم رسانند تا هر قدر که نذر و عیالش خواهند خورد و فاضل از نذر خواهند شد **مسئله** نذر غنایا
ند به که حق فقر است فی جامع البرکات للشیخ عبدالحق الدهلوی قدس سرگاز در بریت
پس آنچه برای اهل عیال است بپذیرد مخصوص با ایشان دارند غیر ایشان ارباب باشد آنچه بریت
تصدق بر فقر نباشد بهیه مرغی را آنچه بریت صیاف سبب پذیرد خوردن او غنی و فقیر را و است
چنانچه در اعراض شایع هند متعارف است **مسئله** اگر کسی نیت خود نذر مقرر نکرده است
اما بر عاری فایده است ماکولات بهم رسانیده پس هر قدر که خود مع عیال خورد و نوشن بیت بخورد
که بخورده آن بذمه گنیمت و دادن آن با غنایم جان **مسئله** نذر شرعی چند صفت بطریق
چون نذر صوم بلا یقین یوم و نذر بقید چون صوم یوم جمعه و ملا شرط چون نذر صومهای مذکوره و صلوة

فضل و کانه و بشرط آمدن حاجت چنانچه کسی بر خود نذر خدا بشرط تعالی میارم نذر کند یا نذر حق سبحانه و تعالی
 و ثواب و بر وجه بعضی بزرگان انبیا و ملائکه و خواهر بشرطی تعیین کند چنانچه گوید این قدر طعام برای نذر
 خدا و ثواب و بر وجه غوث الاعظم مقرر کردم و همین گوید بشرط آمدن حاجت نذر خدا و ثواب
 بر وجه غلامی تعیین کردم این همه نذر و شرط و عند واجب الاداء **مسئله** نذر مخصوص است برای
 خدای تعالی چه نذر عبادت است و او مخصوص است بمعبود حقیقی قال سبحانه و تعالی و لک ان لا
 تعبد الا کما انا که یعنی حکم کرد بر تو ای محمد صلعم که نذر عبادت نکند که او را نه بدگیری اما نذر یک مسلمانان
 بنام بزرگان و دیگر مردگان مقرر کنند ماول است باینکه نذر برای خدای تعالی است و ثواب و ثبات
 بهین سبب محمد و ائمه المعرف بلا حیوان صاحب تفسیر احمدی در حاشیه نهید و بعد تفسیر
 کرده مذکور به بطور جمیع مفسرین در آن مقام ظنی فرموده اند اما بحسب الی نذر فقد یقرب الی الله
 یعنی الله حرام و نذر الله و لیکن ما اول بآیات الله و ثوابه و نذر الله حاصله اما معامله نذر
 این است که نذر بنام غیر خدای تعالی حرام است اما نذر که بنام اولیا و ائمه قدس سرهم مقرر میشود
 تاویل میان یغیش آنکه این نذر است برای خدای تعالی که ثواب و بر وجه مقدسه اولیا و اصاف با دین
 ملائمت است نه آنکه نذر مخصوص است برای آنها و این معنی بالا اقتضای نیز مقرر میشود که فی علم الاصول
 سیرا و است که در کلام مسلمان حافل معنی ناشروع عمل نتوان کرد همین است حکم شرعی اخذ از آن
 و سوء الظن فی حق الشیخ و بسیاری از مسائل همین قاعده است چنانچه بر اتفاق نقد و معمول
 مبرهن تواند شد و آنچه جلال مراد در نذر بطور دیگر میگیرند جالبش تعلیم می آید نظیر او است که عمل
 بگوید اقلت الربیع البقل یعنی روئید فصل ربیع سبزه و تره را پس او است که روایان قادر
 حقیقی در زمانه ربیع پس بطور مجاز است نه آنکه ربیع خود روایانده باشد و الله اعلم حاجی محمد رفیع الدین
 خان آبادی قدس سره در بعض مقام به ترجمه بدو رساله مضافه جلال الدین سیوطی قدس سره
 مضبوط نوشته اند نذر بزرگان که برای قضای حاجت معمول مرسوم است حقیقت آن نذر است
 که ابدای ثواب طعام و اتفاق نذر مال و محبت که ابریت بسنن از روی احادیث صحیح
 ثابت مثل آنچه در بخاری و مسلم از حال سعد و غیر آن و برین نذر مرسوم می شود پس حاصل او است

این نذر است که در کلام مسلمان حافل معنی ناشروع عمل نتوان کرد همین است حکم شرعی اخذ از آن
 و سوء الظن فی حق الشیخ و بسیاری از مسائل همین قاعده است چنانچه بر اتفاق نقد و معمول
 مبرهن تواند شد و آنچه جلال مراد در نذر بطور دیگر میگیرند جالبش تعلیم می آید نظیر او است که عمل
 بگوید اقلت الربیع البقل یعنی روئید فصل ربیع سبزه و تره را پس او است که روایان قادر
 حقیقی در زمانه ربیع پس بطور مجاز است نه آنکه ربیع خود روایانده باشد و الله اعلم حاجی محمد رفیع الدین
 خان آبادی قدس سره در بعض مقام به ترجمه بدو رساله مضافه جلال الدین سیوطی قدس سره
 مضبوط نوشته اند نذر بزرگان که برای قضای حاجت معمول مرسوم است حقیقت آن نذر است
 که ابدای ثواب طعام و اتفاق نذر مال و محبت که ابریت بسنن از روی احادیث صحیح
 ثابت مثل آنچه در بخاری و مسلم از حال سعد و غیر آن و برین نذر مرسوم می شود پس حاصل او است

اِنْ شَفَعْتَنِيْ مِثْلًا اَهْدِيْ ثَوَابَ هَذَا الْقَدْرِ اِلَى رُوْحِ فُلَاكِ ذِكْرُ لِيْ بَرِيْ تَعِيْنُ عَمَلٍ مِّنْهُ
 اگر شفاعت هست مرا مثلاً بفرستم بطور تخفیف ثواب این قدر را بسوی روح فلان
 است برای مصرف و حکم آنکه هیچ ثوابی به کار نرفته معتد به آن نیستی اگر آن ولی
 و حکم مذکور است که تحقیق واجب و فاکردن می جواز دیگری است بخدا معتبرت در شرع
 احوال مشکلات بالاستقلال یا تنفع غالب اعتقاد کند مخرج بشرک و فساد میکند و اینست یعنی آن
 ولی را کشانیده مهلت و برآورده حاجات بالاستقلال بلا توقف بر حکم آن قادر و مجلال ماند
 یا تنفع غالب اعتقاد کند و بداند خواه خواه کار من از خدای تعالی برود و او خواهد گنایند
 این قسم نیز هم معصیت نه نذر بنام اولیا مطلقاً یعنی المذکور **مسئله** کای نذر را بعضی نیاز
 یکیزند چه که نذر در عرف عبارت از است که شخص دینی چیزی را بخدمت اعلی رساند و نیز در قاف
 مجاوره از لفظ نیاز همین مراد میشود **شعر** شمع صبر نقد آریدن نیاز غارت زور دیده دیدن +
 پس اگر کدام از عوام درین زمانه بگوید که بشرط برآمد کار اینقدر طعام نذر غوث الاعظم مقرر کرد و هم
 است که ثواب آن طعام بر روح بر فوج ایشان خواهم رسانید بطور مثلاً همین است مضمون فاعله روح
 پس ثواب در و دو محمد و قل هم ثواب بذل طعام نذر و بر روح آن جناب خواهد رسید بطوریکه گفته
 و دیده در زندگانی به بزرگان میرسد همچون طرح در عالم بزرخ ثواب این طعام خواهم رسانید
 اینست ناویر خوب میفهمد که طعام با خصوص در آن مقام نمیتواند رسید پس سوای ثواب چه تصور کرد
 همچنین از قسم مجاز است یعنی ثواب طعام که با هم من کلام حضرت شاه ولی الله محدث رضى الله عنه
 فی بعض ملفوظاته و تعظیم آن بزرگ در کمان ناویر به نظر آن است که او از مقرران بارگاه احدیت است
 و اینکه گمانی بالاستقلال میدارد و بالبداهت رسیدن طعام بفقرا و بیک مسلمان موجب ثواب
 است در حقیقی چون آن ثواب بر روح کسی دیگر رساند رضای او سبحانه بر و مرتب خواهد شد و گمان
 این عمر این قسم نذر واجب الی الله دانست دادن او با غنیایم رواست چه از قبیل مواعید است بطور
 صله و بلا اشاره همین سخن از کلام محدث مجدّد هم نفهم می آید و الله اعلم **مسئله** اگر اهل مذکور
 بنام احیائی تحقیق مقرر کنند مراد است که نذر برای خدای تعالی است و ثواب بناویر ذکر نفر است

این قسم نذر را بعضی نیاز
 یکیزند چه که نذر در عرف عبارت از است که شخص دینی چیزی را بخدمت اعلی رساند و نیز در قاف
 مجاوره از لفظ نیاز همین مراد میشود

که اگر آورد و باج جانوری را برای آنکه خورد یا خواند گوشت او بدکیران پس این فرج بر وی مست
 و منفعت برای بهمان یابودیمه یا فائده مندی ازین گوشت چون قصابان که گوشت میفروشند
 و اگر آورد برای آنکه خوردن او منظور نیست بلکه برای جان او بدکیران نظر او آنکه بهوک جان جانور
 چند و آن میدهند و دل میرسانند در اینجا تعظیم و قربت بغیر از مدافعته شود پس حرام است گوشت
 او و امثله او این است که شخصی جانوری را از جهت قدوم امیری به نظر تعظیم او فرج کند و همچنین بیگانه
 داخل شدن حاکم نو در قلعه یا وقت فرود آمدن محافه عروس بجایه نوشتن یا با شخص
 علانیه بنام جن و پری و بهوت که بجایه او تسلط شده انواع اذیت و مشغولت میرساند
 یا برای و انگی توپ که یکایک بند شده با وجودیکه کینه باروت در جوف او است و آتش میداند
 اما آواز بر می آید یا تعمیر خانه نو کرده یا بیت جدید خریده پس جانور را در مقام مذبح میرساند مگر کوزه خاطر
 فقط اراقه الدم و اخراج روح جان کشتی است این طو ذابح نارواست و مردار است گوشت او
 بعضی کتب است که اگر کلام یا کلامی که در وقت نه حرام گذافی السلام علیک ایها النبی نقلاً عن رسول الله
 العباد است که سبب این ذابح حصول تقرب خوش آمد جان و پری است که آن جاست
 ازین کار خوشنود شده اید اما از سزا مند چه آنها ازین ذابح خرسند میشوند و حال از اول الامر
 حسب سوم مقررده این تدابیر بسیارند که بعضی آنها خوب از اسرار این کار آگاه نباشند و
 خوش آمدن امر علاوه و همچنین است معامله اگر برای پری و پیمبری و دیگر اموات بقول کلام
 لغرض من الاکثر ارض خواه برای کدام انسان مانند آیندگان اینج کعبه حج میکنند و جان کشتی
 جانور را و اصلی از و دارند از گوشت سرکاری نیست و همین است مراد از عبارت فتح العیز و در بیان
 معنی آیه که به عبارت دیگر آن جانور که آوار بر او زده شود و شعله داده شود و باد که بغیر از دست یعنی
 برای غیر خداست خواه آن غیریت باشد خواه روحی جنبیت که بطریق بهوک بنام او دهد خواه
 پری و پیمبری ایضا فیه ثواب عمل خود را بغیر بخشید چنانچه میرسد که مال خود را بغیر خود بخشید
 و جان جانور ملوک آدمی نیست اما اگر بجای تواند بخشید ایضا فیه جان جانوران قابل انتفاع آدمی
 نیست در زندگی پس بعد مرگی قابل انتفاع او نشود ایضا فیه گفته این مسئله آن است که جان را

بازی پنداری در دنیا با کتب و حقایق

از درستی
 از زنده

چون ضیافت مهان یا فائده دنیادارندگان خواه واجب چون قدر اندوخته حرام چون رسانیدن گوشت
کو برای تقریب خویش آمدن تقوی و برپایه شوق بطور شوق حرام که حق تعالی دیگران و دان شرع و بود
بخصوص در این طور و بجهت اگر بنام خدا فایده شده و درست است بی شبهه این قسم فایده تقریبی غیر است
کامترین الله تعالی و مسلم الله اگر کسی که شرب را قریه للغبیر باشد فایده بیم ضرر صرف کند و نیست
خوردن و خوردن و چنانچه طبق حق پیری را امید بند و میداند که اگر با آنها این طعام در سالم ایضا باشد
رسانیدن هرگز نیست و فایده و ثواب را بخامیت آن ارجح جاست که با خود را بمصیبت قرار میدهد
و ازین کلام خوش و میشود که آن طعام خود آن جاست بخورند و جاهلان تقریب چای و عسل با آنها
بجویند یعنی هم عالی باز اتم نیست و محسن است حرام اگر در نقد یا چراغ و غیره بر قبور بزرگان برای
تقریب با ایشان گذارد و نیست آن بخند که به محتاجان و مسلمانان صرف شود و ثواب و برحق پاک
آن بزرگ برسد کلام الله تعالی و محسن است کار بر فرار پیر و پیر و نواح عظیم آباد شنیده شد
که طعام بر قبورشان میکند راند و سگ که به هر که خواهد بخورد و محسن است بعضی عنوان چراغان آوردن
روغن زرد و روشن کرده بر فرار بعضی شهدا و سبوا و شهر میبرد و نیست این نه میکنند که محتاجی آنها
را مان بخت نموده بخورد و ثواب جامع با صاحب قبر شود و اگر این چنین نیات نباشد فلا باس
اما چراغ بر قبر نهادن گناه دیگر است و در حق این فعل آنچه بمقدمه نوشته شد باید آید و
خلاصه تمام کلام سخن منتهی موعود و درین مقام آنکه بعضی افعال عباد و عبادت است مختص با جناب
کیا مانند فایده و اراقة الدم حسب ما و شرح به الشیخ ع چون اضیحه و بهر یک که اراقة الدم از آنها
ست نه محرم کما مرفی الباب للتکائی بیا که بعضی محسن فعل ای که می یابد ساخت بپای آن که این عبادت
عبادت حقیقه و مشابهت با غیر خدا پسندیده او سبحانه تعالی بلیت حسن بخور و نه پسندد
شریک و آئینه را بدست گیرد کار را بدین اهلان که فایده و جان کشی بطور بهوک جان برای تقریب
جنان و دیگر چنین عمل می کنند و شهره میدهد که این جانور زنده فلانی جن است یا لاله
یا در برای پیری پس گوشت آن فایده بزرگوار با کرده و برین قیاس است و بجهت کون و
بهوک جان اگر بنام پیری پیغمبری یا آدمی زاده دیگر نمایند تسبیح و برین عمل بکار نمی آید بلکه گناه

والله اعلم بما في الصدقة ^{سوال} اگر در مقام منظور از ذبح کشت است پس باز گوشت باز پاره اند
 و باز نیدارند جواب این معنی نظر اهتمام آن فایده است توضیح این سخن آنکه در از منتهای نظر و
 در فایده بزرگان جانور زرع ذبح میگردند و گوشت باز را بکار نمی بردند برای احتیاط و هم ترا
 همانی بهمان جلیل القصد که تکلف و اهتمام در و مرعی میدارند گوشت یا مرغ ذبح میکنند گوشت
 باز را نمی طلبند پس بطور در فایده بزرگان کار میکنند آخرش زعفران رفته در خاطر عوام جاهل منعی
 رسمی ضرر مقرر شده بلکه از شرائط فایده معدود گذشته اما بهیچیک جان بطور میزدان بنام بزرگان
 مراد دارند و اگر بالفرض چنین باشد البته آن گوشت کرده است عند اکثر چون از حال نیات
 قلبی که آگاهی بهم میرسد بعد از احوال آنها را بر ما مشروع مناسبت بنابر آن صاحب تفسیر حسد
 در باب بقره مذکور بنام بزرگان که در سم آن در آن زمان هم جاری بود حکم جواز علی الاطلاق
 نوشته عبارت بهذا افعله من هذا البقرة المذونة لا ذكيا ولا ذكيا هو الذم في ايامنا
 عبارتش چنانست پس معلوم میشود از اینجا که تحقیق کاوند کرده شده بر او یا بچنانکه وی سمست در زمانه
 حلال طیب است و الله اعلم نظیر آنکه طعام خجسته بنودان این جوار و بهتران همان سر
 که نجاست در آن چشم خود نه بیند یا از ابائی نشو و شب فتوی طاهرست با آنکه بقران عقیدین
 غالب نجاست او میکنند چه آخر از سر کین کم میسر میگرد و دست و ظروف طعام وقت خوردگی
 نجاست بطور شرع کم میشوند که این احتمالات ساقط نمائند اما به فتوی حدیث طعام مذکور
 است و الله اعلم مثال دیگر از وی کتب حدیث چون مشکوٰۃ شریف و غیره تعلیم می آید که قومی از
 کفار و مسلم که بنویز احکام اسلام را خوب ماهر نبوده اند گوشت ذبیحه به طور بدیهه خدمت حضرت
 عایشه زن فرستادند جناب ممدوح کرمه به نظر و این تحلیله که طریقه ذبح شرعی خوب نمیدانستند
 در تناول آن گوشت مایل فرمودند آخر از جناب آن حضرت علیه السلام استفسار فرمودند
 ارشاد شد که بسم الله و بخور آن گوشت را علمای شراح حدیث در آن مقام نوشته اند علامه
 اش آنکه اصل فعل سلم بر امر است شیعیان یقینا معلوم نمیشود باید کرد با بکار ما دام از حال نیست ملتزم
 بر بانی و اجماع کرده مذکور معلوم نمیشود و بهیچیک جان جانور متغیر آن بند که انابت نرسد

از راه قرآن حکم بر حرمیت او قطعا بنا بد ساخت اما تقوی چیزی دیگر است لا کلام فیہ و آنچه در حدیث
شریفین می یابیم آنکه وارثان مردان تمام بر می آید بابت است برای وجود و اندک علم و کرم
باشد که بعضی فضیلتی توکیا ترجیح داده اند از ای علمای محدثین را به تقریر یک تحریر از مجموع تمام مباحث چند
کلام باطله ظلمی آوردم یعنی کسیکه جانور زنده بنام بزرگی مقرر کرده پس آنجا آن نادر ثواب است
عبادت خود بر روح یک آن بزرگ مقرر ساخته کی عبادت خورامیدن گوشت مند در مسلمانان
آوردم ثواب علی و درود و فاتحه ستم ثواب اراقة الدم که بی شبهه داشت و درین پیش بر این مضمون
حاکم فی الباب الشک آما این معنی محوطه باید داشت که اگر این اراقة الدم در ایام اضحیه کرده ثواب و بر این
بزرگ خواهد رسید و اگر در ایام مذکور نیست پس ثواب برین محل نخواهد شد لکن نقایه الشرح فی باب اراقة
الشرک حاکم فی الباب الشک اما موجب تحریم گوشت او که بنام خدا فرج نشده چه گونه تواند شد بظاهر
که اگر شخصی جانور بهیت اسد فرج کند این اراقة الدم عمل آورد و ثواب بدو بکری می رسد از اگر در ایام اضحیه
نیت و فرج بهتسمیه شده پس گوشت او حلال است هر چند ثواب برین محل نیافه بخلاف آنچه بگویند
و ضمیمه برای قدوم عطار که فرج مذکور به تقریب جن و آدمی بواقع آن پس در آنجا فرج بهیت امید
نشود و زنده جانور از آن و محبت بهیت امید و ثواب آن بنام آن بزرگ عزم کرده بلکه گوشت هم
خورامیدن مسلمانان منظور است پس قیاس این ذبائح بر ذبائح جن قیاس است مع الفارق پس منع نمیشود
این توجیه آنچه بعضی نوشته اند که اگر نافرذ کور را گوشت باز بر همه مدعیان فخر و
یعنی کند بلکه اراقة الدم جانور مندر و زنده منظور میداند این معنی و لیلیت بعضی که مقصود اراقة
الدم است به تقریب آن بزرگ پس فرج او نظر بالی غیره تعالی است و مباحرام انتهی مطلبه وجه الفسخ
اینست که نافرذ ثواب عبادت اراقة الدم مدیم بنام بزرگ منظور دارد پس گوشت باز بر کوزه خود نماید
هرگاه که آن فرج اراقة الدم مدست پس گوشت او کرده و حرام به شد خواه ثواب در مرتب بود و
و فرج به تقریب الی غیره تعالی است که جان جانور و اراقة الدم بهتسمیه و تقریب غیره تعالی عمل آورد
چون ذبائح این قدوم امیر را که فرج بهیت امید باشد و ثواب بدو بکری رسد و حاکم فی الباب الشک
حاصل که این کان الذبح لیکونها عید الله و کان یستعمل ذلک العید فی غیر ذلک لیکونها عید الله

اینکه از راه قرآن حکم بر حرمیت او قطعا بنا بد ساخت اما تقوی چیزی دیگر است لا کلام فیہ و آنچه در حدیث

اینکه از راه قرآن حکم بر حرمیت او قطعا بنا بد ساخت اما تقوی چیزی دیگر است لا کلام فیہ و آنچه در حدیث
شریفین می یابیم آنکه وارثان مردان تمام بر می آید بابت است برای وجود و اندک علم و کرم
باشد که بعضی فضیلتی توکیا ترجیح داده اند از ای علمای محدثین را به تقریر یک تحریر از مجموع تمام مباحث چند
کلام باطله ظلمی آوردم یعنی کسیکه جانور زنده بنام بزرگی مقرر کرده پس آنجا آن نادر ثواب است
عبادت خود بر روح یک آن بزرگ مقرر ساخته کی عبادت خورامیدن گوشت مند در مسلمانان
آوردم ثواب علی و درود و فاتحه ستم ثواب اراقة الدم که بی شبهه داشت و درین پیش بر این مضمون
حاکم فی الباب الشک آما این معنی محوطه باید داشت که اگر این اراقة الدم در ایام اضحیه کرده ثواب و بر این
بزرگ خواهد رسید و اگر در ایام مذکور نیست پس ثواب برین محل نخواهد شد لکن نقایه الشرح فی باب اراقة
الشرک حاکم فی الباب الشک اما موجب تحریم گوشت او که بنام خدا فرج نشده چه گونه تواند شد بظاهر
که اگر شخصی جانور بهیت اسد فرج کند این اراقة الدم عمل آورد و ثواب بدو بکری می رسد از اگر در ایام اضحیه
نیت و فرج بهتسمیه شده پس گوشت او حلال است هر چند ثواب برین محل نیافه بخلاف آنچه بگویند
و ضمیمه برای قدوم عطار که فرج مذکور به تقریب جن و آدمی بواقع آن پس در آنجا فرج بهیت امید
نشود و زنده جانور از آن و محبت بهیت امید و ثواب آن بنام آن بزرگ عزم کرده بلکه گوشت هم
خورامیدن مسلمانان منظور است پس قیاس این ذبائح بر ذبائح جن قیاس است مع الفارق پس منع نمیشود
این توجیه آنچه بعضی نوشته اند که اگر نافرذ کور را گوشت باز بر همه مدعیان فخر و
یعنی کند بلکه اراقة الدم جانور مندر و زنده منظور میداند این معنی و لیلیت بعضی که مقصود اراقة
الدم است به تقریب آن بزرگ پس فرج او نظر بالی غیره تعالی است و مباحرام انتهی مطلبه وجه الفسخ
اینست که نافرذ ثواب عبادت اراقة الدم مدیم بنام بزرگ منظور دارد پس گوشت باز بر کوزه خود نماید
هرگاه که آن فرج اراقة الدم مدست پس گوشت او کرده و حرام به شد خواه ثواب در مرتب بود و
و فرج به تقریب الی غیره تعالی است که جان جانور و اراقة الدم بهتسمیه و تقریب غیره تعالی عمل آورد
چون ذبائح این قدوم امیر را که فرج بهیت امید باشد و ثواب بدو بکری رسد و حاکم فی الباب الشک
حاصل که این کان الذبح لیکونها عید الله و کان یستعمل ذلک العید فی غیر ذلک لیکونها عید الله

نقطه از آن مرگوز است اگر دست و ثواب و بدیکر آن رساند جائز است چون انجیه و دمیحه مندره اما
 چون شرائط یافته شد البته ثواب مرتب خواهد شد و الا فلا نه آنکه گوشت او حرام تواند شد و ذبیحه اراقه
 الدم آن پیت سرد باشد گوشت او مکروه است عند اکثرین آری اکثران از شرائط مذکوره انجیه
 لهذا فرج نذر در غیر ایام انجیه بنمایند و ثواب اراقه الدم بدو خواهند پس غایه الامر آنکه ثواب اراقه الدم
 نخواهند یافت تا آنکه ثواب این کار هم به روح آن بزرگ برسد نظیر آنست که شخصی انجیه قربانی و تاریخ
 نیز هم دی بجای از راه چهل کرده بمسمی که گفته شد حلال است بالاتفاق و انجیه نادر او بعد از حقیقت
 آنست که در کتب تصریح یافته که اگر احدی جانور زنده خرید پیت آنکه فرج در ایام انجیه هم
 خواه ثواب و روح بزرگی در پیت میل آن جانور به جانور دیگر و هم گوشت باز ممنوع است و
 هر که جائز نیست عوام این سخن در هر نذر جانور تحصیل میکنند و از شرط قربانی غفلت ورزیدند بلکه گویا
 همین رسم کردند پس است فشار اشتباه اما فرج به ستمه حلالست چه شرط مذکور برای ترتیب ثواب
 است نه برای جواز گوشت **کامر مسله** واضح باد که معنی این تشریفه و ما اهل البیت علیهم السلام
 دیگر تفاسیر خلافاً لفتح العزیز نیست هر چیزیکه از او داده شود بنام غیر سرد یا و هنگام فرج او یعنی نام غیر خدا
 وقت فرج او گرفته شود او را نباید خورد هر چند بمسمی گفته شود و در لغت هم معنی ابلال بمقام فرج هم
 است کافی الاصرح و منتخب اللغات و دلائل تفضیل بان کتب مقام خود و فصلان مذکور شد پس مراد
 از قوله علیه السلام مملو من ذکر لعل الله به وجهه مکذافی ترجمه مشکوه تفضیل مقام آنکه اولاد
 سحانه فرمود ما الکما ان لا ناکلو لئلا ذکر اسم الله علیک یعنی نیت بر شما یان آنکه نه خورید
 چیز را که ذکر کرده شد نام خدا وقت فرج بر و بعد از اذن حکم عام مخصوص شده بعضی آنجا
 آنها جز نیست که فرمود در حق او قوله تعالی و ما اهل البیت علیهم السلام لعل الله به وجهه مکذافی
 آن جز نیست که از نفس الذبح او تقرب و نیاز مندی کسی جوید مع قطع النظر عن المحرم چون نام
 این چنانچه تصریح کردند برین بعضی نهای دین که روشکافی در تحقیق معانی آیات و احادیث
 میفرمایند پس جانوریکه نذر او لیا مشهور شده و از نفس الذبح او اراقه الدم و تقرب بان و لی
 نه جوید بلکه منظور تناول گوشت او و یا نذر او است پس آنجا تقرب بانی غیر از پخته نشد اگر بنام

نقطه از آن مرگوز است اگر دست و ثواب و بدیکر آن رساند جائز است چون انجیه و دمیحه مندره اما چون شرائط یافته شد البته ثواب مرتب خواهد شد و الا فلا نه آنکه گوشت او حرام تواند شد و ذبیحه اراقه الدم آن پیت سرد باشد گوشت او مکروه است عند اکثرین آری اکثران از شرائط مذکوره انجیه لهذا فرج نذر در غیر ایام انجیه بنمایند و ثواب اراقه الدم بدو خواهند پس غایه الامر آنکه ثواب اراقه الدم نخواهند یافت تا آنکه ثواب این کار هم به روح آن بزرگ برسد نظیر آنست که شخصی انجیه قربانی و تاریخ نیز هم دی بجای از راه چهل کرده بمسمی که گفته شد حلال است بالاتفاق و انجیه نادر او بعد از حقیقت آنست که در کتب تصریح یافته که اگر احدی جانور زنده خرید پیت آنکه فرج در ایام انجیه هم خواه ثواب و روح بزرگی در پیت میل آن جانور به جانور دیگر و هم گوشت باز ممنوع است و هر که جائز نیست عوام این سخن در هر نذر جانور تحصیل میکنند و از شرط قربانی غفلت ورزیدند بلکه گویا همین رسم کردند پس است فشار اشتباه اما فرج به ستمه حلالست چه شرط مذکور برای ترتیب ثواب است نه برای جواز گوشت **کامر مسله** واضح باد که معنی این تشریفه و ما اهل البیت علیهم السلام دیگر تفاسیر خلافاً لفتح العزیز نیست هر چیزیکه از او داده شود بنام غیر سرد یا و هنگام فرج او یعنی نام غیر خدا وقت فرج او گرفته شود او را نباید خورد هر چند بمسمی گفته شود و در لغت هم معنی ابلال بمقام فرج هم است کافی الاصرح و منتخب اللغات و دلائل تفضیل بان کتب مقام خود و فصلان مذکور شد پس مراد از قوله علیه السلام مملو من ذکر لعل الله به وجهه مکذافی ترجمه مشکوه تفضیل مقام آنکه اولاد سحانه فرمود ما الکما ان لا ناکلو لئلا ذکر اسم الله علیک یعنی نیت بر شما یان آنکه نه خورید چیز را که ذکر کرده شد نام خدا وقت فرج بر و بعد از اذن حکم عام مخصوص شده بعضی آنجا آنها جز نیست که فرمود در حق او قوله تعالی و ما اهل البیت علیهم السلام لعل الله به وجهه مکذافی آن جز نیست که از نفس الذبح او تقرب و نیاز مندی کسی جوید مع قطع النظر عن المحرم چون نام این چنانچه تصریح کردند برین بعضی نهای دین که روشکافی در تحقیق معانی آیات و احادیث میفرمایند پس جانوریکه نذر او لیا مشهور شده و از نفس الذبح او اراقه الدم و تقرب بان و لی نه جوید بلکه منظور تناول گوشت او و یا نذر او است پس آنجا تقرب بانی غیر از پخته نشد اگر بنام

نقطه از آن مرگوز است اگر دست و ثواب و بدیکر آن رساند جائز است چون انجیه و دمیحه مندره اما چون شرائط یافته شد البته ثواب مرتب خواهد شد و الا فلا نه آنکه گوشت او حرام تواند شد و ذبیحه اراقه الدم آن پیت سرد باشد گوشت او مکروه است عند اکثرین آری اکثران از شرائط مذکوره انجیه لهذا فرج نذر در غیر ایام انجیه بنمایند و ثواب اراقه الدم بدو خواهند پس غایه الامر آنکه ثواب اراقه الدم نخواهند یافت تا آنکه ثواب این کار هم به روح آن بزرگ برسد نظیر آنست که شخصی انجیه قربانی و تاریخ نیز هم دی بجای از راه چهل کرده بمسمی که گفته شد حلال است بالاتفاق و انجیه نادر او بعد از حقیقت آنست که در کتب تصریح یافته که اگر احدی جانور زنده خرید پیت آنکه فرج در ایام انجیه هم خواه ثواب و روح بزرگی در پیت میل آن جانور به جانور دیگر و هم گوشت باز ممنوع است و هر که جائز نیست عوام این سخن در هر نذر جانور تحصیل میکنند و از شرط قربانی غفلت ورزیدند بلکه گویا همین رسم کردند پس است فشار اشتباه اما فرج به ستمه حلالست چه شرط مذکور برای ترتیب ثواب است نه برای جواز گوشت **کامر مسله** واضح باد که معنی این تشریفه و ما اهل البیت علیهم السلام دیگر تفاسیر خلافاً لفتح العزیز نیست هر چیزیکه از او داده شود بنام غیر سرد یا و هنگام فرج او یعنی نام غیر خدا وقت فرج او گرفته شود او را نباید خورد هر چند بمسمی گفته شود و در لغت هم معنی ابلال بمقام فرج هم است کافی الاصرح و منتخب اللغات و دلائل تفضیل بان کتب مقام خود و فصلان مذکور شد پس مراد از قوله علیه السلام مملو من ذکر لعل الله به وجهه مکذافی ترجمه مشکوه تفضیل مقام آنکه اولاد سحانه فرمود ما الکما ان لا ناکلو لئلا ذکر اسم الله علیک یعنی نیت بر شما یان آنکه نه خورید چیز را که ذکر کرده شد نام خدا وقت فرج بر و بعد از اذن حکم عام مخصوص شده بعضی آنجا آنها جز نیست که فرمود در حق او قوله تعالی و ما اهل البیت علیهم السلام لعل الله به وجهه مکذافی آن جز نیست که از نفس الذبح او تقرب و نیاز مندی کسی جوید مع قطع النظر عن المحرم چون نام این چنانچه تصریح کردند برین بعضی نهای دین که روشکافی در تحقیق معانی آیات و احادیث میفرمایند پس جانوریکه نذر او لیا مشهور شده و از نفس الذبح او اراقه الدم و تقرب بان و لی نه جوید بلکه منظور تناول گوشت او و یا نذر او است پس آنجا تقرب بانی غیر از پخته نشد اگر بنام

آن شخص شود و کافی الاموات بخلاف خود طعام را که بزرگ میدهند پس این فقره بیانیست صریح
 باینکه جواز دادن طعام فائده نیست ثواب نه موجب شبهه و عتاب و اوصاف اکول تحت بزرگ ابوی
 ملائمه است که ثواب او باین بزرگ عایدست نه نفس آن طعام اگر کوئی شبهه بقریب موجب ثواب است البته نه
 با عینا پس صرف آن با دو وقت آن شخص است برده از وجه فائده باشد گوئیم شبهه نیست بعد از عینا هم
 موجب ثواب است تخصیص فقر اینست که ذاتی الهیایه کرد و طعام در شکم و زکوة البته حق غنی نیست
 خلاصه تمام آنکه نیاز جان جانوران با سوسو اسد مار و همچنین اگر چه حرامست دادن طعام و مال به
 تقرب کسی که موهوب له از نفع نیابد چون طعام مقبور پیر بهیژ او غیره با موت بی نیست ثواب دادن
 و طبق حیات و پریان مثلا کن ثواب عمل نیک مثلا طعام فائده بزرگان مستحقان و مسلمانان
 و بدخواه ثواب قل و درود کسی رساند و تقرب با این جوید البته جائزست چنانچه مال خود را کسی زن
 تمسک کند خواه مباح چون صیانت همان که موهوب له بآن فائده میباشد نیز جائزست همین طعام مال
 که کسی آدمی اهل هنر و کمال برای نامداری تقربا له بآن حاکم وقت بامید نفع و بیم ضرر رساند و موهوب
 بآن منتفع شود هم جائز اما ثواب او نخواهد یافت و اگر جان جانور را به اسد سحانه تقربا له رساند چون
 اضحیه و غیره لا کلام جائز بلکه واجب مستحب و گوشت حلال و آنچه جانور فرج میکنند و منظور از آن گوشت
 میدارند نه دادن جان کسی ماسوی اسد پس آن هم بشرط فرج به ستمیه مباح چنانچه در فائده بزرگان
 مرسوم و جاریست و اما آناسی فعد و رفیر در رساله مفروده بتوضیح تمام تقریر این مرام با قاف
 آورده اگر کوئی سبب ایراد کند که چرا درین فقره حبست گوئیم برای سبب آن یعنی این فعل با وجود که
 حرامست اما تا هم اجرو ثواب رجوع بواجب بود آن ثواب را کسی دادن جائز بخلاف خود طعام و مال
 و اگر بالفرض این فعل حرام نیست بطریق اولی دادن اجرو ثواب درست میشود بطریق کلام نیست
 که کسی این طور عبارت گوید که خوردن شراب اگر چه حرامست اما اگر سر که کند خوردن او جائز یعنی
 بالفرض اگر شراب حرام نیست تا هم سر که اش بھر که نه جائز اگر گفته شود که معنی تقرب درین فقره شاید
 که معنی عبادت شرعی باشد نه تقرب مطلقا عام از عبادت یعنی تعظیم و چایوسی و تلقی یعنی طعام

علاوه بر این
 که در بعضی نسخ
 از این کتاب
 حلال

تغییر تعالیٰ جو شرع است اگر سازد است و شرک گویم برین تقدیر متناحرست مدبر این
 ماکولات و نحوها غیره تعالیٰ همین نیت بقصد با موهوب له مفهوم میشود و غیر بقصد جای چه مفهوم تعالیٰ
 در روایات بالاتفاق معتبرست که انی شرح الوفا به پس باید که اگر لی نیت بقصد به تقرب و دیگر
 چون تلقین و چایبوسی و امید نفع و بیم شرابین کار را غیره تعالیٰ کند اگر چه آن غیر نفع از آن نیاید
 باشد حال آنکه دادن طعام با بل قبور و طبع بری به بقصد نیست بلکه به تقرب و دیگرست تا بنیم و امین
 در صفت آئینه تقرب بعضی ^{بعضی} ^{الاعم} مرگیا خود مصنف نوشته است به معنی بقصد فقط پس این توجیه غیر ضروری
 مصنف است سوال توجیه موصوله چیست جواب آری حقیقت بارای عمومست البته لیکن
 کا بی بقرینه مخصوص مراد میشود لهذا مصنف در تفسیر که به عموم ماریقید در قسم جانوران فقط ساخته
 بقرینه سیاق ما تقدم و گفته دیگر جانور که آواز بر آورده شود آه پس موصوله را عام در مقام اعتبار
 تفسیر در تفسیر بالا بر منی فاعلهست نظیر او هست که موصوله در قوله کماست فاقروا اما الکثیر من
 القرآن کایه انی بعضی ما یکتب من القرآن یعنی خواه این آیتی باشد خواه دیگری بکتاب
 کتب الاصول و حجت دادن ماکولات و شروبات با موات بدلیل دیگرست نه از مودا
 آیه شریفه باری علیه این محرم نوشته است قیاسا علیه و علت جامع عدم النفعست در هر
 چو از رسانیدن ثواب برده باشد مثلا از احادیث صحیحه ثابتست یعنی بینی که اگر کسی حج نفل گذارد
 و ثواب او بنام والدین مشهور کند دوست و هم ثواب می پیرام سعد رضی الله عنهما بنام مبارک
 شتر شده و قصه چاه مذکور و جواب از سوال زنی که در باب حج از طرف پدر پیر فوت خود
 اذن حضرت علیه السلام پرسیده بود در احادیث موجودست پس از اینجا مفهوم شد که
 آیت برای عموم نیست و الا درین هنگام دادن ثواب و هدایا هم کسی تقربا جائز نمیشد و هوکا
 تری سوالی مسلمنا که همه طعام گذاری برده یعنی نیت ثواب بقرب موات چنانچه گذشت بیان او
 حرامست یا مکروه اما خوردنش باذن و اهب مذکور دیگری را چه حکم دارد جواب اکل او حالی
 اگر ایت نیست زجر علیه حرام چه از ملک و اهب بیرون نشده و میده برده لغو است اگر آن موهوب
 دیگری داده پس در حق موهوب له زمانی که ایت ندارد و سبب تداول ابدی فی مشیخه

بعضی از اینها را در کتاب
 بعضی از اینها را در کتاب
 بعضی از اینها را در کتاب

تاکید بر اینست که اینها را در کتاب

وَالْيَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ
 وَاللَّهُ الْعَظِيمُ
 وَاَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَخَصِّصْ لَهُمُ الْجَنَّةَ
 عَلَيْهِ الرِّحْمَةُ يَا بُو عَلِيٍّ قَدْ رَدَّ بِهَمِّ بَعْدِ انْجَاحِ حَاجَتِ كَاوِ وَبِزِ رَافِعِ كَرْدِ اِسْ اِكْلِ كَاوِ وَبِزِ
 سِتْ يَانِهْ وَنَزَرِ نَكُورِ عَلَاسِتْ يَا حَرَامُ وَمَعْنَى آيَةِ كَرِيمَةٍ وَمَا أَهْلُ بَيْتِ نَبِيِّ اللَّهِ حَبِيبِ النَّاسِ
 هُوَ الْمَصُوبُ مُسَلَّمٌ أُولَى سِتِّ صَوْتِ وَارِدِ كِيٍّ أَنْكَ بَوْتِ نَجِجِ كَاوِ يَا كُفَّ صِرْفِ نَامِ سِيدِ كَسِيرِ
 يَا بُو عَلِيٍّ قَدْ رَكُفْتِ وَبَسْ نَجِجِ كَرْدِ وَكِيٍّ أَنْكَ بَوْتِ نَجِجِ نَامِ سِيدِ كَسِيرِ غَيْرِ نَامِ خَدِشْتِ
 كَرْدِ اِيْذِ سَوْمِ أَنْكَ دَجِيٍّ بَرَايِ اِيْشَانِ كَرْدِ وَبَوْتِ نَجِجِ نَامِ خَدِجِ وَارِدِ اَعْنِ ذَكَرِ الْغَيْرِ لَبْذِ نَوْدِ
 وَرَيْنِ هَرِ سِتِّ صَوْتِ دَجِيٍّ نَكُورِ حَرَامِ سِتِّ اَمَّا فِي الصَّوَّةِ الْاَوَّلَى فَلَقَوْلُهُ تَعَالَى
 تَاكُلُوْا مِمَّا كَرَّمَ اللهُ عَلَيْكُمْ اَيُّ لَا تَاْكُلُوْا اَيُّهَا الْمُؤْمِنُوْنَ مِمَّا كَرَّمَ اللهُ عَلَيْكُمْ
 مَخْرُجِ اِيْجِ ذَكَرِ كَرْدِ نَشْدَامِ خَدِجِ اِيٍّ مَخْرُجِ اِيٍّ مَخْرُجِ اِيٍّ مَخْرُجِ اِيٍّ مَخْرُجِ اِيٍّ مَخْرُجِ اِيٍّ
 بَايِ مَاتِ حَقِّ اَنْفَهَا اَوْ دَجِيٍّ بَلَا سَمِيَّةٍ عَمَّا اَوْ بَا سَمِ غَيْرِ اللَّهِ وَلَقَوْلُهُ تَعَالَى
 بَايِ مَخْرُجِ كَرْمِ مَكْرِيٍّ خُودِ يَا دَجِجِ كَرْدِ شُودِ بَرْدِ سَمِ اَكْفَشِ قَصْدِ اِيْشَانِ غَيْرِ خَدِجِ وَبَرَايِ قَوْلِ اَنْ خُصْرَتِ
 اِنْ سَمِعْتَ الدَّاعِيَ لَيْسَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَلَا تَاْكُلْ اَخْرَجَهُ جَامِعُ الْاَصُوْلِ وَلَمَّا
 اَكْرَبْنُوْهُ دَجِجِ كَنْدِ رَا كَرْدِ نَامِ مَكْرِيٍّ وَبَرَايِ غَيْرِ خَدِجِ مَخْرُجِ رَوَايَتِ كَرْدِ سِتْ اَوْرَاجِ اَصُوْلِ وَبَرَايِ مَخْرُجِ
 التَّعَايُنِ كُلِّهَا مَا ذَكَرَ عَلَى دَجِيٍّ اَسْمُ غَيْرِ اللَّهِ فَهُوَ حَرَامٌ وَلَقَوْلُ الْعَقَائِدِ طَرَا اَنْ السَّمِيَّةُ
 بِهَيْتِ سَمِ اِيْجِ ذَكَرِ كَرْدِ شُودِ بَوْتِ نَجِجِ نَامِ غَيْرِ خَدِجِ اِيٍّ اَوْ مَاتِ وَبَرَايِ قَوْلِ هَمِّ نَقْبِ كَرْمِ اَكْفَشِ
 شَرْطِ اِلْحَالِ كَمَا فِي الْجَامِعِ وَقَالَ الْعَلَامَةُ فِي النَّهْيَةِ لَا يَحِلُّ ذَبْحَةُ الْكُتَابِ
 شَرْطِ بَرَايِ مَلِكِ چَانَكِ دَجِجِ اَصُوْلِ كَفْتِ اَعْلَامِ دَرِ كِتَابِ يَهِ وَحَلَالِ نِي شُودِ دَجِيٍّ اَمَلِ كِتَابِ
 اِذَا ذَكَرَ وَفَتْ الدَّاعِيَ غَيْرَ اَوْ اَلْمُسْلِمِ كَمَا لَا يَحِلُّ ذَبْحَةُ الْمُسْلِمِ اِذَا ذَكَرَ وَفَتْ الدَّاعِيَ
 وَفِي ذَكَرِ كَرْدِ مَخْرُجِ كَرْدِ عَسْرِ اِيْجِ رَا چَانَكِ حَلَالِ نِي شُودِ دَجِيٍّ اَمَلِ اِيٍّ وَفِي ذَكَرِ كَرْدِ مَخْرُجِ كَرْدِ
 اَسْمُ غَيْرِ اللَّهِ لِقَوْلِهِ تَعَالَى وَمَا أَهْلُ بَيْتِ نَبِيِّ اللَّهِ وَقَالَ الْعَلَامَةُ وَشَرْطُ اَنْ يَذَكَرَ
 نَامِ غَيْرِ خَدِجِ رَا بَجِيَّتِ قَوْلِ اَوْ تَعَالَى وَبِجِ شَرْطِ دَاوِدِ شَرْطِ بَرَايِ غَيْرِ خَدِجِ اَكْفَشِ اَعْلَامِ زَلَمِيٍّ وَشَرْطِ كَرْدِ مَخْرُجِ

وَاللَّهُ الْعَظِيمُ
 وَبَارِكْ وَسَلِّمْ

اَهْلَ بِهِ لِعَبْرِ اللَّهِ تَعَالَى وَقَدْ قَالَ تَعَالَى وَمَا أَهْلَ بِهِ لِعَبْرِ اللَّهِ قَالَ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ
 شَرَهُ وَأَوْدَعَهُ بَرِيٌّ بِرِيٍّ غَيْرُ خَدِّكَ تَحْقِيقُ فَرَوْضَتِي كَمَا وَجَدَ كَيْدَ شَبْرَةٍ دَاوُدَ شَبْرَةٍ بِرِيٍّ غَيْرُ خَدِّكَ فَرَوْضَتِي
 وَالسَّلَامُ مُوْطِنَانِ لَا إِذْ كَرِهَ إِجْمَاعُ الْعُطَّارِ وَعِنْدَ الذَّيْفِ وَكَوْرَقِ الْمَعْطُوفِ
 و السلام و مقامند که مذکور نشود در این هر مقامی که نزدیک عیسی هم نزدیک است و اگر نفع و مصلحت
 عَلَى اسْمِ اللَّهِ يَحْلُلُ لِأَنَّهُ مُبْتَدَأٌ وَخُلِقُوا فِي النَّصْبِ وَبِكْرُهُ فَيُفْهِمُ بَلَاةً فَيُفْهِمُ
 بر نام خدا حلال شود چه او مبتدأست و اختلاف کردند در نصب و کرده میشود درین بر و با اتفاق
 لَوْجُودِ الْوَصْلِ وَالثَّالِثُ أَنْ يَقُولَ مَقْصُودُ لَاعْنَهُ صَوْنٌ وَمَعْنَى بَأَنْ يَقُولَ مَقْصُودٌ
 بهجت موجود شدن وصل و سوم آنکه بگوید ذاج عیسی ده از او ز روی صوت و معنی باین طور که گوید پیش از
 أَنْ يَضْجَعَ الشَّاةُ أَوْ قَبْلَ التَّسْمِيَةِ أَوْ بَعْدَ الذَّيْفِ اللَّهُمَّ قَبْلَ هَذَا مَنِيَّ أَوْ مَرْتَلَانٍ وَ
 برافکندن گوشت بر زمین یا پیش از اسم الله گفتن یا بعد از ذبح کردن خدا یا قبول کن این را از من یا از طاعت و
 هَذَا لَا يَكْذَرُ لِمَا رَوَى أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ بَعْدَ الذَّيْفِ اللَّهُمَّ قَبْلَ
 این کرده میشود برای آنچه روایت کرده شده که تحقیق پیغمبر صلی الله علیه و سلم فرمود بعد از ذبح کردن خدا یا قبول کن
 هَذَا مِنْ أُمَّةٍ مُحَمَّدٌ مَرْتَلَانٍ بِكَ بِالْوَحْدَانِيَّةِ وَلِيَّ بِالْبَلَاغِ وَكَانَ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 این قربانی را از دست محمد از سیکه گوای داد بر تو بوحدهایت و برای من برساندن و بود پیغمبر علیه السلام
 يَقُولُ إِذَا أَرَادَ أَنْ يَذْبَحَ اللَّهُمَّ هَذَا مِنْكَ وَلَكَ إِنَّ صَلَاتِي وَلِسْتُ
 که پیغمبر بود و اینکه اراده میکرد ذبح را خدا یا این از دست و برای است تحقیق نماز من و عبادت من
 وَحَيَايَ وَمَحَارِبِي رَبِّ الْعَالَمِينَ لَا تَنْهَيْكَ لَهُ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا
 و زندگی من و مرگ من برای خداست که پروردگار جانات نیست شریک مراد او همین حکم کرده شدم من
 مِنَ الْمُسْلِمِينَ بِسْمِ اللَّهِ وَاللَّهُ أَكْبَرُ ثُمَّ دَبَّحَ وَهَلْكَاءُ رَوَى عَنْ عَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ
 از مسلمانان ام نام خدا و خدا بزرگ ترست باز ذبح کرد و همچنین روایت کرده شد از علی رضی الله عنه
 وَالتَّسْبِيحُ الذِّكْرُ الْخَالِصُ عَلَى مَا قَالَ أَبُو مُسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ حَبْرٌ وَالشَّيْءُ حَتَّى تَكُونَ
 و تسبیح ذکر مرفست نارا آنچه گفت ابن مسعود رَضِيَ الله عنه خالی کنسته اسم امر را تا آنکه اگر

و تحقیق پیغمبر صلی الله علیه و سلم فرمود بعد از ذبح کردن خدا یا قبول کن این را از من یا از طاعت و
 برافکندن گوشت بر زمین یا پیش از اسم الله گفتن یا بعد از ذبح کردن خدا یا قبول کن این را از من یا از طاعت و
 هَذَا لَا يَكْذَرُ لِمَا رَوَى أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ بَعْدَ الذَّيْفِ اللَّهُمَّ قَبْلَ
 این کرده میشود برای آنچه روایت کرده شده که تحقیق پیغمبر صلی الله علیه و سلم فرمود بعد از ذبح کردن خدا یا قبول کن
 هَذَا مِنْ أُمَّةٍ مُحَمَّدٌ مَرْتَلَانٍ بِكَ بِالْوَحْدَانِيَّةِ وَلِيَّ بِالْبَلَاغِ وَكَانَ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 این قربانی را از دست محمد از سیکه گوای داد بر تو بوحدهایت و برای من برساندن و بود پیغمبر علیه السلام
 يَقُولُ إِذَا أَرَادَ أَنْ يَذْبَحَ اللَّهُمَّ هَذَا مِنْكَ وَلَكَ إِنَّ صَلَاتِي وَلِسْتُ
 که پیغمبر بود و اینکه اراده میکرد ذبح را خدا یا این از دست و برای است تحقیق نماز من و عبادت من
 وَحَيَايَ وَمَحَارِبِي رَبِّ الْعَالَمِينَ لَا تَنْهَيْكَ لَهُ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا
 و زندگی من و مرگ من برای خداست که پروردگار جانات نیست شریک مراد او همین حکم کرده شدم من
 مِنَ الْمُسْلِمِينَ بِسْمِ اللَّهِ وَاللَّهُ أَكْبَرُ ثُمَّ دَبَّحَ وَهَلْكَاءُ رَوَى عَنْ عَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ
 از مسلمانان ام نام خدا و خدا بزرگ ترست باز ذبح کرد و همچنین روایت کرده شد از علی رضی الله عنه
 وَالتَّسْبِيحُ الذِّكْرُ الْخَالِصُ عَلَى مَا قَالَ أَبُو مُسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ حَبْرٌ وَالشَّيْءُ حَتَّى تَكُونَ
 و تسبیح ذکر مرفست نارا آنچه گفت ابن مسعود رَضِيَ الله عنه خالی کنسته اسم امر را تا آنکه اگر

وَالَّذِي أَرَادَ الضَّعِيفُ أَكْرَامَ اللَّهِ تَعَالَى وَالْفَارِقُ أَنَّهُ أَرَادَ مَدَّهَا لَنَا كُلَّ مَدَّهَا كَانَ الذَّخِيرَةُ وَ
وَدَرْ كَلِ كَرْدَنَ مَهَانَ تَعْلِيمِ خُدَايَ فَصَلَتْ وَوَجْهَ فَرْقِ أَنْتَ كَمْ تَحْسِنُ أَلَمْ يَنْزِلْ بِرَأْسِهِ رَأْسُ نَجْمِ زَارَانَ وَجْهَ رَأْسِ نَجْمِ
الضَّعِيفُ أَوَّلُ الْوَلِيَّةِ أَوَّلُ الرِّجْمِ وَأَنْ لَمْ يَفِدْ مَدَّهَا لَنَا كُلَّ مَدَّهَا بَلَدُهَا الْغَنِيَّةُ كَانَ الْخَطْبُ
رَأْسِ مَهَانَ يَارَ مِي بَارِي تَجَارَتِ وَكَرْمِشَ نِيَادِ وَدِيحِ رَأْسِ نَجْمِ زَارَانَ بَلَدِ دَعِ كَنْدَانِ خَيْرُ وَشَدِ بَارِي بَرَكَةِ
خَيْرُ اللَّهِ فَحَرَّمَ وَكُلَّ يَكْفُرُ قَوْلَانِ بَرَاذِيَّةٍ وَشَرَحَ وَهَبَانِيَّةٍ قُلْتُ وَفِي صَبْدِ الْمُنِيَّةِ
خَيْرُ دَلِشَ حَرَامِ مَشْنُوعِ دِيحِ آيَاكَ فَشَدِ وَدَجِ دَوَقُونْدِ أَنْزِلَانِيَّةٍ وَشَرَحَ وَهَبَانِيَّةٍ كَسْتُمْ وَدَرَكَنْابِ مِيدِ مِيدِ دَكُونْدِ خَيْرُ
يَكْرَهُ وَلَا يَكْفُرُ كَالَا نَسِيحِي الطَّنَّ بِالْمُسْلِمِ أَنْ يَتَقَرَّبَ إِلَى الْأَدَمِيِّ هَذَا الْفَرْجُ نَحْوُهُ فِي شَرَحِ
كُرْدِ سَتِ وَكَافَرِ مَشْنُوعِ خَيْرِشَ بِلَكَمَانِي نَبِي كَرِيمِ سِلْمَانِ أَيْكَ زَدِي كِي مِيلَدِ سَبُوتِي بَايَنْ دَجِ وَماندِ اوستِ دَرِ شَرَحِ
الْوَهْبَانِيَّةِ عَنِ الذَّخِيرَةِ وَنَظْمَهُ فَقَالَ شِعْرُهُ فَاعْلَمْ جَهَنَّمُ هُوَ قَالَ كَارِزُ وَفَضْلُ شِعْرُهُ
وَمَهَبَانِيَّةٍ اذْهَبْ وَنَظْمَهُ وَنَظْمَهُ كَرْدَانِ رَأْسِ كَفْتُ وَفَعْلُ كَسْتُمْ جَهَنَّمُ فَهَارِ كَانَتْ وَضَعُ دَلِشَ عَيْلِ
لَكِنَّ يَكْفُرُ أَنْتَهَى كَلَامُ الْحَسَنِيِّ وَهَكَذَا فِي الْبَرَاذِيَّةِ وَالْغَنِيَّةِ وَخَيْرُهَا وَقَالَ
بَعْدُ فَمَنْ كَسْتُمْ تَامَ شَدِ عِبَارَتِ كَسْتُمْ وَجْهَ سِتِ دَرِ بَرَاذِيَّةٍ وَنَسَبِهِ وَسَوَايِ اِيْنِ هَزُو دَكَنْتِ
أَبُو الْفَتْحِ الْمُرْعِيَّانِي فِي فَتَاوَى فُصُولِ الْأَحْكَامِ فِي أَصُولِ الْأَحْكَامِ الْمَعْرُوفَةِ
ابنِ مَسْعُودٍ مَرْغِيَّانِي دَرِ فَتَاوَى فُصُولِ الْأَحْكَامِ دَرِ أَصُولِ الْأَحْكَامِ كَمْ شُورِ سَتِ
بِفُصُولِ الْعِبَادَةِ مِنْ يَدِ نَحْرِ فِي وَجْهِ الْإِنْسَانِ شَيْئًا وَقَدْ دَعَا وَاتَّخَذَ حَوَازَةً
بِفُصُولِ عَادِي كَيْكُ دَجِ يَكْزُرُ وَرَوِي اِنْسَانِ خَيْرِي رَأْفَتِ آمَدَشِ دِيكِرِ دَعَا دَعَا
كَفَرُ الدَّالِجِ وَالْمَدْبُوحِ مَيْتَةٍ كَذَلِكَ فِي الذَّخِيرَةِ وَدَكْرِيَّهَا وَقَالَ الْأَمَامُ إِسْمَاعِيلُ
كَافَرُ وَدَجِ كَسْتُمْ وَنَسَبِهِ اِيْنِ عَابَرِ مَرْدَانِ خَيْرِشَ دَرِ خَيْرُ وَدَكْرِ دَرِ خَيْرِ دَكَنْتِ اِمَامِ اِسْمَاعِيلِ
الرَّاهِدِ اِذَا دَخَلَ الرَّجُلُ الْأَهْلَ أَوْ الْبَقَرَةَ فِي الْحَوَازَةِ لَا جِلَّ لِلَّذِي يَقْدَمُ مِنَ الْحَجِّ وَالْعُمْرَةِ
زَاهِدِ وَنَسَبِهِ دَجِ كَرْدِي شَرَّ رَأْيَاكَ وَدَرِ دَعَا بَهْتِ كَيْكُ آيِدِ اَزْجِ بَا اَزْجِهَادِ
فَإِنَّ السُّنَمَ الْأَمَامَ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ الْحَرَّاجِيَّ وَالسُّنَمَ الْأَمَامَ أَبَا اسْحَاقَ الْيُوفِدِيَّ وَالسُّنَمَ
بَنِ عَمْرِو السُّنَمِ اِمَامِ اَبُو عَبْدِ اللَّهِ خَوَاجِسَ وَشَيْخِ اِمَامِ اَبُو اسْحَاقَ الْيُوفِدِيَّ وَشَيْخِ

[illegible]

نصر الله تعالى فالمراد من ذلك انهم بالاسم غير الله من ذبحوا للقبول او للقبول
 برای غیر خدا تعالی پس را بدوی نیست که بکنند نام غیر خداست بگوید که در برای بن یا برای عیسی یا برای موسی
 او را عیسی او را الکعبه و نحو ذلك فكل ذلك حرام ولا يحل هذا والذبحه سواها كان للذبح
 یا برای عیسی یا برای الکعبه مانند آن پس به نیت حرام باشد و حلال نشود این ذبح را بر کسی باشد ذبح گفته
 مسل الاضرایا او یضریا یا کما نص علیه الشافعی و اتفق علیه أصحابنا فان قصدتم
 مسلمان یا نصرانی یا یهودی چنانکه نصیح کرده است بوی مانی متفق شدند بروی یاران ما پس اگر قصد کرد
 ذلک تعظیم المذبح لغير الله والعباد له كان ذلک کفرًا وان كان للذبح حنیفًا
 آن بزرگ که مذبح را که غیر خداست عبادت ربها آن غیر خداست آن کفر پس اگر باشد ذبح گفته مسلمان
 قبل فله صایا الذبح مرتدا و ذکر المذبح من أصحابنا ان ما یذبح عنده استقبالی سلطان
 پیش از آن کرد و بسبب ذبح مرتد و ذکر کرده است مرتدی از یاران ما که تحقیق آنچه ذبح کرده شود و بیک استقبال پادشاه
 تقر بالیکه اقلی اهل بخاری بخیریه لا ینکر من اهل بیاربعین الله اشی و هکذا فی شیعیه
 یحتمل نزدیکی حسن بسوی قوی اندک عبادت اجماع آن جانور جزا که تحقیق و ذکر آن جانور کشته شده بسوی غیر خداست
 الحاکم الصغیر للعلامة نفیس الدین محمد بن عبد الرحمن العطار الشافعی علیه الرحمة
 جامع صغیر تصنیف علامه نفیس الدین محمد بن عبد الرحمن علقم شافعی علیه الرحمة
 وقال الامامان العظيمان للكرمان الرازي والقيس ابوري في تفسيرهما قال العلماء
 و فرمودند دو امام بزرگ عظمی امام رازی و قیس ابوری در تفسیر خود گفته اند علما
 بان ان مسلما ذبح ذبیحة وقصد بدیهه التقرب الى غير الله تعالى صارت ذبیحة
 اگر برائمه مسلمان ذبح کند ذبیحه را و اراده کند بدیهه تقرب نزدیکی را بسوی غیر خدای تعالی کرده
 و ذبیحة ذبیحة مرتد و فی مطالب المؤمنین ذبح للقبض شاة و سمی
 و ذبیحه او ذبیحه مرتد و در مطالب المؤمنین ذبح کرد برای بهمان که پسند او گفت نام
 الله تعالى يحل ولو ذبحه لغيره ولا يضر او واحد من العظماء و ذکر اسم الله تعالى
 خدای تعالی حلال میشود و اگر ذبح کرد برای آدمی امیری یا برای یکی از بزرگان و ذکر کرد نام خدای تعالی

این ذبح حرام است

این ذبح حرام است

ذبح حرام

ذبح حرام

نیست و گویند پس بکشند این همه قربانیها برای خدای عزوجل نیست کفر لازم آید و قربانی مردار کرد
و در مجموع التوازل آورد دست اگر کی بوقت غفلت یعنی بوقت پوشیدن تشریف در نماز او و با
سیکند کافر شود و این قربانی مردار باشد و خوردن او روا نشود و آنچه در میان پهلای شده است
بیشتری عورات بدان مبتلا اند است که بوقت آنکه آبله کودکان بیرون می آید از اجده می میکنند
بنام آن آبله صورتی از سنگ کرده اند و آن می پرستند و شغای کودکی از میوه میهند و عفتا
سیکند کافر که دزد و دیکر این جنس است که بر سر آب می روند و کوفندی بر سر آب می پرستند
و به می که دارند کوفند بر سر آب می میکنند این پرستندگان آب و نجس کنند کار فرستند و کوفند و فرستند
کَلِمَةُ الْفِتْنَةِ وَ التَّائِبُ رَافِقُهُ أَشْهَدُ بِمَا رَأَى مِنْ أَهْلِ الْإِسْلَامِ مِنْ مَطَالِبِ الْمُؤْمِنِينَ تَعْنِيهِمْ فَخَلَّصَ الْكَلِمَةَ
این به نقل از فتاوی تا از خانیه تمام شد عبارت مطالب المؤمنین بعینها پس خلاصه کلمات
الْمَدْكُوتَةِ وَالْعِبَارَاتِ الْمَشْهُورَةِ مَتَى كَانَ الذَّبْحُ أَيْ إِرَاقَةُ الدَّمِ لِلتَّقَرُّبِ إِلَى عِزِّ اللَّهِ
ذکوره و عبارت های مشهوره نیست که هرگاه باشد ذبح ای ریختن خون برای نزدیکی بسوی خدا
تَحَرُّمِ الذَّبِيحَةِ كَذَا كَحَرْفِ لِقْدَمِ السُّلْطَانِ أَوْ لِدَفْعِ الْحِجْنِ أَوِ الشَّرِيدِ أَحْمَدَ كَسْبِيرِ أَوْ
حرام شود ذبح مانند ذبح کردن برای آمدن پادشاه یا برای دفع جن یا برای سید احمد کسیر یا
لِعَبْدِهِ مِرَاكُلِيَاءَ لَإِنْ الذَّبْحُ هُنَا الْغَيْرُ اللَّهِ فَحَرَّمَ وَمَتَى كَانَ الذَّبْحُ أَيْ إِرَاقَةُ الدَّمِ
برای غیر او نشان از اولیا چه هرگز ذبح و در اینجا برای غیر خداست پس میشود و فیکه باشد ذبح ای ریختن خون برای
التَّقَرُّبُ إِلَى الْغَيْرِ بِالْمَدْبُوحِ أَيْ الَّذِي يُحْصِلُ بَعْدَ الذَّبْحِ مِنَ الْحَجَرِ وَ التَّحَرُّمِ حَلَّتِ الذَّبِيحَةُ
نزدیکی بسوی غیر خدا بسبب ذبح یعنی چیزی که حاصل میشود بعد از ذبح از گوشت و بهی حلال شود ذبح
كَمَافِي الْوَلَائِمْ وَالْأَعْرَافِ الْأَخْيَةِ وَالْعَقِيقَةِ وَالضِّيَافَةِ لِإِنَّ الذَّبْحَ عِبَارَةٌ عَنْ
چنانکه در ولیمه و عرس ما و مستبانی و عقیقه و بهمانه چه تخمین ذبح عبارت است از
إِرَاقَةُ الدَّمِ وَ التَّقَرُّبُ إِلَى الْغَيْرِ بِالْأَكْلِ وَالْإِسْتِغْفَارِ لَا بِالذَّبْحِ فَإِنَّ الْفَرْقَ بَيْنَ
ریختن خون برای خدا و نزدیکی بسوی غیر خود و ذبح که قرض ذبح پس ظاهر شد فرق میان
الذَّبِيحَةِ لِلْعَدُوِّ وَ الْحِجْنِ وَالْأَقْلِيَاءِ وَ بَيْنَ الذَّبِيحَةِ لِلضَّعِيفِ وَالْوَلِيمَةِ وَالْأَعْرَافِ
ذبح برای آمدن ابرو و حین و اولیا و میان ذبح برای بهمان و ولیمه و عرسها

در اول ذبح بر خداست و نفع بجانور مذبح برای همان
و در دوم ذبح بر خن خون بنام خدای تعالی است بدون میت تقرب بسو غیر خدا بان رخن خون
بل ایصال النفع الكبير بالكل ولهذا جاز الذبح للضعيف لا للجن وغيره لان المقصود
بلکه رسانیدن نفع است بسو غیر بخوردن و برای همین جابر شد ذبح کردن برای همان نه برای جن و سو آن تحقیق
در اول ذبح بر خداست و نفع بجانور مذبح برای همان
و در دوم ذبح برای جن است

والعقبة من أن في الأول إراقة الدماء نفسها مما يقرب به إلى الغفر من الجن والأكلياء
وعقبة از اینکه در اول ذبح رخن خون ذاتش از جنیت که نزدیکی طبعه میشود بسو غیر از جن و او بار
وفي الثاني إراقة الدماء باسم الله تعالى من غير نية الغفر بل إلى الغفر تلك الإراقة
و در دوم ذبح رخن خون بنام خدای تعالی بدون میت تقرب بسو غیر خدا بان رخن خون
بل إيصال النفع الكبير بالكل ولهذا جاز الذبح للضعيف لا للجن وغيره لان المقصود
بلکه رسانیدن نفع است بسو غیر بخوردن و برای همین جابر شد ذبح کردن برای همان نه برای جن و سو آن تحقیق
وفي الأول الذبح لله والمنفعة بالمدح بوجع للضعيف وفي الثاني الذبح للجن
و در اول ذبح بر خداست و نفع بجانور مذبح برای همان
و در دوم ذبح برای جن است
ولهذا قال الشيخ عبد الله شمس الدين الذبح ان كان لا كرام الضيف ان يذبح ليطهر
و برای همین گفت شیخ عبد الله شمس الدین که ذبح اگر باشد برای بزرگ همان باین طور که ذبح کنند
و يعتقد عليه لا اجل كلبه فهو حرام وفي محفة الفقهاء لا يجوز الذبح على البناء
و تصدق کند بر همان نه بر خوردنش پس ذبح حرام است در محفة الفقهاء که ذبح جابر نیست ذبح کردن بر عمارت
الجديد وعند شراء الدار لان السبب صلعم هي عن ذبايح الجن رواه البيهقي
نو و نزدیک خریدن سرای چه تحقیق بجا بر صلی الله علیه و سلم فرمود از ذبیحهای جن روایت کلین
في السنن عن الرهري وفسره العلامة في النهاية كانوا اذا اشترى وادارا
و حسن از زهره و تفسیر کرد این را علامه جزری در کتاب نایه که بودند و فیکه خرید میکردند سرای را
و استخرجوا عينا أو بنوا بنيانا ذبحوا ذبيحة فحافة ان يصيبهم الجن
یا بیرون می آوردند و نیمه را یا بنا میکردند مکان را ذبح میکردند و حیر را برای اندیشه اینکه برسد ایشان را جن
فأضيف الذبايح اليهم لذلك وقال رسول الله صلعم ملعون
پس نسبت کرده شد به آنجا بسو جن برای همین و سر بود پس بر صلی الله علیه و سلم ملعون است
من ذبح لغير الله رواه أحمد و لكن الله من ذبح لغير الله رواه مسلم وفي
مسک ذبح کرد برای غیر خدا روایت کرد این حدیث را امام احمد و گفت که خدا کسی که ذبح کرد برای غیر خدا

در ذبح کرام

[illegible]

ساحه کتب بزرگ امامیه و اسلامیه در کتابخانه

—جنگ و جدوجہد—

...

الْحَبْرُ الصَّيِّرُ وَمَنْ لَمْ يَرْكَبْ ذَلِكَ عَلَى قَصْدِ الْقَرِيبِ إِلَى عِبَادِهِ أَوْ تَقْدِيرِ الْخَلْقِ لَمْ يَكُنْ فِي

غرض صریح و مدار این همه برادران، تقرب است بسوی خیرخواه یا تبدیل کردن حریفان دشمنان

الَّذِينَ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ يَتْلُونَهُ حِينَ كَانُوا يَكُونُونَ

فوج کردن از سلطان کردن آه تیز کرده شده و مانند آن میں نسیم کہ تحقیق آن یعنی آہ تیز وند فضل کم حوالہ است

عَلَى مَا ذُكِرَ فِي الْآيَاتِ الْآخِرَةِ الْمَائِدَةِ وَغَيْرِهَا وَكَانَ سَبَبُ تَرْوِيلِ هَذِهِ الْآيَةِ شَبِيهَ

با آنچه ذکر کرده شد در اینها می‌دیکر مانند آیة سوره مائده و غیر آن و به سبب نزول این آیات آگاه گردان

الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ كَانُوا يَقُولُونَ الْمُسْلِمِينَ بَطْرُؤَالِإِسْلَامٍ أَنَّهُ لَا تَأْكُلُوا لَيْسَهُ وَقَدْ قُلْنَا

مشربیان چه بودند که میخواستند در سمانان را بطور الزام که شایخی خرید مردار و احوال آنکه میخواستند

اللَّهُ وَمَا أَقْسَلُوا بِأَيْدِيهِمْ فَعَدَّ الْحَجَّ مَقْشُورَكُمْ عَلَى مَقْشُورِ اللَّهِ فَاجَابَ اللَّهُ

خدا و میخواید جانوری را که میکشد از دستهای خبیث و پست تحقیق غلبه دادید تا کشته خود را کشته خدا پس جواب داد خدا

عَنْ ذَلِكَ بَرَأَ الْمَيْتَةَ لَوَيْدًا كَرَمَهَا اسْمُ اللَّهِ فَلِذَلِكَ حُرِّمَتْ وَكَذَلِكَ التَّوَقُّعُ وَالْمُتَخَفَةُ

ازین الزام باین طور که تحقیق مردار مذکور نشد است باو نمی خد این چنین حرام کرده شد در این چنین موقوفه و تحقیق

وَلَلْآخِرَةُ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْأُولَىٰ وَلَسْتَ بِرَءِيٍّ فِيهَا
وَلَلْآخِرَةُ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْأُولَىٰ وَلَسْتَ بِرَءِيٍّ فِيهَا

و مترویکشته شد بر طریق که بر واکلی داده شد در آن از جانب بی کسی فکری حاصل نمی شد و جانور که گشتم در آن روز به جا

إِنَّمَا مَرَحَلَا لَكُنْ قَطْمًا وَقَعَ بِإِذْنِ اللَّهِ تَعَالَى وَبِالْوَجْهِ الشَّرُّوعِي حَيْثُ خَرَجَ مِنْهُ

جرین نیست که کردید حلال بر اینکه بختی واقع شد حکم خدا می آید و موافق طریق شریعت چه بر من آمد از وصی

الدُّمُ الْمُسْفُوحُ مَعَ ذِكْرِ اسْمِ اللَّهِ فَتُخْلَسُ هُنَا وَتُخْرِجُ ذَلِكَ عَبْدُ الشَّعْطِ لِأَمْرِ اللَّهِ وَأَمَّا

خون مسفوح با یاد کردن نام خدا این حلال کردن این **و** نام کردن آن **و** عینۀ تعظیم حکم خداست و ملین

حَدَّثَنَا الْقَبِيلُ فَمُعَاظَةُ وَفِيمِهَا أَنَّ الْكُلَّ مَقْذُوفٌ إِلَى اللَّهِ سَوَاءٌ كَانَ بِيَدِنَا أَوْ

تقریر کشتن پس مناطه است و محققین همایشه خداوند بر اوست که بایسته منقش اردستانایا

بِإِيْدِي غَيْرِنَا أَوْ مَانَتْ خِفَافًا أَوْ أَثْقَالًا وَلَا مِثْقَالَ ذَرَّةٍ عَلَيْهِمْ وَأَن تَعْلَمَ لِيَّالِي

از دہائی سوای ایا میرد برل سیمے خود چریت موت نزدا کر حکم خدا سے تقاسے

قال الله تعالى لا اله الا هو حي القيوم ولذا انما اجمع اهل السنة والجماعة على ان
 فرمود خدا می تعالی خدا می بزرگوار است خدا را وقت را نه بوی بین تعلق کند اهل سنت و جماعت بر اینکه چنین
 القول صحت لا محالة قلت روى عن علي رضي الله عنه ان الكوفي اذا ذكر باسم
 کشنده مرده است اجل خویش اگر کوفی که رویت از علی رضی الله عنه که چنین کتابی نوشته بود فرج کرد نام
 المسيح عليه السلام لا محال ولو ذكر باسم الله وأراد به المسيح حال وعليه جميع الفقهاء
 عیسی علیه السلام حلال نمی شود اگر فرج کرد نام خدا را و اراده کرد بوی عیسی را حلال شود و بینه تمام فقهاء
 قلت هذا عين مذهب القائلين بالحرمة فإنه يقول لو قال رجل يحضروا الناس إلى
 گویم بین بینه مذهب کسی است که قال جرئت میگوید که اگر گفت مردی رو بروی مردمان که چنین
 نذرت ان اذبح بقره لله تعالى وأراد بالله السيد أحمد كبر على اعتقاد الحلولية
 نذر کردم آنکه فرج کنم گاوی را برای خدا تعالی و اراده کرد بوی سید احمد کبیر را موافق اعتقاد فرقه حلولیه
 يحل ذبحه لأنه لا محال في نذره الذي هو أخص التبعة لله تعالى لكنه أخطأ
 حلال میشود ذبحیدن چنین نذر غلطی در نذرش که او نذر کرد و نیت را برای خدا می نذر کند اما حلال
 في اعتقاده حلول الله في السيد أحمد كبر كالنصراني يعتقد حلول الله في المسيح حيث
 نذر اعتقاد خود حلول خدا را در سید احمد کبیر مانند نصرانی که اعتقاد میکند حلول خدا را در عیسی
 يقول ان الله هو المسيح بن مريم خطأ في المصنوع فعنوانه حق ومضمونه باطل بخلاف
 میگوید که چنین خدا را عیسی است پس عیسی می در مصنوع است پس عنوانش حق است و مضمونش باطل است
 ما لو قال اني نذرت ان اذبح بقره للسيد أحمد كبر فإنه أخطأ في العنوان و
 اگر چه اگر چه چنین من نذر کردم آنکه فرج کنم گاوی را برای سید احمد کبیر پس چنین عنوان کرد و در عنوان و
 العنوان معاً كما لو ذكر النصراني باسم المسيح وفي التفسير الكبير فإن قلت النصراني
 مسلمان هر دو چنانکه اگر فرج کرد نصرانی نام عیسی و در تفسیر کبیر پس اگر کسی که نصرانی
 إذا استخفى الله تعالى فلا ما يريد به المسيح فإذا كانت إرادته لذلك لم يستنع حل ذبحه
 و نمیکند که من نام خدا را در این نیت که اراده میکند بوی عیسی را نمیکند بانه اراده نصرانی برای عیسی منتهی نمیشود حلال

ما
در
تفسیر
این
آیه

أَوْ مَكْنَةً مِنْهُمَا أَنْفَى فَإِنْ قُلْتَ إِنَّ اشْتَرَى حَتَّى أَوْ ذِكْرٍ بَعْرَةً أَوْ شَاةً لَا جِلَّ أَنْ يَطْلُبَ مَرُوفًا
یا رب از هر دو نام شریف پس اگر گویی اگر خرید کرد گوشت را با ذبح کرد گا و را یا گو سپند را برای اینکه برود و شور بار
اَوْ طَعَامًا لِيَطْعَمَ الْفُقَرَاءَ وَيَجْعَلَ تَوَابًا لِرُوحِ فَلَا يَحِلُّ بِالسُّبْهَةِ فَلَا الذَّخْرُ بِالْذَّخْرِ لَكِنْ
بطعام را تا بخوردند محتاجان را و بگرداند ثواب او را بر آبروح طایف محال خود بلا شک پس چنین میگوید که در آن روز
مَرَادُ ابْنِ الْبَقَرَةِ لِلذَّخْرِ لِلْأَوَّلِيَاءِ إِصْطَالُ التَّوَابِ إِلَيْهِمْ بِالذَّخْرِ وَالْطَّيْنِ وَلَيْسَ مَرَادُهُمْ
مقصود ذبح کنندگان کا و ذکر کرده شده بر او لیار رسانیدن ثواب است بهی انشان بهی ذبح کردن و چنین نیست مراد از
الذَّخْرِ لِعَبَادِهِ قُلْتَ لَعَنَ كَانَ ذَلِكَ فَهُوَ حَلَالٌ وَعَلَامَةُ هَذِهِ الْإِرَادَةِ أَنْ لَا يَعْنُونَ
ذبح کردن را بخیر اگر کم است اگر باشد آن پس بی حلاط و نشان این اراده است که
بَقَرَةً خَاصَةً وَلَا يَشْتَرِي بِاسْمِ ذَلِكَ الْبَيْتِ وَلَا يَطْلُبُهَا شَيْءٌ بَلَى يَكُونُ عِنْدَهُ كُلُّ الْبَقَرَةِ
کا و خاص را و شمره نه در نام آن مرده و نشان کند او را بخیری بلکه باشد نزدش همه کا و
سَوَاسِيَةٍ فِي ذَلِكَ أَيْ يَكُونُ الْحَقُّ الْمُسْتَدْرَى مِنَ السُّوقِ وَالْحَاصِلُ بَعْدَ ذِكْرِ الْبَقَرَةِ لِلْعَيْنَةِ
برابر در آن است باشد گوشت خرید کرده شده از بازار و گوشتی که حاصل بعد ذبح کردن کا و همین
و غَيْرُهُ عِنْدَهُ سَوَاءٌ فِي وُقَاةِ التَّدْرِ وَلَيْسَ كَذَلِكَ بَلَى يَعْنُونَ وَيَعْلَمُونَ وَيَشْهَرُونَ بِاسْمِ
و غیروی نزدش برابر در جای آوردن و در وقت بجهان بلکه همین میکنند و نشان میکنند و شبه میازند نام
الْبَيْتِ وَيُرِيدُونَ بِالذَّخْرِ التَّغْذِيمَ لَهُ كَمَا هُوَ مَرْتَبٌ بِرَأْيِ الْعَيْنِ وَيَكْفُرُونَ بِمَا يَكْفُرُونَ
مرده و اراده میکنند ذبح بزرگ را برای چنانکه این بین شده است بین چشم و کافر بشود بخیری که کلام میکنند
و يُشِيرُونَ بِمَا يَقَعُونَ لَعَنَ بِاللَّهِ مِنْ أَعْلَانِهِمْ وَأَقْوَالِهِمْ فَيَكُونُ الْبَقَرَةُ وَالشَّاةُ الْمَوْصُوفَتَانِ
و شرک میکنند با آنچه میکنند بپناه میبریم بخدا از فعلهای ایشان و سخنانی ایشان پس شبها کا و گو سپند صفت کرده شده
حَرَامِينَ لَا تَأْخُذُ بِمَا لِعَبَادِهِ وَإِنْ ذَكَرَ عَلَيْهِمْ أَسْمَاءُ اللَّهِ وَلَا تَقْعَادُ احْتِلَانٍ فِي قَوْلِهِ لَعَنَ
حرام چیست حق بر ذبح کرده شده بزرگ و غیره اگر ذکر کرده شود بر هر دو نام ضروری است اینکه آن هر دو را غنند و قول او
وَمَا لِهَاجِلِ لِعَبَادِهِ أَيْ مَا يَشْتَرِي لِعَبَادِهِ وَقَالَ خَالِدُ الْحَدِيثَيْنِ مُوَلَّاكَ عَبْدُ الْعَزِيزِ
و آنچه شمره داده شده برای بخیر برای منی آنچه شمره کرده شده برای بخیر و فرمود خاتم محدثین مولانا عبد العزیز

اللَّهُ خَلَقَ عَلَى الرَّحْمَةِ وَأَمَّا مَا أَوْفَعُ فِي الْبَيْتِ وَوَجَّهَ مِنَ التَّفَاسِيرِ الْأَهْمُ قَالَ
 دهبوی علیه الرحمه و آنچه واقع شده در تفسیر بیبناوی و غیر وی از تفسیر ما آنکه تحقیق مفسران
 وَمَا أَهْلَ بِهِ لغيرِ اللَّهِ أَيْ مَا رَفَعَ الصَّوْتُ عِنْدَ دُجْهِهِ لِلصَّوْتِ مُنْجِي عَلَى جَرِي عَادَةٍ
 و آنچه شهره داده بسوی برادر خدا ای آنچه بلند کرده شد آواز نزدیک بخشن برای بت پسین بت بر جانشین عادت
 الْمُشْرِكِينَ فِي ذَلِكَ الزَّمَانِ وَلِهَذَا لَمْ يَقْرَأُوا فِي التَّفَاسِيرِ الْقَدِيمَةِ بَيْنَ مَا ذَكَرْنَاكُمْ
 مشرکان در آن وقت و بر اسم پسین فرق کردند در تفاسیر قدیم میان آنچه ذکر کرده شد و نام
 اللَّهُ عَلَيْهِ وَيَكُنْ مَا قَصِدَ بِهِ دُجْهِ التَّقَرُّبِ إِلَى غَيْرِ اللَّهِ تَعَالَى لِأَنَّ مُشْرِكِي ذَلِكَ
 خدا بر وی و میان آنچه قصد کرده شد و بجهت تفسیر بسوی غیر خدای تعالی چه تحقیق شده کین آن
 الزَّمَانِ كَانُوا مُحَلِّصِينَ فِي الْكُفْرِ كَانُوا إِذَا قَصِدَ وَالتَّقَرُّبُ بِهِ يَجْعَلُهُ إِلَى غَيْرِ اللَّهِ
 زمان بودند خالص شن در کفر و بودند و تمسک اراده میکردند تقرب را بجهت کردن بجا بسوی غیر خدا
 ذَكَرُوا عَلَيْهِمْ عِنْدَ الذِّكْرِ ذَلِكَ الْغَيْرُ خِلَافَ مُشْرِكِي الْمُسْلِمِينَ فَأَقْرَبُ خِلَافَ الْكُفْرِ
 ذکر میکردند بر ایشان بجز آن غیر را بخلاف مسلمانان مشرک پس ائمه ایشان را نیز چنین میکنند
 وَالْإِسْلَامُ وَيَقْصِدُونَ التَّقَرُّبَ بِالذِّكْرِ إِلَى غَيْرِ اللَّهِ تَعَالَى وَيَذْكُرُونَ اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا
 و اسلام و اراده میکنند تقرب را بجهت بسوی غیر خدای تعالی و ذکر میکنند نام خدا را بران
 وَقْتَ الذِّكْرِ وَالْأَوَّلُ كُفْرٌ صَدِيقٌ وَالثَّانِي كُفْرٌ صَوْنٌ وَصَوْنٌ هُوَ الْإِسْلَامُ فَكَانُوا
 وقت فوج پس اول کفر است صامت و دوم کفر است که صورتش صوت است اسلام است پس هستند مسلمانان
 يَعْتَقِدُونَ أَنَّ لَا طَرِيقَ لِلدِّكْرِ إِلَّا هَذَا سَوَاءٌ كَانَ اللَّهُ أَوْ لغيرِ اللَّهِ تَعَالَى وَقَدْ يَجْزِيهِ
 که عقاید میدارند آنکه نیست طریق هیچ که این را برست که باشد برای خدا یا برای غیر خدای و بر ائمه جاری شده
 هَذِهِ الْعَادَةُ فِي زَمَانِنَا أَيْضًا فَأَقْرَبُ كَيْفِيَّتِهِ أَنَّ فَلَا نَا يَذْكُرُ بِقَوْلِ الْأَصْلِ السَّيِّدِ
 این عادت در زمانه ما نیز پس تحقیق این شهره میدهند که بر ائمه فلان سجده میکنند و بر اسم سید
 أَحْمَدَ كَبِيرٍ مَثَلًا سَوَاءٌ ذَكَرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا عِنْدَ أَمْرِ التَّكْلِيمِ أَمْ لَا وَأَمَّا مَا أَوْفَعُ
 احمد کبیر مثلا برابرست که ذکر کنند اسم خدا بران نزدیک که از این کار و یا نه و اما آنچه واقع شده

۲
 ای کاتب
 استغفر الله

فِي الْهَدَايَةِ وَيُكْرَهُ أَنْ يَذْكُرَ مَعَ اسْمِ اللَّهِ تَعَالَى شَيْئًا غَيْرَهُ وَأَنْ يَقُولَ عِنْدَ الذَّبْحِ اللَّهُمَّ قَبْلَ
 وَرَبِّهِ وَكَرِهَتْ أَنْ يَذْكُرَ كَيْدَ فَاجٍ بِأَسْمَاءِ تَعَالَى خِزْيَ رَاغِبٍ أَوْ تَعَالَى وَكَرِهَتْ أَنْ يَذْكُرَ كَيْدَ فَاجٍ نَزْدِكِشْ كَرُونَ خَدَّ بِاقُولِ
 مِنْ فُلَانٍ وَهَذَا ثَلَاثُ مَسَائِلَ أَحَدُهَا أَنْ يَذْكُرَ مَوْصُولًا لَا مَعْطُوهَ فَيُكْرَهُ وَلَا يَحْرُمُ اللَّهُ
 أَنْ يَذْكُرَ فُلَانٍ دَيْنَ سَلَمَةَ أَنْ يَكُنِيَ أَكْرَهُ أَنْ يَذْكُرَ بِطَرِيقٍ وَاسِلٍ بِطَرِيقٍ عَطْفٍ بِسُكُونٍ مَكْرُوهٌ مَكْرُوهٌ
 وَهُوَ الْمُرَادُ بِمَا قَالُوا وَطَبِيرُهُ أَنْ يَقُولَ بِسْمِ اللَّهِ مُحَمَّدٍ رَسُولَ اللَّهِ لِأَنَّ الشِّرْكَاءَ لَمْ تَوْجِدْ
 دِينَهُمْ رَأَوْهُ بِنَاحِيَةِ كَيْدٍ مَعْنَى وَطَبِيرُهُ أَنْ يَذْكُرَ بِطَرِيقٍ بِسْمِ اللَّهِ مُحَمَّدٍ رَسُولَ اللَّهِ لَمْ تَوْجِدْ شِرْكَاءَ بَانَةِ شَدَّ
 فَلَمْ يَكُنِ الذَّبْحُ وَقَالَ اللَّهُ تَعَالَى لَوْ جُودَ الْقُرْآنُ صُنْعَ فَيَصْنَعُ صُنْعَ الْحَقِّ وَالثَّانِيَةِ أَنْ
 يَنْشُدَ بِسْمِ اللَّهِ تَعَالَى رَأَوْهُ بِنَاحِيَةِ كَيْدٍ مَعْنَى وَطَبِيرُهُ أَنْ يَذْكُرَ بِطَرِيقٍ بِسْمِ اللَّهِ مُحَمَّدٍ رَسُولَ اللَّهِ لَمْ تَوْجِدْ شِرْكَاءَ بَانَةِ شَدَّ
 يَذْكُرَ مَوْصُولًا عَلَى وَجْهِ الْعَطْفِ وَالشِّرْكَاءَ بِأَنْ يَقُولَ بِسْمِ اللَّهِ وَاسْمُ فُلَانٍ أَوْ يَقُولَ
 وَكَرِهَتْ بِطَرِيقٍ وَاسِلٍ بِطَرِيقٍ عَطْفٍ وَشَدَّ كَتَّ بَيْنَ طَرِيقٍ كَبُودَ فَاجٍ بِسْمِ اللَّهِ مُحَمَّدٍ رَسُولَ اللَّهِ فُلَانٍ بِكَبُودِ
 بِسْمِ اللَّهِ وَفُلَانٍ أَوْ لَيْسَ بِسْمِ اللَّهِ وَمُحَمَّدٍ رَسُولَ اللَّهِ يَكْثُرُ الدَّلَالُ فَتَحْرُمُ الذَّبْحُ لِأَنَّهُ
 بِسْمِ اللَّهِ وَفُلَانٍ بِسْمِ اللَّهِ مُحَمَّدٍ رَسُولَ اللَّهِ كَبُودَ فَاجٍ بِسْمِ اللَّهِ مُحَمَّدٍ رَسُولَ اللَّهِ فُلَانٍ بِكَبُودِ
 أَهْلًا بِهِ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالثَّانِيَةِ أَنْ يَقُولَ مَقْصُودًا عِنْدَ صُورَةٍ وَمَعْنَى بَدَا أَنْ يَقُولَ قَبْلَ
 شَرِّهِ دَادَ وَهَذَا بَدَا بِرَأْيِهِ وَاسْمُ اللَّهِ كَبُودَ فَاجٍ بِسْمِ اللَّهِ مُحَمَّدٍ رَسُولَ اللَّهِ فُلَانٍ بِكَبُودِ
 التَّسْمِيَةِ وَقَبْلَ أَنْ يَنْجُمَ الذَّبْحُ أَوْ لَعْنَةُ اللَّهِ وَهَذَا لَا بَأْسَ بِهِ لِمَا رَوَى أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى
 عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَبْلَ أَنْ يَذْكُرَ بِطَرِيقٍ بِسْمِ اللَّهِ مُحَمَّدٍ رَسُولَ اللَّهِ فُلَانٍ بِكَبُودِ
 قَالَ بَعْدَ الذَّبْحِ اللَّهُمَّ قَبْلَ هَذَا الذَّبْحِ عَرَّاسُ مُحَمَّدٍ شَهْدَاكَ بِالْوَحْدَانِيَّةِ وَلِ
 فَرَزَ بَعْدَ فَاجٍ خَدَّ بِاقُولِ كُنْ أَيْنَ دِينَهُ مُحَمَّدٌ كَبُودَ فَاجٍ بِسْمِ اللَّهِ مُحَمَّدٍ رَسُولَ اللَّهِ فُلَانٍ بِكَبُودِ
 بِالْبَلَاغِ وَالشَّرْطُ هُوَ الدَّلَالَةُ الْخَالِصَةُ عَلَى مَا قَالُوا بِسْمِ اللَّهِ مُحَمَّدٍ رَسُولَ اللَّهِ فُلَانٍ بِكَبُودِ
 بِسْمِ اللَّهِ مُحَمَّدٍ رَسُولَ اللَّهِ فُلَانٍ بِكَبُودِ
 مَا فِي الْهَدَايَةِ وَهَذَا كَرَاهٌ مِنْ أَرَادَ الْقُرْبَ إِلَى خَيْرِ اللَّهِ تَعَالَى فَتَحْرُمُ الذَّبْحُ
 بِسْمِ اللَّهِ مُحَمَّدٍ رَسُولَ اللَّهِ فُلَانٍ بِكَبُودِ

حاشی
 ایست
 ایست
 ایست
 ایست

سواء كان بطريق الاستقلال أو بطريق الشركة لعدم ذكر ذكر محرم أعرض قصد التقرب إلى
برابرت که باز ذریع بطور استقلال یا بطور شرکت آری اگر ذکر کند ذکر می که مالی باشد از اراده تقرب بسوی
غیر الله یعنی تفصیل فإن ذکر موصولا لا معطوفا بکرة مثلا ان يقول بسم الله محمدا
غیر خدا پس درین تفصیل است پس اگر ذکر کند بطور وصل نه بطور عطف مانند آنکه بگوید ذی الج بر اسم الله محمد
رسول الله واللهم قبل مر فلاح لا یحرم الذیجة لعدم قصد التقرب الیه وانشاء
رسول الله و خدا یا قبول کن از فلان مرام میشود و ذیجه چیست نه بودن قصد تقرب بسوی غیر خدا و غیرین
که لا جمل مشاهدتی فی ذلك بذكر اسم غیر الله بقصد التقرب و لو ذکره معطوفا
که کرده میشود و بیست و پنجم در آن جهت ذکر کردن نام غیر خدا یا اراده تقرب و اگر ذکر کند او را بطریق عطف
محرم و ان لو یکن فیہ معنی التقرب لانه صریح فی الشركة و الشركة لا تحتاج الی
مرام شود و ذیجه اگر چه نیست در آن معنی تقرب چه تحقیق وی صریحیت در شرکت و شرکت محتاج فی شود و ذیجه
النسبة و لاذکر مقصودا لا بطریق العطف و لا بطریق الوصل لا تکرره و لا محرم
نیت و وثبکه ذکر کند بطور فصل نه بطور عطف و نه بطور وصل
که کرده میشود و نه حرام شود
لا یتقاء المشاهدة صورة و معنی مثلا ان يقول بسم الله و توقفت ثم قال محمدا
سبب نه بودن مشابته از وی صورت و معنی مانند آنکه بگوید ذی الج بر اسم الله و سکوت کرد و باز گفت محمد
رسول الله من غیر قصد التقرب الی غیر الله تعالی و اذ اعرفت هذا الکلام فقد
رسول الله بدون اراده تقرب بسوی غیر خدا می تواند و وقتیکه شنید این کلام را پس متحقیق
عرفت ان صاحب الهدایة وضع المسئلة فیما اذا لم یکن الذکر مقصودا بقصد
شناختی که تحقیق صاحب هدایه نباده است مسئله را در آنچه وثبکه باشد مذکور نه دیگر
باراده
التقرب الی الغیر و ذکر ذکر محرم لا یحرم غیر مستثناة الموضوعه فیما قصد التقرب
تقرب بسوی غیر الله و ذکر کند ذکر می عاقلین می میدهند از مسئله که مراد صحت در آنچه مقصود تقرب
الی غیر الله تعالی فاما کلام مطلقا و عرفت ان هذا ان ما وقع فی التفسیر لا یحرم
بسوی غیر خدا می تواند پس هر چند در مرام است مطلقا و شناختی نیز که تحقیق آنچه واقع شده است در تفسیر مسئله

التقرب الی الغیر

صاحب الهدایة

ای سواد ذکر
اسم الله و لا

مِنْ كَاتِبٍ عَلَى قَوْلِهِ عَلَى مَا وَقَعَ فِي الْحَدِيثِ وَتَقْلِيدُهُ فِي ذَلِكَ التَّحْقِيقُ كَمَا ذَكَرْنَا وَهُوَ قَوْلُهُمْ هَذَا
 از تقدیم نویسنده بر آنچه واقع شده است در بابیه و نقل کرده است قول را بدینسان تغییر داده که ذکر کنیم و قول را بدینجا
 هَلْوَ إِنْ الْبَقَرَةُ الْمَسْئُورَةُ لِلْأَوْلِيَاءِ كَمَا هُوَ الرَّسْمُ فِي زَمَانِنَا حَالًا طَبِيبًا لَهُمْ يَذْكُرُ اسْمَهُمْ
 و اینست بنده که تحقیق کاو نذر کرده باشد بر او ایجاب کند و رسم است در زمانه ما محالست با کبر و همچنین ذکر کرده باشد نام
 عَمِيرًا لِلَّهِ وَقَتِ الدَّيْجِ وَإِنْ كَانُوا يَذْكُرُونَهَا لَهُمْ مَتَى مَتَى عَلَى الْفَقْهَةِ غَيْرُ قَوْلِ حَصْرٍ
 غیر خدا وقت دنج اگر چه او شان تقدس میکنند کاو را برای وی و یا نام باشد بجز تقدیر یعنی است بجز از قول صاحب
 الْحَدِيثَ بَابُهُ وَهُوَ قَوْلُهُ الْكَاتِبُ أَنْ يَقُولَ مَقْصُودًا عَنْهُ صَوْنًا وَمَعْنَى الْخِ قَاتِلُ الْأَنْفِصَالِ
 هدیه داد قول است سوم آنکه کبیر دنج جدا از و از روی تصور و معنی تا آخر پس هر چند جدا است
 الْمَقْصُودُ وَكَيْفَ يَصْنَعُونَ إِنْ كَانَ التَّذْكَرُ لِلْأَوْلِيَاءِ فَإِنَّهُ عَيْنُ التَّقَرُّبِ إِلَيْهِمْ فَيَنْتَبِهُ لَهُمْ
 منظور می چگونه تصور میشود و متذکر باشد نذر برای اولیای پس هر چند نزد بعینه تقریب بعدی اولیای است و اینست
 إِلَى وَقْتِ الدَّيْجِ فَلَا أَنْفِصَالَ مَعْنَى أَصْلًا كَمَا تَقُولُ فِي قَوَاعِدِ الْفَقْهِ مِنْ اسْتِدْمَةِ التَّيَّةِ إِلَى
 تا وقت دنج نیز انفصال از روی معنی برای آنچه تقریب شده است و قواعد علم از همیشه بودن است تا
 أَخِيرَ الْعَمَلِ وَاتِّصَابُ مَتَى عَلَى عَدَمِ التَّفَرُّقِ بَيْنَ الذِّكْرِ وَالْحَجَرِ الذِّكْرِ وَضَعُ صَاحِبِ الْهَدَايَةِ
 آخر عمل و نیز نسبت بر نزد کردن میان ذکر مرت که همانا ده است صاحب هدیه
 مَسْتَثْلَقٌ فِيهِ وَيَتِمُّ أَصْدَقُهُ التَّقَرُّبُ إِلَى حَبْلِ اللَّهِ الَّذِي وَضَعْنَا الْمَسْئَلَةَ فِيهِ وَإِنْ هَذَا
 مسئله را در آن میدان آنچه مقصود باشد بقریب که غیر خدا آنکه همانا داریم مسئله را در آن و کجاست این
 مِنْ ذَلِكَ لَيْسَ فِي كَلَامِ الْحَدِيثِ الدَّيْجُ بِلَوْحٍ بَلْ مَعْلُومٌ شَدَّ أَنْفِصَالُ الْغَيْرِ اسْمُكَ وَدَيْجُهُ
 از آن تمام شد کلام حدیث الدیج بیلوچی پس معلوم شد که اگر دنج لغیر اسم که دنجیه
 حرام است اگر چه بوقت دنج نام خدا گرفته باشد چنانچه از کتب معتبره منقول گشته که دنجیه بجز
 قدیم امیر حرام است اگر چه بوقت دنج نام خدا گرفته باشد پس بمقابلت کتب معتبره منقول بولوحی
 صاحب سید احمدی قیاری اردوان چه بعضی العلماء گفته اند علم جواب مسئله نیز بر آنچه غیر حرام و علیه انعقاد الجمع بلکه غیر
 کاغذ و در جمیع انصافان قابل ذکر است و کتب معتبره در رساله لا بد است که تصنیف گمانا بعدانی بی است مذکور است
 که بجز کردن قبول امیاد اولیا و طواف نمودن و علامه آنها چنین نذر برای ایشان کردن حرام است بلکه

علی اگر چه بی کبر و تواضع
 بعضی العلماء خدا را نام
 علی در این مقصود است
 اصل
 علی چنانکه در رساله اردوان
 جمیع آنها از اعمال غیر حرام
 شده است و بعد از آنست
 که بجز بولوحی

بخیر ما از آن یک نفر میرساند و نیز قضای حاجت از غیر خدا خواستن و او را مالک نفع و ضرر
 خود عفت و کردن شرک حلی است الباقی با السید تعالی قال العلامة عینه
 المتأخرین زین بن جحیم فی البحر الزاخر شرح کذا الذکر و قد قال الشیخ لا یجوز بالعصیة
 متأخرین زین بن جحیم در بحر الرائق شرح کذا الذمات و جحیم مقدم ذکر کردیم که هرگز کسی نباید بخدا
 لِحَیَاتِ لَا تَدْرِي مَعْصِيَةِ اللَّهِ وَقَالَ الشَّيْخُ قَاسِمٌ فِي شَرْحِ الدَّرِّ الَّذِي يُذَكِّرُهُ أَكْثَرُ الْعُلَمَاءِ
 برای حدیث نیست تذکره را فراموشی خدا و گفت شیخ قاسم در شرح در را آنچه مذکر میکنند آن است که عوام
 عَلَ مَا هُوَ مُشَاهِدٌ كَانَ يَكُونُ الْإِنْسَانُ غَائِبًا أَوْ مُنْهَضًا أَوْ كَحَاجَةٍ ضَرْفِيَّةٍ قِيَانِي قَبْرَ
 بنا بر آنچه وی دیده شده است مانند اینکه باشد انسان غایب یا مرخص یا مراد را حاجتی باشد مرور پس اید کور
 بَعْضُ الصُّلَحَاءِ يَجْعَلُ مَسْرَّةَ كُلِّ رَاسِدٍ وَيَقُولُ يَا سَيِّدُ فَلَاكَ إِنْ رُدَّ غَائِبِي أَوْ عَوْنِي
 بعضی صلحا را پس میگرداند پرده قبر را بر سر خود و میگوید ای سرور فلان اگر روبرو من غایب من چیست
 مَرْضِي أَوْ قُضِيَتْ حَاجَتِي فَلَاكَ مِنَ الذَّهَبِ كَذَا أَوْ مِنَ الْعِصَةِ كَذَا أَوْ مِنَ الطَّعَامِ
 بیمار من یا دارا کرده شود طلب من پس زهرت از زهر اینقدر یا از سیم اینقدر یا از طعام
 كَذَا أَوْ مِنَ الْمَالِ كَذَا أَوْ مِنَ الشَّمْعِ كَذَا أَوْ مِنَ الرِّبِّ كَذَا هَذَا التَّنْبِيْهُ بِأَطْلٍ بِالْإِحْكَامِ
 اینقدر یا از من مال اینقدر یا از شمع اینقدر یا از زهرت اینقدر پس این تذکر باطلت بالاتفاق
 لَوْحَةٍ مِنْهَا أَنَّهُ تَكْدِيرُ الْخَلْقِ وَالنَّزْهُ وَالْخُلُقُ وَالْإِيمَانُ لَا تَعْبَادَةُ وَالْعِبَادَةُ لَا تَنْتَوِيحُ الْخُلُقِ
 بجز و بعضی از اینها را یک جمیع این است برانده و تذکره را بجا نیست چنین تذکرات و عبادتی نباید
 وَمِنْهَا أَنَّ الْمَذْكُورَ لَهُ مَيِّتٌ وَالْمَيِّتُ لَا يَمْلِكُ وَمِنْهَا أَنَّهُ طَرَفٌ أَرْتَبْتُ يَصْرَفُ
 و بعضی از اینها را یک که تذکره شده بر او می باشد مرده مالک نمی شود و بعضی از اینها را یک جمیع از دیگران کرده است مرده نفرست
 فِي الْأَمْرِ دُونَ اللَّهِ كَمَا وَاعْتَقَادُ ذَلِكَ كَقَوْلِهِمْ إِنْ قَالَ يَا اللَّهُ إِنِّي نَذَرْتُ
 در کار ما خدا تعالی و اعتقاد این نفرست کنست ای خدا اگر بگوید از ای خدا چنین نفرست کن
 لَكَ إِنْ شَفِيتَ مَرْضِي أَوْ رَدَّتَ غَائِبِي أَوْ قُضِيَتْ حَاجَتِي أَنْ أَطْعَمَ الْفَقْرَاءَ
 برای منی اینکه اگر هستی بیمار مرا یا باز آری غایب مرا یا دارا کنی طلب مرا آنکه بخورم محتاجان را

الَّذِينَ يَبِيبُ السَّيِّدَةُ نَفْسُهُ أَوْ الْفُقَرَاءُ الَّذِينَ يَحْتَاجُونَ الشَّعْرَ أَوْ الْأَمَامَ أَوْ الْكَيْسَ أَوْ الشَّعْرَ
 اَنَا كَهْتَمْدُ بِرَوَاةٍ سَيِّدَةٍ نَفْسُهُ أَوْ الْفُقَرَاءُ أَوْ الْكَيْسَ أَوْ الشَّعْرَ أَوْ الْأَمَامَ أَوْ الْكَيْسَ أَوْ الشَّعْرَ
 سَيِّدَةُ الْمَسَاجِدِ أَوْ زَيْتَا لَوْ تَوَدَّهَا أَوْ دَرَاهِمَ كَثِيرَةً لِيُشَاعِرَ هَذَا إِلَى غَيْرِ ذَلِكَ فَإِنْ كُتِبَ نَفَقَ
 بِهَا بَرَاءَتِي سَجْدًا بَارِعًا وَفِي تَوْنٍ بَرَّاسِي سَاجِدٍ بِهَا بَرَّاسِي سَاجِدٍ بِهَا بَرَّاسِي سَاجِدٍ بِهَا بَرَّاسِي
 لِلْفُقَرَاءِ وَكَانَتْ رُوِيَ عَنْ وَجْهِ وَكَانَتْ رُوِيَ عَنْ وَجْهِ وَكَانَتْ رُوِيَ عَنْ وَجْهِ وَكَانَتْ رُوِيَ عَنْ وَجْهِ
 بَرَّاسِي سَاجِدٍ بِهَا بَرَّاسِي سَاجِدٍ بِهَا بَرَّاسِي سَاجِدٍ بِهَا بَرَّاسِي سَاجِدٍ بِهَا بَرَّاسِي
 بِرَبَّاطِهِ أَوْ مَسْجِدِهِ أَوْ جَامِعِهِ فَيُجْزَى لِهَذَا الْأَعْتِبَارِ إِذَا مَصْرُفُ النَّذَرِ الْفَقِيرُ وَقَدْ وَجَدَ
 فِي مَدْرَسَةٍ أَوْ مَسْجِدٍ أَوْ جَامِعٍ أَوْ فِي بَنِي زَيْتٍ فَيُجْزَى لِهَذَا الْأَعْتِبَارِ إِذَا مَصْرُفُ النَّذَرِ الْفَقِيرُ وَقَدْ وَجَدَ
 الْمَصْرُفُ وَلَا يَجُوزُ أَنْ يُصْرَفَ ذَلِكَ لِمَنْ غَيْرِ مُتَحْتَاجٍ وَلَا لِتَرْغِيبِ ذِي مَصْصَبٍ لِأَنَّهُ
 مَصْرُفٌ وَجَائِزٌ خَرَجَ كَرْدَنَ أَنْ سَبَوِي تَوَاكُرَى كَمَا مَتَّحَ نَيْتٍ وَنَسَبُ بِي بِي بِي بِي بِي بِي
 لَا يَجُوزُ لَهُ الْأَخْذُ بِمَا كُنْتُ مُتَحْتَاجًا فَقِيرًا وَلَا لِمَنْ لَا يَسْبِي لِحَاجِلِ سَبَبِهِ مَا لَمْ يَكُنْ فَقِيرًا وَلَا لِمَنْ
 حَالُ نِي شُودَ بَرَّاسِي كَرْمَنَ وَبَنِيكَ بَانَشْدَ مَتَّحَ نَيْتٍ وَنَسَبُ بِي بِي بِي بِي بِي بِي
 عَلَيْهِ لَا يَجُوزُ عَلَيْهِ مَا كُنْتُ فَقِيرًا وَلَا كَمَا كُنْتُ فِي السَّرْعِ جَوَّازُ الصَّرْفِ لِلْأَغْنِيَاءِ وَالْإِجْمَاعُ
 حَلَمُ بَيْتِ عَمَلٍ تَأْتِيكَ بَانَشْدَ نَيْتٍ وَنَسَبُ بِي بِي بِي بِي بِي بِي
 عَلَى حُرْمَةِ النَّذَرِ لِلْخَائِفِ وَلَا يَنْقُذُ وَلَا يَنْقُذُ وَلَا يَنْقُذُ وَلَا يَنْقُذُ وَلَا يَنْقُذُ وَلَا يَنْقُذُ
 بِرَحْمَتِ نَفْسٍ بَرَّاسِي مَقْدُوقٍ وَنَقْدُوقٍ شُودَ نَذَرُ وَنَقْدُوقٍ شُودَ نَذَرُ وَنَقْدُوقٍ شُودَ نَذَرُ
 بِحَاكِمِ الشَّيْخِ أَخْذَهُ وَلَا أَكَلَهُ وَلَا الصَّرْفُ فِيهِ يَوْجِدُ مِنَ الْوُجْهِ لَا أَنْ يَكُونَ فَقِيرًا وَلَا
 بَرَّاسِي خَادِمُ شَيْخٍ كَرْمَنَ أَوْ دَرَاهِمَ كَرْدَنَ وَنَسَبُ بِي بِي بِي بِي بِي بِي
 عِبَالٌ فَقَرَاءٌ عَلَيْهِمْ وَنَسَبُ بِي بِي بِي بِي بِي بِي
 عِبَالٌ بَانَشْدَ مَتَّحَ نَيْتٍ وَنَسَبُ بِي بِي بِي بِي بِي بِي
 فَكَلَذَةُ أَيْضًا مَكْرُوقٌ مَا كُنْتُ يَقَعْدُ بِهِ النَّاذِرُ الْقُرْبَ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى وَصَرَفَهُ إِلَى الْفُقَرَاءِ
 بِسَ كَرْمَنَ نِي نَيْزِ كَرْمَنَ تَأْتِيكَ قَصْدُ نَفْسٍ بَرَّاسِي مَقْدُوقٍ شُودَ نَذَرُ وَنَقْدُوقٍ شُودَ نَذَرُ

وَأَمَّا
 فَالْمَصْرُفُ

صاخر مرنگا و خیمه و خیمه مرتد است و هکذا فی التفسیر فی غیر من التفسیر
 کرد و مرتد و جود از حبه مرتد تمام شد و همچنین است تفسیر فی تاج و غیر من التفسیر
 و کلام متین حکم در معنی قوله تعالی و ما اهل به لغیر است که حضرت شاه عبدالعزیز المحدث الدبوی
 علیه الرحمه در تفسیر خود به تفصیل بیان فرموده بده عبارت الشریفه و ما اهل به و دیگر آن جانور که آواز
 برآورده شد و شهره داده شد در حق آن جانور که لغیر است یعنی برای غیر خداست خواه آن غیر شتر
 باشد یا روحی چیست که بطریق بیوک بنام او بدیند و خواه جنی مسلط بر خانه یا سرای که بدین
 دادن جانور از ایدای سکنه آنجا دست بردار نشود و یا ثوب را روانه کردن ندهد و خواه پتی
 یا غیر پتی را باین وضع جانوری من مقرر کرده و دهند که این همه حرام است و حدیث صحیح و بار
 است که ملعون من فوج لغیر است یعنی هر که بدیج جانور تقرب بغیر خدا نماید ملعونست خواه در وقت
 نام خدا بکیرد یا نه زیرا که چون شهره داد که این جانور برای فلانی است ذکر نام خدا وقت فوج و حج
 نکرد چنان جانور منسوب آن غیر کشت و جنسی در روید اگشت که زیاده از جثت مرد است زیرا که اندک
 بی ذکر نام خدا جان او بهت جان بی جانور را از آن غیر خدا قرار داده گشته اند و این عین شرک و کفر
 و هرگاه که این جثت در می سرایت کرد و دیگر بزرگ نام خدا حلال نمی شود و مانند سگ و خوک که اگر
 بنام خدا ندیج شوند حلال نمی گردند و گنبد این مسئله است که جان را برای غیر جان آفرین نثار
 کردن درست نیست و ماکولات و مشروبات و دیگر اموال را نیز اگر چه از راه تقرب بغیر خدا دادن
 حرام و شرک است اما اگر از راه تقرب به تعالی بفقر و مساکین داده توانیش که عائد به منده میشود
 از آن غیر ساختن جائز است زیرا که انسان را میرسد که ثواب عمل خود را بغیر خود بخشد چنانکه میرسد که
 مال خود را بغیر خود بدهد و جان جانور مملوک آدمی نیست تا او را بکسی نوازد بخشد و نیز دادن مال بدین
 جهت مستوجب ثواب است که آدمیان بوی منتفع میشوند و چون مرد ما بعد از مفارقت این جهان
 قابل انتفاع بعین مال از طریق نفع رسانیدن بآنها در شرع چنین قرار یافت که ثواب اموال را
 که مستحقان برسانند بآنها عائد سازند و جان جانور اصلا قابل انتفاع آدمی نیست و در زندگی پس
 از مردکی نیز قابل انتفاع او نباشد آری انجمه از طرف مرده کردن در حدیث صحیح آمده است لیکن

میست محض حرامست و حیوان حلال است بشرط فوج بر اسم الله اکبر و هم ائمه ذریع کاهند
 و منظور ایصال ثواب باشد برای میت و ذکر کار برای اندازد گوشت بمن یاد من کرد و مرادش تفریح
 نیست بلکه به مذبح است و در حیوت ذبیحه حلال است و همین صوت مراد حضرت ابی و استاذ ذکر
 قَدْ فَتَنَ الْحَقِيقِينَ عَدَا الْعَارِفِينَ خَائِرُ الْأَوْلِيَاءِ الْكَامِلِينَ مَوْلَا مُحَمَّدٍ مِينٍ عَلَيْهِ الرَّحْمَةُ
 یعنی پدر من است این پیشوای محققان عمده دانشمندان تاسی اولیای کاملان مولا محمد حسین علیه الرحمت
 است و همین صوت با صورت محرمه شنبه است لهذا فرموده ظاهر اخذ و نش حلال است پس
 لفظ ظاهر دلالت بر وقوع شک در حل این ذبیحه میکند بَعْدُ الْأُطْلَاعُ عَلَى سَرَائِرِ الْأَشْيَاءِ
 وَ التَّرَكُّ عَلَى دِيَانَتِهِ وَ إِطْهَارُهُ أَنَّهُ تَوَاضَعُ لَهَا لَمْ يَكُنْ يَكْفُرُ بِهَا وَ لَمْ يَكُنْ يَكْفُرُ بِهَا
 سوم این است که نذر کند که بشرط بر آمدن کار برای فلان ولی زیاده کار و فوج خواهیم کرد و قصدش
 تقرب بالذبح است لا بالمذبح پس ذبیحه حرامست و این ذکر علیها اسم الله لانه وقتی کان الله
 إِلَهُ تَعَالَى وَ التَّقَرُّبُ إِلَى غَيْرِهِ بِاللَّحْمِ الشَّعْبِيِّ لَيْحَلْ وَ مَتَى كَانَ الذَّبْحُ لِلْعَزِيزِ وَ التَّقَرُّبُ إِلَى
 برای خداست و نزدیک بسوی غیر او است گوشت قرب پس حلال میشود فوج و هرگاه باشد برای غیر تقرب بسوی
 الْغَيْرِ بِالذَّبْحِ فَلَا يَحِلُّ لَوْ أَنَّ الشَّرْطَ فِي الذَّبْحِ أَنْ يَذْكُرَ الذَّابِحُ اسْمَ اللَّهِ تَعَالَى الْحَبْدُ
 غیر ذبح کردن پس حلال نمی شود چنانچه شرط در فوج نیست که ذکر کند فوج کننده نام خدای تعالی صرف
 عَلَى الذَّبْحَةِ عِنْدَ اللَّهِ تَعَالَى فَإِنْ سَمِيَ غَيْرَ الذَّبْحِ لَمْ يَحِلَّ وَ لَوْ أَنَّ ذِكْرَ الذَّابِحِ اسْمُ
 بر ذبیحه نزدیک فوج کردن برای خداست تا این نام خدا را بگوید و سوا این هیچ حلال نمی شود و ذکر کند فوج نام
 غَيْرَ اللَّهِ تَعَالَى لَمْ يَحِلَّ وَ إِنْ لَمْ يَحِلَّ اسْمُ اللَّهِ بَلْ صَمَّ مَعَهُ عِدَّةً بَلَّ أَنْ يَقُولَ بِسْمِ اللَّهِ وَ
 غیر خدای تعالی را حلال نمی شود و اگر مجرد کند نام خدا را بکلام انصاف کند با او غیر او را با من طور که بگوید فوج اسم الله و
 اسْمُ مُحَمَّدٍ لَمْ يَحِلَّ إِنْ كَانَ بِالْعَطْفِ وَ بَعْدَ الْعَطْفِ يَذْكُرُ تَحْرِيمًا وَ إِنْ لَمْ يَسْمَعْ
 اسم محمد حلال نمی شود اگر باشد بطور عطف و بدون عطف کرده میشود بکبریا تحریمی و اگر نام خدا اکبر و
 عَلَى الذَّبْحَةِ بَلْ عَلَى السَّكِينِ كَوْ سَمِيَ لَا فَيَنْتَهِمُ عَمَلُ لَا يَحِلُّ وَ إِنْ لَمْ يَذْكُرْ هَذَا الذَّبْحَ بَلْ
 بر ذبیحه بلکه کار و نام خدا اکبر و برای فوج کردن کاری حلال نمی شود و اگر ذکر کند نام خدا را و بگوید

م
 این است که در ذبح گوشت
 برای خداست تا این نام خدا را بگوید
 و سوا این هیچ حلال نمی شود
 و ذکر کند فوج نام خدا اکبر و
 برای فوج کردن کاری حلال نمی شود
 و اگر ذکر کند نام خدا را و بگوید

و اگر می بایست غرضی از اغراض دینی یا دنیوی فلان اغرضی می باشد یا حرام مثل خوردن کشته
 یا سفینه در بیضوت جانور هر که حرام نیست و گاهی فعل فحش مقصود اصلی می باشد مثل کار می رازیدن
 منظور است شخصی از فحش حیوان میترسد برای دور کردن خوف پیش او جانور فحش کند یا موخن طریق
 و بی شخصی را مقصود بود با جمله این اغراض مختلفه یا اغرضی نیست زیرا که اشتباه محل حرمت در آن صوابا
 نمی شود جای اشتباه درین دیار و درین صورتهاست که برای مردگان میکنند پس باید دهنست که اگر
 مقصود در بیضوت گوشت میوه چنانچه در فاتحه دستور است که جانور برای گوشت فحش میکند و طعام آن بخت
 میخورند و ثوابش حرامست میسرانند در بیضوت حیوان مذبح حلالست زیرا که شهید ران نیست و اگر
 مقرر کنند پس نذر هم اگر گوشت واقع است آن گوشت حلالست یا نه آنکه مثلا اگر شخصی نذر کند که اگر
 فلان حاجت من بر آید اینقدر نیاز حضرت سید احمد کبیر کنم و این قدر نیاز ایشان مرم را بخورم اگر چه
 درین نذر گفتگو است لکن طعام حلالست و همچنین است حکم گوشت مثلا اگر شخصی بگوید که دو من گوشت
 مذ حضرت سید احمد کبیر بعد بر آمدن حاجت خود خواهم خورم این گوشت حلالست و اگر بگوید که گوشت
 کا و خواهم خورم نیز درست است و اگر بهین قصد کا و را فحش کند نیز درست که مقصودش گوشت
 است و بهین چنین اگر کا و نذر بنام سید احمد کبیر بکنی به بطوریکه تقدید بنذر درست گوشت او حلالست
 غرض از کا و ایت ایت و اگر مقصود فحش برای میت بود پس ایصال ثواب فحش باشد یا تقرب مذبح
 بسوی میت بود و بهین صورت متنازع فیهاست و صورتش تبیین اگر فحش بدست ایصال
 ثواب الی میت حلالست و اگر فحش طاعت است و برای تقرب بسوی میت است حرامست و معنی
 تقرب نزدیک شدنست لکن در طعام نزدیک کسی مراد نیست چه اگر نزدیکی حسی با اوج حاصل نمی
 پس تقرب نیست که خوشنود کردن و تدلل و خصاص اعتقاد خود با ایشان منظور دارد چنانچه در
 جاهلان و اوج است که هر کس زیارت مرقد سید سالار رفته زیارت کرده رتبه می کتراز
 است که مرعی بر نیاز نشان فحش کرد و لغرض مراد از نزدیکی آن نیست که در محاوره به چالپوسی و
 مانند آن ران تعبیرند پس خلاصه کلام آنکه جایکه تقرب با لذت غیر خدا منظور باشد و علامات
 آن نصیب از نذر و بعد از مالک بگوید که من نذر فلانی کردم از همه شرکست و مذبح آن حرام

و اگر تقرب غیر ذیجاست ذیج را باید دید اگر چه حکم و قصد ذیج کند مراد است لکن حکم لکما مع
 کما لکما و اگر خلاف حکم او قصد کند حیوان حلالست لیکن حکم منسوب به فقط و حال نذریت که نذر غیر اس
 مطلق ممنوعست چنانچه در فتاوی عالمگیری و در مختار و غیره مرقومست که نذر برای صحاب و اولیا با
 و حرامست در کتاب آن اثم و دفای آن نذر لازم نیست زیرا که باطل و حرامست و اگر مقصود ایصال
 ثواب با اولیا باشد پس طریق اینست که از طرف ایشان نیابت بفرماید و ساکنین برای خوشنود
 و حکم براری خدا بدین اندازین تقرب ایشان جوید یا بقصد تقرب خدای تعالی فوج کنند
 و ثواب عبادت ذیج بدیگری رسانند و این هم روست و جانور حلال طیب ملک است ای ایشان ثواب است
 یا حی این صوت بالتخفیف و التیقین و اوست پیغمبر خدا صلی الله علیه وسلم قربانی کرد و فرمود **اَللّٰهُ يَغْفِرُ لَكَ**
مَنْ تَنِي وَتَشْهَدُ لَكَ بِالْوَحْدَانَةِ وَلِي بِالْبَلَاغَةِ و برای انجیمه از طرف خود حضرت امیر المؤمنین علی
 از من و از کسی که گویای او برای تو بود **اَللّٰهُ يَغْفِرُ لَكَ مَنْ تَنِي وَتَشْهَدُ لَكَ بِالْوَحْدَانَةِ وَلِي بِالْبَلَاغَةِ**
 کرم الله وجهه روست فرمود **وَالْبَسْطُ فِي الْفَقْدِ فِي بَابِ الْحَجْمِ عَنِ الْغَيْرِ وَكَلَامُ تَمِينِ** است
 که حضرت خلاصه المحدثین قدوة العارفين محی السنه النبویه حاکم الولاية محمدیه مولانا عبد القادر
 دهلوی در ترجمه فرقان مجید فرموده جانایا همی که اندکی نیاز دینی به که او سکه راه من
 جنگو لوادی او نگو دنیا اسکا فائده او سکو نهین نچنا او سکه حکم براری او چیزیسی فائده فقیر کو اور
 ثواب سی فائده دینی والی کو پیر جو کسی بزرگ کی مطلق کچدی اگر اس وضع پدی تو شرک ہی چون اند
 الزام یا فقا لوالله بترجمهم و هذا السر کائنا الی الخیر قال ساء ما یحکمکم لک لک اوس بزرگ
 اینی حکم پیر اوی اوسکی طرف سے اندکی راه من جنگو کہا او نگو تو حکم براری اندکی او خیر فقیر کو اور ثواب
 اس شخص کی بدلی اوس بزرگ کو یا او سکو فقیر کی حکم پیر اوی که چیز او سکه که دی پیر اوسکی خیر کو کن
 کی کام آئی تو او سکو ثواب ہو ای صوت مشکوکی ہی پہلی صوت بینکے و اند علم باصواب
 جواب سوال دوم و سوم و سونم ایل جاہلیت احکامی چند اختراع کرده بودند و در آن با بقول است
 خود تنکے نمودن از آن جمله بحیرہ و آن مادہ شکرست کہ اور برای تیان مقرر میکردند و شیر
 کبھی غنی او نگو کنش او را میشتا گفتند ذیج غنی کردند و از آب چہ گاہ طرد و ردنی کردند و تعظیم و
 احترام پیش می آمدند و سائبہ کہ برای تیان جانور را میکند استند و بار ریت او غنی نهادند و حکام

ترجمہ
 اگر تقرب غیر ذیجاست ذیج را باید دید اگر چه حکم و قصد ذیج کند مراد است لکن حکم لکما مع
 کما لکما و اگر خلاف حکم او قصد کند حیوان حلالست لیکن حکم منسوب به فقط و حال نذریت که نذر غیر اس
 مطلق ممنوعست چنانچه در فتاوی عالمگیری و در مختار و غیره مرقومست که نذر برای صحاب و اولیا با
 و حرامست در کتاب آن اثم و دفای آن نذر لازم نیست زیرا کہ باطل و حرامست و اگر مقصود ایصال
 ثواب با اولیا باشد پس طریق اینست کہ از طرف ایشان نیابت بفرماید و ساکنین برای خوشنود
 و حکم براری خدا بدین اندازین تقرب ایشان جوید یا بقصد تقرب خدای تعالی فوج کنند
 و ثواب عبادت ذیج بدیگری رسانند و این هم روست و جانور حلال طیب ملک است ای ایشان ثواب است
 یا حی این صوت بالتخفیف و التیقین و اوست پیغمبر خدا صلی الله علیه وسلم قربانی کرد و فرمود **اَللّٰهُ يَغْفِرُ لَكَ**
مَنْ تَنِي وَتَشْهَدُ لَكَ بِالْوَحْدَانَةِ وَلِي بِالْبَلَاغَةِ و برای انجیمه از طرف خود حضرت امیر المؤمنین علی
 از من و از کسی کہ گویای او برای تو بود **اَللّٰهُ يَغْفِرُ لَكَ مَنْ تَنِي وَتَشْهَدُ لَكَ بِالْوَحْدَانَةِ وَلِي بِالْبَلَاغَةِ**
 کرم الله وجهه روست فرمود **وَالْبَسْطُ فِي الْفَقْدِ فِي بَابِ الْحَجْمِ عَنِ الْغَيْرِ وَكَلَامُ تَمِينِ** است
 کہ حضرت خلاصه المحدثین قدوة العارفين محی السنه النبویه حاکم الولاية محمدیه مولانا عبد القادر
 دهلوی در ترجمه فرقان مجید فرموده جانایا همی کہ اندکی نیاز دینی به کہ او سکه راه من
 جنگو لوادی او نگو دنیا اسکا فائده او سکو نهین نچنا او سکه حکم براری او چیزیسی فائده فقیر کو اور
 ثواب سی فائده دینی والی کو پیر جو کسی بزرگ کی مطلق کچدی اگر اس وضع پدی تو شرک ہی چون اند
 الزام یا فقا لوالله بترجمهم و هذا السر کائنا الی الخیر قال ساء ما یحکمکم لک لک اوس بزرگ
 اینی حکم پیر اوی اوسکی طرف سے اندکی راه من جنگو کہا او نگو تو حکم براری اندکی او خیر فقیر کو اور ثواب
 اس شخص کی بدلی اوس بزرگ کو یا او سکو فقیر کی حکم پیر اوی کہ چیز او سکه کہ دی پیر اوسکی خیر کو کن
 کی کام آئی تو او سکو ثواب ہو ای صوت مشکوکی ہی پہلی صوت بینکے و اند علم باصواب
 جواب سوال دوم و سوم و سونم ایل جاہلیت احکامی چند اختراع کرده بودند و در آن با بقول است
 خود تنکے نمودن از آن جمله بحیرہ و آن مادہ شکرست کہ اور برای تیان مقرر میکردند و شیر
 کبھی غنی او نگو کنش او را میشتا گفتند ذیج غنی کردند و از آب چہ گاہ طرد و ردنی کردند و تعظیم و
 احترام پیش می آمدند و سائبہ کہ برای تیان جانور را میکند استند و بار ریت او غنی نهادند و حکام

در بیان حرام و حلال

و اگر برای ضرورتی مانند آنکه طاری بر او دارد و در پیش آن خوف هلاکت بجهت باطانت خلف و دایره
 و علی بن ابی طالب را بکند باید که مباح کند اگر کسی ویران کند و حرام نبوده و البسطة في كذا اليه
 فذا جازي و جرم من الحيوان والله اعلم بالصواب و حلاله كذا في حرامه و حلاله كذا في حرامه
 يا لمعين تجاور الله محسن بيتا يذيقهم الدين بسم الله الرحمن الرحيم درین استفتاء حضرت آیت الله العظمی کاشانی
 و امثال دهم اعراض و تخطیط تفسیر تا ایل و تغییر اند که در تفسیر شیخ العزیز واقع شده سوم طعن و تشنیع
 فتوی دهنده بجهت آن که او دیگر و ازین هر سه مطلب مطلب سوم قابل آن نیست که اهل علم تعرض
 آن نمایند بلکه مقتضای اذیع بکسب التبیان عراض از آن فرمایند و مطلب دوم اگر چه موجب تحقیق
 لیکن فهم این مطلب مختص به شمس الدین و مطلب اول بطریقی تقریر باید کرد که حام و خاص دریافت نماید
 بلکه دریافت عوام ضرور از خواص است چه که در کتاب فوج جانور بنا بر شیخ سعد و غیره عوام است
 گرفتار ندان بیان این مطلب تقریری روشن و طریق احسن ضرورت لهذا این مطلب سه فصل بیان کرد
 میشود و فصل اول در تحقیق و تعیین صورتی که گفتگو در آن واقعست باید دانست که فوج حیوان ای را غرض
 مختصه میباشد ذکر آن اغراض استیفاء بصدقت کبابی مقصود اصلی جرم میباشد و کبابی پیه و کبابی
 خون و کبابی گوشت و در وقتی که گوشت مقصود میباشد از آن کبابی تجارت و کبابی خوراندن حیوانات
 شکاری و کبابی خوردن خود و کبابی خوراندن دیگری منظوری بود و هر گاه خوراندن دیگری منظور نبود
 احتیاج وی بود یا تنظیم و اگر ام وی یا تحصیل غرضی از اغراض دینی و دنیوی و آن غرض سیاح باشد یا
 حرام مثل خوراندن فاحشه یا سفینه در حضور جانور هر گاه حرام نیست حلال است و کبابی فعل فوج
 مقصود اصلی میباشد مثلا کار دمی را از آن مالش منظور است یا شخصی از فوج حیوان نمی سب برای دور
 کردن خوف پیش و جانور فوج میکنند یا آموختن طریق شیخ شخصی مقصود بود یا بجهت باین اغراض مختصه
 بار اغرضی نیست زیرا که اشتباه علم و حرمت درین صورتها نمیشود جای اشتباه درین بار و درین مانده
 در صورتهاست که برای مردگان می کنند پس باید دانست که مقصود در صورت گوشت می بود چنانچه
 در فاخته و سنور است که جانور را برای گوشت فوج میکنند و طعام آن بجهت سبوز اند و ثواب آن طعام فوج
 است بجهت رساندن در صورت حیوان مذبح حلال است هر گاه در آن شبهه نیست و اگر نذر مقرر کنند پس نذر

در بیان حرام و حلال
 است از سنی
 بنابر بیان فاضل
 جرم من حیوان
 نیست بصدور
 نعل نیست است از
 خادم علای کاشانی
 کوشه بخت بخت
 خدا را که این فوج را
 یعنی در
 جانور را بکند طالع در
 یعنی در سنتی
 در وجه و کبابی
 در وجه استیفاء
 در فاخته و سنور
 خیر کرده
 یعنی در سنور
 بکون می رسد

هم اگر گوشت و اجزای آن گوشت حلال است بپاش آنکه مثلا اگر شخصی نذر کند که اگر فلان حاجت
برآید انقدر نیاز حضرت سید احمد کبیر کنیم و انقدر طعام نیاز ایشان مردم را بخوریم اگر چه درین نذر گفتگو
لیکن طعام حلال است و همچنین است حکم گوشت شلا اگر شخصی بگوید که گوشت نذر حضرت سید احمد کبیر
بعد برادن حاجت خود خواهم خورایند گوشت حلال است و اگر بگوید که گوشت کا و یا هم خورایند نیز درست
است و اگر بهین قصد کا و را نذر کنند نیز رواست چرا که مقصودش گوشت است و پس همچنین اگر کا و زنده نام
سید احمد کبیر کسی ابد در بطوریکه نقد میرسد نیز رواست و گوشت آن حلال است غرض از کا و مالیت است که
مقصود ذبح برای میت بود پس یا ایصال ثواب ذبح باشد یا قرب ذبح بسوی میت بود و همین صورت است
متنازع فیها و صور شنبه بین مقام چهارم است اول آنکه مقصود نذر و نیاز کردن گوشت باشد و نذر غیر الله مطلقا
منوع است چنانچه در فتاوی عالمگیری آخر کتاب الصوم و در مختار مرقوم است که نذر برای صلوات و اولیای بار
حرام است مگر کس آن باید که آثم شود چرا که مرکب امر حرام کرده و وفای بان لازم نباشد زیرا که مال
و حقیقت آن ائمت که ذات باری تعالی استغنی است هیچ چیز منتفع و متضرر نیست بخلاف مخلوقات که منتفع
و متضرر میشوند که انتفاع و متضرر ایشان مختلف و متفاوت میباشد مثلا اگر غلشی به پادشاه دنی اقتدار صاحب
خزائن بشمار بدد البته منتفع بان خواهد شد و اگر محتاجی که سینه کپشیری در دست ندارد و جامانده است
غلشی بدد و بی هم منتفع بان خواهد شد لکن فرقی که در میان برد و انتفاع است استغنی از بیان است
پس دادن برای خدا از قبیل دادن به بندگان نیست بلکه دادن برای خدای تعالی ائمت که تعظیم
و شوق و بی مقصود باشد و چون که او تعالی استغنی است تعظیم خود نموده در دلون آن محتاجات و بی احتیاجی نذر کند که
سید احمد کبیر و سید صاحب النسب بذر و بی متوکل ایشان که سید در ویش کو محتاج نباشند بلکه غنی
الک لگوک باشند و فاخر محتاج باشند تا خصوصیت ایشان نظر سیادت یا توکل است نذر برای خدا
است و صرف آن سید و متوکل است اگر همین طرز نذر برای او بکجا که شمعان قدس لکدر سرار هم کند رواست
انقدر فرق است که بسبب اتعال از عالم دنیا بعالم برزخ منتفع بقدر و حسن طعام نمی تواند شد بلکه ثواب
صرف آن الله تعالی بار و ارج مطهر ایشان میرساند پس احوال ایشان در حالت حیات و بعد مات برآید
ست همین قدر فرق است که آنچه با ایشان میرسد بدل میباشد و مثالش آنکه بزرگ بادوست شخصی که

سید احمد کبیر

که در اینجا بجای فتوای همین مسئلت داد و فرستاد و نقدی بوی منظور است و این در اینجا نیست
 شخصی ابرار بگوید که رویه با اشرافی من ده آنچه آنجا راجع است خواهم رسانید و همین است حال تمام عباد
 از نماز و روزه و تلاوت و ذکر و تسبیح و درود و غیره با این طرفه صحیح است و طرفه قبیحه این است که در
 عبادات اعظم ایشان قصد کند و این عینی در نماز ظاهر میشود و در روزه هم ظاهر است و در عبادات الباقی
 دارد و شخصی از دانشمندی پرسید که دو رکعت نفل فلان وقت برای حضرت امام حسین رضی الله تعالی عنه بخوانم
 و از کسی شنیده ام که این دو رکعت برای حضرت ایشان مقرر است و انشمنه گفت که اگر ثوابش به حضرت ایشان
 میرسانید بجاست و اگر نماز برای حضرت ایشان بخوانید بجاست نماز صرف برای خداست بچگونگی و در آن
 دخل نیست آن شخص گفت معلوم میشود که شما صرف فرض میخوانید و نفل نمیخوانید چرا که سنت برای
 پیغمبر است و هر که نماز صرف برای خدا خواند پس اقصا بر فرض کند و من از بچکات اینکه ناواقفان را
 این چنین اعتقاد پدید آید و حال عوام دلیل بر آنست که آنها ندانند و بطریق ضحیه در دل مرکوز میدارند و متوجه حکمت تعالی
 نمیشوند اگر چه لایمده جاهل بود و عمر هر سال با هر ماه طعام وافر بخیه نیاز حضرت غوث الاعظم قدس سره
 تعالی کرده باشد و او را کسی پرسید که بچگونه سه طعام خورانیده جواب داد گفت که نه والا میگفت که همیشه
 برای خدا تعالی میخورم و هر که در این معنی تردد می کند جای نزاع نیست زیرا که گفتگو درین است که مقرر
 اولیا بدو طریق است حسن و قبیح اما طریق قبیح و افست بانه داخل باب است و نیست باقی ماند آنکه اگر طریق
 حسن در دل باشد اما از زبان لفظ نذر که بدخلی در آن است یا نه نظر باین که این لفظ و شرح سخن را می شنید
 است که مختص بجهاد است باید که شائبه از ممنوعات شرعیه در آن باشد و ادعای آن ترک اولی است اما
 حرام نمیشود آن جهت و قصد مسلمانان که بجای آنکه منافقان گفته باشند است و چونکه آن مسلمان در ملک
 حرب و جاهلیت بود و مذهب در شدند و اگر از الفاظ شتر که سبب تعالی عرف اند یا رانسته را که
 پیدا کرده گفته آید باکی نیست و برای امتیاز این هر دو طریق تمثیلی گوئیم امیری آداب دان و در دربار
 پادشاهی بادیهان و در خور و او را آداب و قواعد دربار تعلیم کرد و علوم مجلس و غیره را و او را تعلیم کرده و
 آن ساخت که بجنور پادشاه رود و تقریری شائسته کرده او را حضور رسانیده اگر چه همان حق آداب
 که مختص به پادشاه است امیر نادان در بار حاضر دیده پیش امیر و بطرف وی بجا آرد و پادشاه را

طالع بود که در این کتاب

کرده متوجه بامیر شود پادشاه او را از دربار بدر کرده مورد غضب و خشم خواهد کرد و اگر اخلاص آن امیر
 بخود متوجه نخواهد بود آن امیر هم مستحق تنبیه و جزا خواهد شد و اگر آن امیر مخلص است گوشت بدمش نخواهد
 رسید و آن دهقان مردود و مطرود پادشاه و امیر خواهد شد و اگر دهقان چشمتی است او را بکشتن
 پادشاه بجا آورد و خلعت فاخره یافته آن خلعت را و انعامات پادشاهی را بامیر گذرانید در صورت قبل
 بارگاه پادشاه و محبوب امیر خواهد شد و تطبیق تشیل بر مثل اظهار است اگر چه یکس گنجله شتی نشان است
 پادشاه بامیر عنایت است و او هیچکس احتیاج ندارد پس مذکر که عوام برای اولیای قدس اسرار هم میکنند ایشانرا بامیر
 حرام و گناه میپندارند و این خبر حرام میشود که گوشت بود پس اگر شخصی نبی افغانه پرور کند تا گوشت او خوب شود
 و او را ذبح کرده و بخت فاحشه حضرت غوث الاعظم رضی الله تعالی عنه خوانده بخوراند غللی مثبت بشاید آید
 که برای بزرگ مخطم زنده انجین عمل کند و اگر نذر کند که بشرط بر آمدن حاجت خود کا و دو ساله فربه نیاز
 حضرت غوث الاعظم خواهم کرد پس حکم این مثل حکم طعام است اگر نذر بطریق حسن است هیچ فعلی ندارد اگر
 بقیع است فعلش حرام است و حیوان حلال شاید همین صورت مراد مولانا مصیبت است که در استغفار مندرج
 است و همین صورت با صورت مهره شسته شده و در تفسیر احمدی علت آن واقع گشته صوت دوم بیه
 کردن جانور و این دو قسم است اول آنکه حیوان وحشی را از قید صیاد خلاص کنانذ یا خود بخرد بعد قرض خود
 بگذارد و درین را بکردن خرج غیر خدای تعالی منظور نیست و این قسم را سبب تقرب جنت در شیرین بیان
 سلیمین راجع است و در شرع شریف هرگز سبب تقرب نیست دوم حیوان اهلی را چنانچه بکار بند و آن حکم
 این قسم اینست که حلال است چرا که با علان این فعل تقرب در را بکردن و بی شقت ساختن آن منظور نیست
 با جانش و در بخش سروکاری ندارند دلیل قوی تر آنکه هندوان کا و را بکار بسیارند و ذبح از اقسام القباح
 می شمارند آری در هندو تقرب بجان حیوان هم راجع است لیکن برای این تقرب اکثر بز و جاموش را می کشند
 پس اگر مشرکی برای یهودی یا کبوتری یا گوسفندی یا بکارد یا جابل سلی بنام بزرگی ماندا بد و همان کبوتر یا گوسفند
 شکار کرده بخورد حلال است حال حاضر با تمیزی که ازین نام غللی در آن نشده آری نظری حق العبد حکم دارد اگر ملک
 او یا حق او بان منحل است حکم غضب دارد و حرمت باین جهت خواهد بود و بیعت نام آن شخص تقدیری که بکند و ذبح
 حرمت بوجه غضب هم نخواهد بود لیکن باید دانست که در شرع شریف تقرب بجنایات هم با نیت نمی شود اگر

عبدی را نذر شد

نیت ماندن نمی آید

عبدی را نذر شد

مطابق صورت مذکور به هر نمیکه باشد از هر دو قسم تقرب حق تعالی جوید نمیکه آنست که دست خود را همیشه برآورده
 تقرب حق تعالی بر سر دار میچسبید نسبت و سبب انضا عبت الی التثبیه بنمود یا خروج از اوضاع شرعیه انتم هم
 خواهد شد جانور را که مالک بدیهه یا در مثل قشر زمان هست که مالک آزادی اندازد و از ملک خود برآورده صلاح
 بسیار و بطور دیگر است اگر مثل اول است خوردنش هر کس احلال است والا لا غرض من از بیانش اینجا همین است که از صورت
 متنازعیه فیها استیاضه پیدا کند این اتم مثالی روشن کنم و از محراب اسلمین شرح کردند در اینجا جاری یافتند که بنام
 و امثال کفار بدیهه کرده بودند اگر از احلال کرده بخورند حلال طیب است و اگر بزنجبیل مسلم یا کتانی یا بنده که قصد تقرب
 خدا و حج کرده هر کس حلال نیست هر چند بخوردنش سبب است خوانند صحت سوم که عوام این مانده و این ملک این غافلند
 که قصد تقرب خدای تعالی فرج کنند و ثواب عبادت فرج دیگری سازند و اینهم رواست و جانور حلال طیب است
 البصالی میت یا بجای انصورت یا شخص التعین در حدیث وارد است پیغمبر خدا صلی الله علیه و سلم فرمای کرده
 قَبْلَ مِثْمِی وَ مِثْمِی شَهِدَ لَكَ بِالْوَاحِدَةِ وَ لِي بِالْبَلَاغِ و برای انجیه از طرف خود حضرت علی اکرم
 وصبت فرمودند انصورت اشبه الصور باصورت متنازع فیهاست لیکن سبب بخیری عوام اسلم از همه صورت
 سبب اول ظاهر است زیرا که در اضحیه عبادت صرف فرج است و لذا گوشت را اگر باطل خود خورد یا انضاعت کند
 اضحیه تمام می باید از خوار نیدن دیگری ثوابی دیگر حاصل میشود مثل تسبیحات بعد نماز و همین ثواب دیگر بسیار
 بخیری عوام از انصورت پس غنیمت است اگر چه برای نفع موتی باید که بهتر از انضاع و دیگر باشد چرا که همه اوضاع از ان
 و فاتحه خوانی و طعام خوراندن سوا می کنند چاه و امثال ده و عا و استغفار و اضحیه بدعت است که بدعت حسنه
 با خصوص است مثل معانقه روز عید و مصافحه بعد نماز صبح و با عصر اگر چه اصلاح عوام این مانده تقاضا میکند که انصورت
 پیش ایشان گفته نشود لیکن چون کما بخوانان زرافان سخوامند که حرام با حلال مشتبه سازد و پیشین چل با
 تجاہل است ذکر آن ضرر در افاد مثلاً کسیکه از طحیات اولیا و غافل محض است و فهم قایل در اشک ندارد و
 ذکرش پیش می آید هر قدر که غافل باشد غنیمت باید شمرد و جائز است این گفتگوی شطحیات را بخت و دعوت
 در افغان مردم انجام داده و غفالی آنها اذن ممکن نیست پس لازم است که مقدر خود البصاح آن مطلب مطابق
 قواعد شرعیه کرده و این غفالی و اعلام را در اکثر امور دخی است و مقامات علماء در آن مختلف اتع شده
 حاکمی شرح و بطریان بکند و عالمی بسکوت اسرار من ازان میفرماید سبب اختلاف همین است و سبب

تثبیت بر سر دار

کسی که کواچی و ادباری

نموده انصورت را با حسن
 پس اندک انکار

بنده کتان ۱۲

۵۴

نشان نمیکند کار
 زرافان کتب ۱۲

مِنَ الْأَكْيَانِ قَبْلَ وَفَاتِ الدَّجْرِ بِغَيْرِ اسْمِ اللَّهِ وَقَدْ ذُجِرَ بِاسْمِ اللَّهِ وَدُعِيَ
 از وقت پیش وقت دج بنیر نام خدا و حال آنکه البته دج کرده شد بنام خدا و خوانده شد
 بِاسْمِ عَيْنِ الزُّكُوفَةِ وَفَرَعَ عَلَيْهِ حُرْمَةً الْأَنْعَامِ الَّتِي تَذُجُرُ فِي الْهَيْدِ فِي بَعْضِ
 بنام خدا و وقت دج و تفریع کرد بروی حرمت چهار پایان که دج کرده میشوند در بند و بعضی
 الْمَذُورِ وَالْيَازِازَةِ مِثْلَ نِيَّازِ الشَّيْخِ عَبْدِ الْقَادِرِ الرَّاهِلِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ
 نذرا و نیازا مانند نیاز شیخ عبدالقادر گیلانی رضی الله عنه
 وَغَيْرِهِ وَكَسْتَدْفِي هَذَا الْحُكْمَ بِقَوْلِهِ تَعَالَى وَمَا أَهْلُ لَغْوِ اللَّهِ بِإِذْنِهِ يَطْلَعُ
 و غیر ایشان و دلیل بیکر و درین حکم بقول وی تعالی و آنچه شمرده داده شد برای غیر خدا بوی چه طالع
 التَّفَاسِيرُ فَإِنَّهُمْ مُصَرِّحُونَ فِي تَفَاسِيرِهِمْ فِي هَذِهِ الْأَيَّةِ بِأَنَّ الْمُرَادَ بِهِ الْأَهْلُ
 کرده است تفاسیر را پس تحقیق ایشان تصریح گفته اند تفسیری خود درین آیت باینکه تحقیق مراد بوی اهل است
 حَبْنِ الدَّجْرِ قَالَ صَاحِبُ التَّفْسِيرِ الرَّحْمَانِيُّ الْمَعْرُوفُ بِالْقَسْرِ الْمَعْنَى وَهَذِهِ
 وقت دج کردن گفت صاحب تفسیر رحمانی مشهور به تفسیر معنی و این است
 عِبَارَتُهُ وَمَا أَهْلُ لَغْوِ اللَّهِ بِإِذْنِهِ إِنْ ذُكِرَ مَعَ اسْمِ اللَّهِ فَقَدْ عَارَضَ فِيهِ
 عبارت وی و آنچه شمرده داده شد برای غیر خدا بوی پس تحقیق اگر ذکر کرده شد بوی غیر خدا نام خدا بلیغی معارضه شد
 الْمَطْرُوحُ الْمُجَسَّسُ مَعَ مَحَاسِنِ الْمَوْتِ وَإِنْ لَمْ يُذَكَّرْ فَقَدْ زِيدَ فِي تَجَسُّدِهِ وَآيُنَا
 مطرح نموس با وجود نجاستان بسبب مرگ و اگر ذکر کرده شد نام خدا بلیغی زیاده کرده شد در نجاست و آیت
 قَالَ فِيهِ وَهَذِهِ عِبَارَتُهُ فِي الْجُزْءِ الثَّامِنِ وَلَا تَاكُلُوا شَيْئًا مِمَّا لَمْ يُذَكَّرْ
 گفت تفسیر معنی و این است عبارت وی در سیاره هشتم و منحوید چیزی را از آنچه یاد کرده شد
 اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ عَزَّ وَجَلَّ دَجْرٌ تَحْقِيقًا وَلَا تَقْدِيرًا كَالْمَوْثِقِ مِنَ الْمُتَعَدِّ بِتَرْكِهِ
 بنام خدا بروی نزد دجش تحقیقا و نه تقدیرا مانند مسلمان قصد کرده تبرک کردن نام خدا
 الْقِيَامِ بِإِيمَانِهِ مَقَامٌ ذِكْرُهُ عَلَى أَنَّهُ ذَا كَرَمٍ يُقْلِدُ فُهْوَ أَوَّلَى مِنَ النَّاسِ الْكَبِيرِ
 بجهت قائم شدن ایمان وی مقام ذکر نام خدا اعلا و باینکه تحقیق مومن یاد کننده است از اول و باین مومن بترت از

۱۰۸
 ۱۰۸
 ۱۰۸

۱۰۸
 ۱۰۸
 ۱۰۸

لَئِنْ قُلْتُمْ أَنَّا لَا نَسْتَعِيدُكُمْ هَذَا الْأَمْرُ لَيْسَ مِنْ هَذَا الشَّيْءِ بَلْ أَفْرَاءُ وَهَذَا لَكُنْ أَسْتَعِيدُكُمْ
 انزوف کمان بیکم که تحقیق استقلال این امر نیست ازین شان بگو افراست و دروغ گن قاف نمیدارم
 كُلُّ الدَّافِعِ عَنْكُمْ لَأَنَّ الْحَاطِلَ الشَّاهِدَ الْمُصَوِّفَ قَدْ أَصْرَفَ فِي أَنْفُسَاهُمَا إِلَيْكُمْ فَتَعَجَّبُوا لِلْعُلُومِ
 باطل دفع کردن از شما که تحقیق بردارنده صیغه که شاه مصوف است البته اصرار کرده و نسبت کردن صیغه به شما بیکم که تحقیق
 الْمَدْكُورُ عَمَّا وَوَيْعَنْكُمْ أَنَّهُ لَا يَسْتَعِيدُكُمْ هَذَا الْأَمْرُ بِغَيْرِ مِثْلِكُمْ لَا تَكُنْ لِحُجْرَتِكُمْ
 مذکور از آنچه روایت کرد از شما بیکم که تحقیق بردارنده بود که صادر شد این تحریر از ماند شما بیکم که تحقیق شما بیکم که تحقیق
 تَحْوِيلُهُ عَلَى هَذَا الْمَقَالِ فَلَمَّا رَأَى أَصْوَارَ الْحَاطِلِ فِي ذَلِكَ الْمَقَالِ شَرْطَهُ فِي الْحُجْرَةِ فَرُطَ
 در آید همانند این سخن پس بیکم که دید و لانا اصرار حاصل را در آن قول شرط کرد در جواب شرطهای
 السُّؤَالِ الْأَوَّلُ أَنَّ السَّائِلَ يُرِيدُ السُّؤَالَ بِمَا قَدْ لَبِثَكُمْ عَنْ حَالِهِ وَصِفَاتِهِ وَتَحَاظُّبِهِ
 سوال را شرط نخستین آنکه تحقیق سائل مرید کند سوال را به هر چه و تا که اطلاع شود از حال وی و صفات وی و تحاظب وی و طلب کرده
 عَلَى نَحْمِ تَكَلُّمِ النَّاسِ عَلَى قَدْرِ عَقْلِهِمْ وَهَذَا لَا يُمْكِنُ إِلَّا بِدُونِ عِلْمِهِمْ وَدَرْسِهِمْ وَاللَّسَّ
 بر راه کلام کنید مردمان را بر اندیشه عقلها و اوشان و این ممکن نمی شود بدون دانستن نام اوشان و نشان اوشان
 أَنَّ السُّؤَالَ لَا يَخْلُو مَا أَنْ يَكُونَ بِطَرِيقٍ لَا سِتْقَادَةٍ وَلَا اسْتِفَادَةٍ وَبَيِّنِ الْمَقَالِ أَوْ
 و شرط دوم آنکه سوال خالی نباشد و بیکم میباید بطور فایده گرفتن و تقوی گرفتن و ظاهر کردن قول
 بِطَرِيقِ الْمُنَاطَرَةِ وَتَحْقِيقِ الْحَالِ مَعَ اتِّقَانِ الْعِلْمِ وَالْعَمَلِ وَالتَّجَنُّبِ عَنِ التَّعَصُّبِ وَالْحُجْلِ وَالْقَرَارِ
 باین مناظره و تحقیق حال با یقین کردن علم و عمل و پرهیز کردن از تعصب و مانع گرفتن و اصرار کردن
 عَنِ الْكِبَرَةِ وَالْجَدَلِ أَمَّا الْأَوَّلُ فَلَا يَكُنْ مِنْ شَرْطِ لَا سِتْقَادَةٍ وَلَا اسْتِفَادَةٍ كَمَا لَا يَخْفَى
 از تحکیم کردن و خصوصت اما اول پس بیکم که تحقیق وی از شرطهای استفاده و استفادت جائز و بنیده نیست
 وَأَمَّا الثَّانِي فَلَا يَكُنْ السَّائِلُ أَنْ يَقْتَضِيَ تَحْقِيقَ الصُّورِ فِي مَجْشَأٍ وَلَا عِنْدَ أَيْدِيهِ
 و اما دوم پس ضرورت سائل را بیکم که ترسد از خدا در تحقیق صواب و غیر صواب را در کج روی در
 أَنْ يَحْتَاطَ عَلَى تَقْوَاهُ بِعَمَلٍ وَتَحْقِيقِ الصُّورِ فِي مَجْشَأٍ وَلَا عِنْدَ أَيْدِيهِ
 احتیاط بر عمل تقوا به عبادت و تحقیق تصویر در مجشأ و نه در دستهای
 وَبِغَيْرِ تَقْوَاهُ بِعَمَلٍ وَتَحْقِيقِ الصُّورِ فِي مَجْشَأٍ وَلَا عِنْدَ أَيْدِيهِ
 و بغير تقوا به عبادت و تحقیق تصویر در مجشأ و نه در دستهای

تَحْقِيقِ الصُّورِ فِي مَجْشَأٍ
 تَحْقِيقِ الصُّورِ فِي مَجْشَأٍ
 تَحْقِيقِ الصُّورِ فِي مَجْشَأٍ
 تَحْقِيقِ الصُّورِ فِي مَجْشَأٍ

تَحْقِيقِ الصُّورِ فِي مَجْشَأٍ
 تَحْقِيقِ الصُّورِ فِي مَجْشَأٍ

اتقان
 تَحْقِيقِ الصُّورِ فِي مَجْشَأٍ
 تَحْقِيقِ الصُّورِ فِي مَجْشَأٍ

مع
بچه تفسیر
و تقرب برای
سنن و در بیان
عن حرمت

لَا فَادَ مَدَارِ عِلَّةِ الْحُرْمَةِ وَمَبْنَاهَا كَمَا هُوَ مَطْلُوبُ الْكُلِّ فِي جُمْلَةٍ وَبَنِي عَلَيْهِ كَثِيرٌ مِّنْ

بر آنکه فایده میداد مدار علت حرمت را و سبب آنرا همچنانکه او مطلق بهست فی الجمله و بنا کرده شد بر وی بیشتر اند

الْأَحْكَامُ وَأَقُولُ مَا يَسْتَفَادُ مِنْ تَتَبُّعِ كِتَابِ التَّقْسِيرِ وَالْأَصُولِ وَالْفَقْهِ هُوَ أَنَّ

احکام و بگویم آنچه استفاد میشود از جستن کتابهای تفسیر و اصول و فقه نیست که تحقیق

مَدَارِ عِلَّةِ الْحُرْمَةِ إِنَّمَا هُوَ التَّقَرُّبُ إِلَى الْغَيْرِ الْعَظِيمِ لَهُ وَلَوْ عِنْدَ الذَّيْمِ كَمَا عِنْدَ مَنْ

مدار علت حرمت جز این نیست که او تقرب است بسبب غیر و تعظیم است برای غیر اگر چه نزدیک باشد چنانکه نزد کسی است

يُقَيِّدُ الْحُرْمَةَ وَقْتُ الذَّيْمِ فَإِنْ ثَبَتَ هَذِهِ الْعِلَّةُ لِدَلَالَةِ الْحُكْمِ عِنْدَ الْجَنَابِ الْعَظِيمِ

که مقید میکند حرمت را بوقت ذیج پس اگر ثابت شود این علت برای آن علم نزد جناب بزرگ

فَكَيْفَ طَوَّرَ اشْعَارُهَا فِي هَذَا التَّقْرِيرِ مَعَ أَنَّهُ لَا بُدَّ مِنْهُ لِيُطَاقَ مَرَامُ الْمُفَسِّرِينَ وَ

پس چگونه پیچیده شد آگاه کردن آن علت درین تقریر با آنکه ضرور بود از آن تا که موافق میشد مطلب مفسران و

الْفُقَهَاءُ وَإِنْ لَمْ تَثْبُتْ عِنْدَ الْجَنَابِ فَلَا بُدَّ لَهَا مِنَ الْبَيَانِ حَتَّى يَطْمَئِنَّ الْجَنَانُ

فقهرا و اگر ثابت نشود آن علت نزد جناب پس ضرورت برای آن از دلیل تا آرام گیرد دل

مَعَ ذَلِكَ لَا بُدَّ مِنَ الْجَوَابِ عَمَّا يَظْهَرُ مِنْ تَتَبُّعِ الْكِتَابِ الْمَذْكُورِ كَمَا سَيَجِيءُ فِي آخِرِ هَذِهِ

با آن ضرورت از جواب از آنچه ظاهر شود از تلاش کردن کتابهای مذکور چنانکه بیاید در آخر این

الْمَقَالِ قَوْلُهُ وَفَرَعَ عَلَيْهِ حُرْمَةُ الْأَنْهَامِ الَّتِي تُذْخِرُ فِي الْهَنْدِ فِي بَعْضِ الْبُذُورِ وَالنَّبَاتِ

کلام قولش و تفریع کرده است بر وی حرمت چهار پایان را که درج کرده میشوند در هندستان و بعضی تدریجاً و نیار

مِثْلُ نَبَاتِ الشَّيْخِ عَبْدِ الْقَادِرِ الْجِيلَانِيِّ رَضِيَ عَنْهُ وَآخَرُهَا أَنَّ بَلْقَظَةَ قَالَ الْمَوْلَى زَائِدٌ

مانند نبات شیخ عبدالقادر جیلانی رضی الله عنه و غیره و آنتی بلفظته قال المولی زاید

فِي وَجْهِهِمْ وَسَاعَتْ عَلَى مُوَهِّمٍ لَيْسَ هَذَا تَقْرِيرٌ بَلْ نَطِيقُ الْحُكْمِ عَلَى الْمُرِيدِ وَنَقَلَ

فیصدا او شان و مشهور شود علمهای او شان نیست این تفریع بلکه مطابق کردن حکم است بر محل و نقل کردن است

مِنَ الشَّارِعِ وَالْمُجْتَهِدِ بْنِ رِضْوَانَ اللَّهِ تَعَالَى كَمَا يَظْهَرُ بَعْدَ الشَّرْحِ عَنِ الْكِتَابِ

از شارح و مجتهدان رضوان الله تعالی اجمعین چنانکه ظاهر شود بعد رجوع کردن بسوی کتابها

الدَّيْنِيَّةُ قَوْلُهُمْ يُسْتَدْرَكُ هَذَا الْحُكْمُ يَقُولُ تَعَالَى وَمَا أَهْلُ لَيْغَةِ اللَّهِ بِهِ اسْمِي بِلَفْظِهِ

دین قولش و سندیک و درین حکم بقول او نقل شده و جانوریکه شمرده داده شد برای غیر خداست و تمام شد
قَالَ الْمَوْلَى زَادَتْ قِيُوضُهُمْ وَشَاعَتْ عُلُومُهُمْ بِلِ عِلْمَاءِ بَارِحِهِمْ اللَّهُ قَدِيمًا وَحَدِيثًا

من بود و سوله زیاد شود و فیضای او شان و شهر شود و علمای او شان بلکه علمای ما رحمهم الله قدیم و نو

يُسْتَدْرَكُ وَهَذَا كَمَا يَطْرُقُ مَطَالَعَةُ الْكُتُبِ قَوْلُهُ إِذَا كُنَّا بِطَالِمِ التَّفَاسِيرِ اسْمِي بِلَفْظِهِ

سندیکریند و این چنانکه ظاهر میشود بطالع کتابها قولش چه مطالعه کرده است تفسیر را تمام شد بلفظش

أَقُولُ هَذَا التَّشْنِيعُ بَعِيدٌ عَنْ مِثْلِكُمْ عَلَى مِثْلِ مَنْ شَعَلَهُ عَلَيْهِ عَلَى أَنَّ مَطَالَعَةَ

گویم این طعن دور است از مانند شما بر مانند کسی طعن کردید بروی بنابر الله مطالعه او

فِي التَّفَاسِيرِ سَائِرِ الْقُنُونِ الْمَذْكُورَةِ وَغَيْرِهَا مُسْتَقْنَى عَنِ الْبَيَانِ قَوْلُهُ فَاهُمْ مَصْرُوحٌ

در تفسیرها و همه قنای مذکور و غیر آن بی نیاز است از بیان کردن قولش پس تحقیق او شان

فِي تَفَاسِيرِهِمْ فِي هَذِهِ الْآيَةِ بَانَ الْمُرَادُ بِهِ الْأَهْلَالُ حِينَ الذَّبْحِ اسْمِي بِلَفْظِهِ قَالَ

در تفسیرهای خود درین آیت باینکه مقصود بوی شمرده دادن است وقت ذبح کردن تمام شد بلفظش فرمود

الْمَوْلَى زَادَتْ قِيُوضُهُمْ وَشَاعَتْ عُلُومُهُمْ لَيْسَ التَّقْيِيدُ بِمَرْدٍ عَنْهُمْ مِنْ لَفْظِ عَمْدِ اللَّهِ

سوله زیاد شود و فیضای او شان و شهر شود و علمای او شان نیست قید دادن مراد از غیر آن از لفظ عمد الله

بَلْ مُرَادُهُمْ هَذَا اللَّفْظُ تَبَيَّنَ الْمَوْلَى وَجَرَى الْعَادَةُ كَمَا هُوَ مَصْرُوحٌ فِي التَّفَاسِيرِ بِشَهَادَةِ

بلکه مراد او شان باین لفظ بیان کردن محل است و جاری شدن عادت است چنانکه وی تصریح کرده است و تفسیر او شان

اللُّغَةِ وَالْأَصُولِ وَالتَّفَاسِيرِ كَالرَّحْمَانِيِّ وَالْحَدَّادِيِّ وَالزَّاهِدِيِّ وَالْبَيْضَاوِيِّ وَغَيْرِهِمَا

لغت اصول و تفسیرها مانند تفسیر رحمانی و تفسیر حدادی و تفسیر زاهدی و بیضاوی و غیر اینها

مِنْ الْكُتُبِ الدَّيْنِيَّةِ كَمَا سَيَفْصَلُ فَالتَّحْصِصُ حُكْمٌ مُخَصَّصٌ قَوْلُهُ قَالَ صَاحِبُ التَّفْسِيرِ

از کتابهای علم دین چنانکه تفصیل کرده خواهند پس خاص کردن زبردستی صرفت قولش گفت صاحب تفسیر رحمانی

الْمَعْرُوفُ فِي التَّفْسِيرِ الْمَعْنَى وَهَذِهِ عِبَارَتُهُ وَمَا أَهْلُ لَيْغَةِ اللَّهِ بِهِ فَإِنَّهُ أَنْ ذَكَرَ مَعَهُ اسْمُ اللَّهِ

که مشهور است تفسیر معنی و این است عبارتش و جانوریکه شمرده داده شده برای غیر خدا بوی پس تحقیق او شان کرده شده است

ای قولش و سندیک و درین حکم بقول او نقل شده و جانوریکه شمرده داده شد برای غیر خداست و تمام شد

ای تحقیق او شان و تفسیر او شان و جانوریکه شمرده داده شده برای غیر خداست و تمام شد

عند الذبح كما هو الطبري المتفق المعروف في الشرع ولهذا إذا تركه الذابح عمدا لا يحل
ترديكه في جردن جانكه او طريق معين مشهورت در شرع و بولس همین قتيكه بكار دنام خدا را از آنج قصد احلا
عند الخفية وكان مثل المكتبة والخبر حتى قالت الخفية إذا قضى القاضي بحل منقض
تر و علمای خفيه و باشد مذبح مانند مردار و خوك تا اينكه گفتند خفيه و قتيكه حكم كند قاضي بجلال بود نشكست
القاضي الآخر لأنه مخالف للنصر عند هم خلافا للشافعي فإنه يحل عندة وليس المراد
قاضي دیگر چه که تحقیق او مخالف است برای آیه تر و خفيه در حالیکه خلاف است برای امام شافعی جمیع حلال میشود و نزد شافعی
من تلك اللفظة أعني عند ذبحه أن الأهلل إنما يعتبر إذا كان عند ذبحه والكلام
از آن لفظ اراده میکنم عند ذبحه اگر تحقیق اهلل جز این نیست که اعتبار کرده میشود و قتيكه باشد اهلل نزد بعضی حلال
فیه فاین هذا من ذلك على أنه لا يثبت منه مطلوب المستدل لأنه في صدق
و این نیست پس کجاست این از آن علاوه آنکه تحقیق ثابت نمیشود از این مطلوب استدلال چه تحقیق استدلال در سب
الاستدلال على حرمته الذي يتقيد بالأهلل بقيد عند ذبحه وهما أي في
استدلال بر حرمت ذبحه بقید کردن اهلل بقید عند ذبحه و اینجا اس در
عبارة يذكر اسم الله هذا التقيد في اشتراط جليلة الذي يحجب ذكر اسم الله حقيقة كما في النقط
عبارة دیگر اسم الله این قید فائده میدهد بشرط بودن حلیه شیعه را بذكر کردن نام خدا تحقیقا جانکه در لغت
باللسان عند الكل أو تقديرا كما في العقل الجان أيضا عند الشافعي وكلام فيه
برای است نزد همه یا تقدیرا جنانکه در دانش بدل است نیز نزدیک شافعی و نیست سخن در آن
مع أن بينهما بآياتنا فالاستدلال لا يثبت مراده وهو كما ترى وقول صاحب
بأنه میان برد و دوری بسیار پس دلیل گرفتن بودی دلیل گرفتن است یا بچهار ثابت یکد قصد او را و او چنانکه می بیند قول
التفسير ولا تقديرا له بيان لهذا الشافعي واستدلال على تقوية مذهبه فإنه
تفسیر و لا تقدیرا آیه بیان است برای مذهب شافعی و استدلال است بر تقویت مذهب شافعی پس تحقیق
عند الشافعي جليلة متروكة التسمية عمدا والمصنف شافعي يدين مذهبه و إنشاء تفسير
نزد شافعی ثابت حلال بودن جانوریکه وقت ذبحش اسم او نگوید و قصد او باشد قصد او صفت شافعی است باین یکد مذهب

عند الذبح كما هو الطبري المتفق المعروف في الشرع ولهذا إذا تركه الذابح عمدا لا يحل

عند الخفية وكان مثل المكتبة والخبر حتى قالت الخفية إذا قضى القاضي بحل منقض

عند الشافعي جليلة متروكة التسمية عمدا والمصنف شافعي يدين مذهبه و إنشاء تفسير

در آیه اول
در آیه دوم
در آیه سوم
در آیه چهارم
در آیه پنجم

در آیه ششم
در آیه هفتم
در آیه هشتم
در آیه نهم
در آیه دهم

در آیه یازدهم
در آیه دوازدهم
در آیه سیزدهم
در آیه چهاردهم
در آیه پانزدهم

در آیه شانزدهم
در آیه هجدهم
در آیه نوزدهم
در آیه بیستم
در آیه بیست و یکم

تِلْكَ آيَةٌ مِّنْ لَّدُنَّكَ بِمَنْ خَلَقَ نَبَاؤُ الْحَقِيقِ وَالْقُدْرَىٰ وَهَذَا الْحُكْمُ مُخَالَفٌ لِّذِهِ
آن آیت پس تعمیم کرد و ذکر را بطوریکه شامل ما ذکر حقیقی را و ذکر تقدیری را و این حکم مخالفست برای مذہب
مخفی شد اختلاف کما سبق قوله فَمِنْ هَٰذِهِ التَّفَاسِيرُ صَرِيحٌ فِي أَنَّ الْمُرَادَ بِذِكْرِ اسْمِ اللَّهِ أَوْ
حقی نیت خلاف چنانکه گذشت قولش پس این تفسیر صریحیست در اینکه تحقیق مراد بذكر نام خدا یا
غیرہ وقت الذی یبدل علیہ قوله عند ذبحہ امری بلفظ **قَالَ اللَّهُ** زادت فیوضهم و شایسته
غیر او وقت پنجست لالت میکند بر و قولش عند ذبح تمام شد بلفظش فرمود مولی زیادہ شود فیضها ایشان
علمهم لیسر کذا للعلا تفسیر آیه الا ولى مطلق عن قید عند ذبحہ فادعاء التقدیر فی
علمها ایشان نیست اینچنین چه تحقیق تفسیر آیت اول خالیست از قید عند ذبح پس عوی کردن تقدیر آن
خلاف الواقع و تفسیر آیه الثانية صریحیست فی أَنَّ الْمُرَادَ بِذِكْرِ اسْمِ اللَّهِ عَلَى الدَّيْحَةِ
مخالفست برای واقع و تفسیر آیت دوم صریحست در اینکه تحقیق مراد بذكر تمام خدا بر ذبح
ذکر اسمہ الشریف وقت ذبحہ لا قبلہ ولا بعده ولا کلام فیہ و لیس بصریح فی أَنَّ
ذکر نام بزرگ خداست وقت ذبحش نه پیش ذبح و نه بعد آن نیست کلام بر آن نیست صریح در اینکه تحقیق
لا یحکم الله الذبح ما یكون عند ذبحه مطلقا كما هو مراد السائل فقیاس احد هما
اہلال حسام کشده برای بیجا نیست کیانشد ذبحش نه مطلقا چنانکہ او مطلب سائلست پس قیاس کن در یکی از آن
علی الاخر قیاس مع الفارق و یكون هذا الشبه بمن یثبت خواص الذبح و الحاکم علی قیاس
بر دیگر قیاست با وجود فارق و میباشد این مشابهت بر یکس که ثابت کند خواص ذبح را یا خبر را بر قیاس کردن
ثبوت خواص البقر و الخیل و بینما تضاد لا یخفى فانه لا بد لنا ان نذكر عبارة التفاسیر
ثبوت خواصی کا و یا اسب و میان بر دو مخالفتست که پوشیده نیست پس انوقت فرمودست بر آنکه ذکر کردن عبارت تفسیر
بقدر ما یثبت و العجلة و ان الاخیال مع كثرة اشتغال اللب بال **قَالَ فِي الْمَذْهَبِ**
موافق آنچه که میسر شود در شبان وقت کوچ کردن با وجود کثرت شغول شدن دل گفت در تفسیر مدارک
فی تفسیر سورة البقرة و ما اهل الذمیر الله ای ذمیر للاصنام فذكر علیہ غیر اسم الله
در تفسیر سورة بقره و آنچه مشهور داده شد باین غیر خدا ایچ کرده شد بر ایشان پس ذکر کرده شد بر دو سو نام خدا

عز وجل وأضل الأهل دلّ دفع الضم إلى دفع الضم للضم وذلك قول هل

خارج نیز که اصل ابدال بلند کردن آواز است ای بلند کرده شود که آواز برای بت و آن قول مردمان رخانه

أَجَاهِلِيَّةٍ بِأَسْمِ اللَّاتِ وَالْعُزَّى أَسْتَفْتِي هَذَا التَّفْسِيرَ إِنْ ذَكَرْتُ مَحَبَّ قَوْلِهِ تَعَالَى وَمَا

جاہلیت بنام لات و عسیر تمام شد پس درین تفسیر اگر چه دیگر در دهنذ زیر قول او توسل و انجیم

أَهْلٌ بِهِ لَغِيْرُ اللَّهِ أَيْ دُخْرٌ لِلْأَصْنَامِ بِطَرِيقِ التَّقْسِيرِ بِالْأَخْصَرِ اشْعَارُكَ إِنْ الْمَقْصُودُ مِنْ أَهْلِهِ

شهره داده شد بوی برای غیر خدا یعنی هیچ کرده شد بر آسمان بطور تفسیر بالاخص برای آگاه کردن باینکه تحقیق مقصود از ابطال

وَالْغَرْضُ مِنْهُ بِاعْتِبَارِ الْمَالِ وَالْعَاقِبَةِ الذَّيْجُ دُونَ غَيْرِهِ غَالِبًا وَلَكِنْ تَقْسِيرُ لَفْظِ الْأَهْلَاءِ

و غرض از ابطال با عقیده انجام و آخرت قیامت نه غیر آن اکثر و لیکن تفسیر لفظ ابطال

وترجمته ومعناه باعتبار وضع اللغة واستعمال الشرع والعرف هو رفع الصويرة

و ترجیه او و معنای او باعتبار وضع لغت و استعمال شرع و عرف آن بلند کردن آواز است

مُطْلَقًا كَمَا فَادَيْهِ قَوْلُهُ أَمْ يُفْعِلُ بِهِ الصَّوْتُ لِلصَّيْدِ مَا هِيَ قَيْتَاوُلُ إِلَّا هَلَالٌ قَبْلَ الذِّمْرِ وَ

مطلقا چنانکه فائده دوا بود و شش ای بلند کرده شد بوک آواز برای بت الخ پیش مل شد اهل مل را پیش فرج و

عِنْدَهُ وَلِهَذَا كَرِهَ تَقْسِيرُ هَذِهِ الْآيَةِ قِيْدَ عِنْدَ ذِي الْحِجَةِ وَعَلَى طَرَفِ هَذَا

تو میک فوج و برای همین ذکر نکرد در تفسیر این آیه قید عند ذبحه را و بر مطابقت این

ذَكَرَ فِي تَقْسِيمِ سُورَةِ الْمَائِدَةِ وَمَا أَهْلُ الْغَيْبِ لِلَّهِ يَدَايُ رُفِعَ بِهِ الصُّلُوحُ لِغَيْرِ اللَّهِ وَهِيَ

ذکر کرد در تفسیر سوره عائدہ و انچه شمره داده شد بر انچه خدا بگوئی بلند کرده شد بوی آواز بهای غیر خدا و او

قوله باسم الآب والغري عند يحيى اشقي فأورد تفسير لفظ ما أهل لغري الله به أي رفع

قول عثمان بن عفان و عرو بن زکریا و محسن تمام شد پس وارد کرد تفسیر لفظ ما اهل البیت علیه السلام برای شما میگوید

الصَّوْتُ بِغَيْرِ لُغَةٍ إِلَى هُنَا تَقْسِيمُهُ ثُمَّ أَوْدَ هَذِهِ الْعِبَارَةُ وَهُوَ قَوْلُهُمْ بِاسْمِ اللَّهِ

آواز بوسه برای خود تا اینجا تمام شد تفسیر وی باز وارد کرد این عبارت را و او قول او نشانست نام کتاب

وَالْعُرَى عِنْدَ مَجْزِيَانَا الْمَوْدِدِ الزُّوْلِ وَأَشْعَارِ الْحَرِيِّ عَادَةِ أَهْلِ الْجَاهِلِيَّةِ بِأَهْلِ

و غرض نزد بخش بر آید آن محل نزول و آگاه کردن بر جاری شدن عادی زمان این است بطوری که تقویم

فصل فی عبارت

فصل فی بیان
مقامات و درجات

[illegible]

ذَكَرْ عَادِيَهُمْ غَالِبًا وَذَكَرْ فِي سُورَةِ الْأَنْعَامِ أَوْ فَسَقَ أَهْلَ لَعْنِ اللَّهِ عَلَيْهِ

ذکر کردن عادت ایشانست که روزی که در سوره النعام یا حرام که شمره داده شد برای پیغمبر خدا

مَنْصُوبَةٌ لِّلْحَلِّ صِفَةٌ لِّفَسْقَائِهِ رُفِعَ الصَّوْتُ عَلَى ذِكْرِ بِاسْمِ غَيْرِ اللَّهِ وَسَيِّئٌ بِالْفُسُقِ

منسوب به باعتبار محل صفت بر آنستفای یعنی بلند کرده شد آواز بر دجش بنام غیر خدا و ناسیده شد بفسق

لِئَلَّا يُعَذِّبَ فِي بَابِ الْفُسْطِ اسْتَبَقِي فَذَكَرَ لَفْظَةً ذَبَحَ هَهُنَا فِي ذَلِكَ التَّفْسِيرِ بَيَانًا لِلْمَوْجِدِ وَاسْتَعَارَ

بجست کثرت استعمال می بایست تمام شد پس که در تفسیر لفظ علی بجا آوردیم در آن تفسیر برای بیان کردن مخلوق

يُجْرَى عَادَتُهُمْ وَالشَّاهِدُ هَذَا إِلَّا طُلُقَ اللَّغْوِ وَالشَّرْعُ وَالْعُرْفُ وَذِكْرُ هَذَا اللَّفْظِ

جاری شدن عادت او شان و کواه من الحلاق لغت و شرح و عرف و ذکر کردن این لفظ است

فَوَضَعُوهُ وَأَوْضِعْهُ مِنَ الْغَاسِقِ إِنَّهُ قَدْ تَقَرَّرَ فِي أَصُولِ الْحَنْفِيَّةِ قَاطِبَةً إِنَّ التَّقْيِيدَ لَا يَكُونُ إِلَّا بِمَوْضِعٍ مُدْرِكٍ

در یک مریضه ذکر از تفهیم ما انکه بمقتوی التثبات شده است در اصول حنفیه جمیعاً انکه بمقتوی تعلیمیه باشد

در یک موضع در کوه سیرا باغی به جهت آب و هوا و زمین بسیار زیاده است و در آنجا

على طريقة المفهوم

بر طوطی منضم مخالف چہ تحقیق مطلق جاری میسود بر الحلاف خود و بعد بر عسید خود پس فی میسود

أحدُهما الآخرَ كائينَ وكتبَ الأصولَ في فروعِ عليهِ أحكامَ كثيرةً منَ الخلافاتِ بينَ المحققينَ

کلی از آن برود برای دیگر خیا که بیان کرده شد در کتاب اصول فقه و تفریع کرده شد بر و احکام بیشتر از مسائل اختلاف میان علمای

وَمِنْهُمْ هَؤُلَاءِ الَّذِينَ يَأْتُونَكَ بِبَعْضِ الْوَعْدِ الَّتِي كُتِبَ عَلَيْكَ فَتَبْطِلُ آلُفٌ مِنْهُمْ وَهُمْ لَا يُفْقَهُونَ

درمخانیان بخت است در تقیر زاید در موضعی ای ذکر کرده شده ذکر کرده در این

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا إِذْ دُعِيَ إِلَى اللَّهِ فَرَفَعْنَا صَوْتًا فَهَلَّا سَمِعْنَا مِنْهُ آثَارًا

البقرة وما اهل بيعة ابي وقاسم بن عبيد بن جراح بن كلاب بن عبد المطلب بن هاشم بن عبد مناف بن قصي بن كلاب بن مرة بن كعب بن لؤي بن غالب بن فهر بن مالك بن النضر بن كنانة بن خزيمة بن مدركة بن إلياس بن مضر بن نضر بن معد بن عدنان

بقدره و آنچه شمرده داده شد بان برای غیر خدا ایمنی و آنچه در حج کرده شد بر او عجز و او بمشاوره شد او را بر این یار

هَلَاكَ لِرَفْعِ النَّاسِ سَوَاءٌ عِنْدَ رُوَيْدِ أَرَشِي فَأَفَادَ عَطْفُ الْعَالَمِ عَلَى أَحْصِي هَمَلِي

مجلس علمیه و معارف
از دفتر معارف

مجلس عالی تعلیم و تربیت
تفصیل از تاریخ ۱۳
مجلس عالی تعلیم و تربیت
مجلس عالی تعلیم و تربیت
مجلس عالی تعلیم و تربیت

المقصود العام وذكر الخاص إنما هو للتبديل وبين المولى وجري العادة لهم وذكر

مقصود علم وذكر کردن خاص جزاین نیست که ادراک تنبیل است و بر بیان محل تولد جاری شدن عادت

ففي تفسير الكشاف في سورة البقرة وما اهل به لغير الله أي رفع به الصوت للصنم

در تفسیر کشاف در سوره بقره و آنچه شمرده داده شد بوی برای غیر خدا یعنی بلند کرده شد بگوئید برای

وذلك قول اهل الجاهلية باسم اللات والعزى فغير ايضا الاطلاق وفي البضاي

وآن قول مردمان زمان جاهلیت است بنام لات و عزی پس این تفسیر اطلاق است در تفسیر بضای

في سورة البقرة وما اهل به لغير الله أي رفع به الصوت عند ذبحه للصنم و

در سوره بقره و آنچه شمرده داده شد بوی برای غیر خدا ای بلند کرده شد بآن آواز نزد ذبحش برای بت و

الا هلال اصله روية الهلال يقال اهل الهلاك واهلكت لكن لما حرم

اهل اصلش دین ماه نوست گفته میشود دیده شد ماه نو و دیدم آن را لکن برگاه جاری شد

العادة أن يرفع الصوت بالكثير اذ اربى سمع ذلك اهلا كما ثم قيل لرفع الصوت

عادت باینکه بلند کرده شود آواز بکثرن صدا که شنیده شود ماه نو نامیده شدن اهل را باز گفته شد اهل برای بلند

وان كان لغيره اثنى اثنى هذا التفسير وان ذكر لفظ عند ذبحه للصنم لكن افاد

اگر چه باشد برای غیر اهل تمام شد پس این تفسیر اگر چه ذکر کرده شد لفظ عند ذبحه للصنم لیکن فائده را و غیر

ان معنى الاهلال وترجمته في اللغة ولا استعمال إنما هو رفع الصوت مطلقا

اینکه تحقیق فی احوال و ترجمه اش در لغت و استعمال جزاین نیست که اول بلند کردن آواز است مطلقا

سواء كان عند الذبح أو قبله أو بعده كما يشعر به آخر عبارتي ثم قيل لرفع الصوت

برابر است که باشد نزد ذبح کردن یا قبل او یا بعد او چنانکه شعر است بوی آخر عبارت میضای باز گفته شد برای

آه وهذا قال الامام البضاوي رئيس اهل السنة والجماعة وشيخ الاساعده

الح و برای همین فرمود امام میضای و سبب مردار اهل سنت و جماعت و بزرگ اساعده

وقدوة الامم في تفسير سورة المائدة تحت هذه الآية وما اهل لغير الله أي رفع

و میضای است در تفسیر سوره مائده زیر این آیه و آنچه شمرده داده شد بوی غیر خدا بگوئید

ففي تفسير الكشاف

في سورة البقرة

وما اهل به

لغير الله

الْقَوْتُ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَيْهِ كَقَوْلِهِمْ يَا سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ عِنْدَ ذُنُوبِهِمْ فَأَوْفَىٰ قَوْلِهِمْ
آواز برای غیر خدا بوی مانند قول کفار بنام لات و عزی تر دیکت بخش تمام شد پس در تفسیر احوال را
مطلقاً عَزَّ عِنْدَ ذُنُوبِهِمْ وَكَرَّ بِطَرَبِ الْقَبْلِ وَبَيَانُ الْكُورِ فَقَالَ كَقَوْلِهِمْ يَا سُبْحَانَ اللَّهِ
حال آنکه طعن است از قید عند ذنب و ذکر کردن قید بطور مثال و بیان کردن محل نزول پس فرمود مانند قول ایشان بنام
اللات و العزی عِنْدَ ذُنُوبِهِمْ بلفظ حرف القبل ای الکاف و لا یحیی علی الحیة و العمل بالماوراء
لای و غیره تر دیکت بخش بلفظ حرف مثال میست کاف و پوشیده نمی ماند بر تحصیل کنندگان علم و عبادت
مَقْصُودُ الْقَبْلِ كَمَا يُقَالُ الْفَاعِلُ مَرْفُوعٌ كَمَا فِي قَوْلِهِ تَعَالَىٰ وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ وَادِّعْ اللَّهَ وَ
مَقْصُودُ تَشْيِيلِ خَبْرُ كَلِمَةٍ مَشْهُودٌ فَاعِلٌ مَرْفُوعٌ سَبَّحَ تَعَالَىٰ وَكَانَ قَوْلُهُ تَعَالَىٰ وَادِّعْ اللَّهَ وَ
هَكَذَا فِي سَائِرِ الْقَبْلِ لَا عَلَىٰ هَذَا يُقَالُ كَضَرْبِ زَيْدٍ عَمْرًا أَوْ كَمِ شَيْءٍ خَالِدًا إِلَىٰ غَيْرِ
و بجهان است همه شایبها و بنا برین گفته میشود مانند زید عسمر و زایز کی کرد و شمر خالدا را پس غیر
ذَلِكَ فَقِي أَيُّ تَفْسِيرٍ ذَكَرَ لَفْظَ عِنْدَ ذُنُوبِهِمْ فِي تَفْسِيرِ هَذِهِ الْأَمْرِ كَمَا فِي الْبَيَانِ وَالْمَدَارِكِ
آن پس در تفسیر که ذکر کرده شد لفظ عند ذنب در تفسیر این آیت چنانکه در بیجاوی و مدارک
و احسنی و غیرها اما هو بیان المورِد و اشعار بحسری عَادَةُ أَهْلِ الْجَاهِلِيَّةِ الْقَادِمَةِ
و حسنه و غیر ایشان حزاب نیست اویان سیرا محل عمل آگاه کردن سبب جاهلیان عادت مردمان است
صَاحِبُ تَفْسِيرِ الْحَدَادِ وَ عِنْدَ الصَّامِرِ مَا تَقْسِيرُ الْحَدَادِ فِي سُورَةِ الْمَائِدَةِ وَ فِيهِ نَحْوُ
صاحب تفسیر حداد و عبد الصمد التفسیر حداد و پس از سوره مائده از آن تفسیر زیر
قَوْلُهُ تَعَالَىٰ حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالدَّمُ وَخُمُ الْخَمْرِ وَ مَا أَهْلُ بَيْتِ لَعْنَةِ اللَّهِ الْآبَةُ قَوْلُهُ وَ مَا
قول و اما حرام کرده شد بر شما مردار و خون و گوشت خوک و آنچه شهده داده شد بر لای غیر خدا از آن جناب
أَهْلُ بَيْتِ لَعْنَةِ اللَّهِ بِي أَيِّ حُرْمٍ عَلَيْكُمْ مَا ذَكَرَ عَلَيْكُمْ عِنْدَ اللَّهِ تَعَالَىٰ أَسْمُهُ عَلَيْهِ اللَّهُ وَ ذَلِكَ لَا يَحْكُمُ
شهده داده شد بر غیر خدا بوی حرام کرده شد بر شما آنچه ذکر کرده شد بر لای غیر خدا و آن بر آنست تخمین ایشان
يَذْكُرُونَ لَا ضَمَامَ لَهُمْ يَنْفَرُونَ يَذْكُرُونَ حُرْمَ اللَّهِ كُلِّ ذِي حُرْمٍ يَنْفَرُونَ يَذْكُرُونَ حُرْمَ اللَّهِ
کردن میگویند بر آستان خود با هر حال که تفسیر میست حق پس حرام کردن خدا بر سبب التفسیر که شهده شد بر غیر خدا

تفسیر
بیجاوی
مدارک

عز
عند ذنب
بیجاوی
مدارک

عز
ای تفسیر
مدارک

عز
تفسیر حداد
صاحب

تفسیر حداد

وَلَدَ لَكَ قَالَ الْعَمَلُ إِنَّ الدَّاهِيَةَ كُوسَةُ الشَّيْءِ عَلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ وَسَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ مَنْ لَمْ يَتَّقِ اللَّهَ
 وَبِرَّاهُ هَبْنِ كَقَمَحٍ تَحْتِ قَبْضِ كَفِّهِ لَمْ يَكُنْ يَتَّقِ اللَّهَ وَبِرَّاهُ هَبْنِ كَقَمَحٍ تَحْتِ قَبْضِ كَفِّهِ لَمْ يَكُنْ يَتَّقِ اللَّهَ وَبِرَّاهُ هَبْنِ كَقَمَحٍ تَحْتِ قَبْضِ كَفِّهِ لَمْ يَكُنْ يَتَّقِ اللَّهَ
 حُرْمَتِ الدِّينِ يَحْتَرِزُ الْإِسْلَامَ وَقَالَ أَهْلُ الْبَيْتِ تَقْبِيرُ عَبْدِ الصَّامِ وَذَكَرَ الْأَمَلُ الْأَمَلُ
 حرام شود و بهی تا آخر آنچه گفت فل بکن در تفسیر عبد الصمدت و ذکر کرد امام ابو امام
 العامری محمد بن احم عن اخصائنا ان سلطانا قال دخل بلدنا قد خرج الناس الدار بائعهم ففرضوا
 عامری محمد بن احمد از یاران ما که تحقیق یاد شاه اگر داخل شود شهری بسن بچ کنند و آن دیه ما را بر اثر
 الیہ بدینجا و اراقة دمها لم یحل تسأل شیئا منها لانه قد اهل بها غیر الله و تقرب
 بسو سلطان بن حسن و رختن خون و حلال شود خوردن چیزی از آن چه تحقیق البته شده داده شد و برای غیر خود و تقرب
 بدینجا الی غیره و کان یفرق بین هذا و بین ما یدبج الرجل یصغیر بعضی ان صاحب الصیف
 بدینجا آن بسو غیض او بست که فرق کرده میشود میان این و میان آنچه بدینجا کند او را مرد و بر آسمان خود باغی که تحقیق یاد مهمان
 انما یستقر بسو الصیف بالکرم دون اراقة الدماء الا تری انه لو دبح شاة یا شاة و یسبیه و یسبیه و یسبیه
 جز این نیست که تقرب یکد بسو مهمان خود بکشتن خون آیینی بی که تحقیق اگر بدینجا کرد و بسند اینام مهمان و بسبب این تقرب
 الیہ لم یکن متقربا الیہ فاما ما یدبج لاجل الامراء عند دخولهم البلاد انما یستقر دون
 بسو مهمان نباشد تقرب یکد بسو مهمان بسن بکن آنچه بدینجا کرده میشود بر امر از دیک داخل شدن او شان در شهر و جز این نیست که تقرب
 بالذبح و اراقة الدماء دون اللحم فان اللحم لا یحل ولا یرجع الیه شیء من منافع فاذلک
 بدینجا کردن و رختن خون نه گوشت بس تحقیق گوشت برداشته میشود بسو امر او رجع نمیکند بسو امر اجزاء از منافع و بکن اینها
 افرقا و کان یحکی عن بعض المشاکل ان هذه المسئلة وقعت ببعض بلاد ما وراء النهر فاختلف
 جدا شدند بر دو بست حکایت کرده میشود بعضی بکن تحقیق این سلسله واقع شد در بعضی شهرهای ماوراء النهر پس تحقیق شد
 بها فتماء ما فکسوا الی ائمة تجار افقوا بحریة الشیء فانفسهم الاکل یفیدون الا هذا لکن لغیر
 در این قضای آن شهر نفس غنیمت بسو علمای چهار ایستادگی و بدینجا بکن نام فیس فیقول فلیس یجوز الیه ابدال بر اخی غیر
 نحو مطلقا سواء کان عند الذبح او قبله و ان مدار علیه الحرمة علی التقرب الی غیر الله و اما ذکر
 خدا حرام است بکشتن او است بکشتن او بکن آنچه بدینجا بکن در حقش را عین حرمت بر تقرب بسو بسو خدا و بکن

فانما یستقر

ای الذبح
تقرب
السلطان

بسیار

ای الذبح
و بعضی از آن

فانما یستقر

أَقُولُ مَا يُسْتَفَادُ مِنْ كِتَابِ التَّفَاسِيرِ وَالْأَحَادِيثِ وَالْفِقْهِ أَنَّ مَدَامَةَ الدَّيْخَةِ

ميكوم از انچه استفاد ميشود از كتاباي تفسير و حديث و علم اصول و فقه اينكه تحقيق مدار حلال بودن فحيمه
صل الذبح بالطريق الشرعي المعروف بشرط قصد التقرير الى الله تعالى سبحانه و لم يرد

بر ذبح كردن بطور شرع مشهور بشرط قصد كردن نزد كي بسوى خداى تعالى سبحانه و اراده كردن
التعظيم له و الاخلاص له بحيث لا يشارك غيره ولا في الظاهر ولا في الباطن و اللبنة

تعظيم براى خدا و اخلاص براى خدا بطوريكه شريك نكند غير او تعالى رانده در ظاهر و نه در باطن در ذبحه

حتى يبين الفقهاء معنى التسمية كما في جامع الرموز وغيره تحت قوله لا تارك
تا اينكه بيان كردند فقهاء معنى التسمية را چنانكه در جامع الرموز و غير اوست زير قول مصنف نه ترك كننده

التسمية عمدا ذكر الدائح اسمه المحرر على الذبيحة عند الذبح لله تعالى قد كفي

بسم الله قصد آف ذكر كردن و نكته هه نام خدا را بر ذبحه وقت ذبح كردن براى خداى تعالى پس ذكر كردن خدا را

في اثناء بيان قوايد القيود الاحترازية و انما قلنا لله تعالى لانه لو ذبح وسع لقدم

در بيان بيان كردن فائدهاى قيود و احترازى و جزاين نيت كه غنيمت فقط لله تعالى براى اينكه تحقيق كوفج كردن بسم الله

الا صير وغيره من العطاء لا يحل لانه ذبح تعظيما لله تعالى ولهذا لا يصعب

ا صير يا غير او از بزرگان حلال ميشود چه تحقيق ذبح كرده شد براى تعظيم وى نه براى خدا تعالى براى عينى نند آنرا

يد يد بل يد فعه الى غير و خلافا اذا ذبح لضعيف فانه لله تعالى ولهذا يصعب

روى و او بلكه دفع ميكند آنرا بسوى غير او بخلاف آنچه كه وقتى ذبح كرد بر ايمان پس تحقيق آن ذبح براى احد است براى عينى نند

يد يد ليكل كما في الراهدى اشي و الاشباه والنظائر في تحفة النثر والبلح

روى و او تا بخورد چنانكه در رايد است تمام شد و در اشباه و نظائر در بحث نيت و در بحث

التكاسير في بيان الاخلاص ولكن ذكر وافي كتاب الاضحية ان البدنة تجزئ عن

پنجم در بيان اخلاص و ليكن ذكر كردن فقها در كتاب الاضحية بتحقيق بستر كفايت ميكند از

سبعة اشكان الكل مريد بن القرنة و ان اختلفت جهاتها من اضحية و قران و مضعه

بفت كس اگر باشند بر اراده كنندگان نزد كي خدا را اگر چه مختلف باشد جهتها و بقران و قران نسته

در ذبحه
تعظيم براى خدا
و اخلاص براى خدا
بطوريكه شريك
نكند غير او
تعالى رانده
در ظاهر و نه
در باطن
در ذبحه
تا اينكه بيان
كردند فقهاء
معنى التسمية
را چنانكه در
جامع الرموز
و غير اوست
زير قول مصنف
نه ترك كننده
التسمية
عمدا ذكر الدائح
اسمه المحرر على
الذبيحة عند
الذبح لله تعالى
قد كفي
بسم الله قصد
آف ذكر كردن
و نكته هه نام
خدا را بر ذبحه
وقت ذبح كردن
برائى خداى
تعالى پس ذكر
كردن خدا را
في اثناء بيان
قوايد القيود
الاحترازية و انما
قلنا لله تعالى
لانه لو ذبح
وسع لقدم
در بيان بيان
كردن فائدهاى
قيود و احترازى
و جزاين نيت
كه غنيمت فقط
لله تعالى
برائى اينكه
تحقيق كوفج
كردن بسم الله

در ذبحه
تعظيم براى خدا
و اخلاص براى خدا
بطوريكه شريك
نكند غير او
تعالى رانده
در ظاهر و نه
در باطن
در ذبحه
تا اينكه بيان
كردند فقهاء
معنى التسمية
را چنانكه در
جامع الرموز
و غير اوست
زير قول مصنف
نه ترك كننده
التسمية
عمدا ذكر الدائح
اسمه المحرر على
الذبيحة عند
الذبح لله تعالى
قد كفي
بسم الله قصد
آف ذكر كردن
و نكته هه نام
خدا را بر ذبحه
وقت ذبح كردن
برائى خداى
تعالى پس ذكر
كردن خدا را
في اثناء بيان
قوايد القيود
الاحترازية و انما
قلنا لله تعالى
لانه لو ذبح
وسع لقدم
در بيان بيان
كردن فائدهاى
قيود و احترازى
و جزاين نيت
كه غنيمت فقط
لله تعالى
برائى اينكه
تحقيق كوفج
كردن بسم الله

ذَجَرَ لِقْدُومَ الْأَخِيرِ أَوْ لَوْاحِدٍ مِنَ الْعُظَمَاءِ يَحْكُمُ لَوْ ذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ تَعَالَى وَلِلصَّيْفِ لَا يَحْكُمُ
 ذَجَرَ كَرْدِ بَرَاءَتِ ائِمَّهٖ يَارَبِّی كِی از بزرگان حرام میشود اگر چه ذکر کنند نام خدای تعالی را برای مہمان نہ
وَاللَّهُ الْمُخْتَارُ شَرَحَ تَوْبَهُ لَا بَصَارَ ذَجَرَ لِقْدُومَ الْأَخِيرِ وَنَحْوَهُ
 و در مختار شرح توبیر الا بصارت ذج کرد برائے ائمن اسیر و مانند
 كَوَاحِدٍ مِنَ الْعُظَمَاءِ يَحْكُمُ لَا تَهْلُ بِهِ لِعِزِّ اللَّهِ وَلَوْ ذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ تَعَالَى وَلَوْ ذَجَرَ
 مانند یکی از بزرگان حرام میشود چه تحقیق شرع داده شد برای غیر خدا اگر چه ذکر کنند نام خدای تعالی را و اگر ذج کرد
 لِلصَّيْفِ لَا يَحْكُمُ لَا تَهْلُ سُنَّةُ الْخَلِيلِ وَكَرَامُ اللَّهِ تَعَالَى وَالْفَارِقُ أَنَّهُ إِنْ قَدْ هَلَّلَا
 برای مہمان حرام نمیشود چه تحقیق این سنت خلیل السنت تعظیم کردن خدای تعالی و فرق کننده آنست که تحقیق اگر آورد ذبیحہ
 مِنْهَا كَانَ الذَّبْحُ لِلَّهِ تَعَالَى وَالْمَنْفَعَةُ لِلصَّيْفِ أَوْ لَوْ كَيْفَ أَوْ لِلرَّجْحِ وَإِنْ لَمْ يُقَدْ هَلَّلَا
 از آن باشد ذج برای خدای تعالی و نفع برای مہمان یا برای ولیم یا برای فادہ تجارت و اگر نہ آورد ذبیحہ را تا بخورد
 بَلْ يَدْفَعُهَا لِغَيْرِهِ كَانَ تَعْظِيمُ غَيْرِ اللَّهِ فَحَرْمٌ وَهَلْ يُكْفَرُ قَوْلَانِ بَرَزَانِيَّةٍ وَشَرْحٌ وَهَبَانِيَّةٍ
 بلکه دفع کرد آنرا بر کسی را باشد برای تعظیم غیر خدا پس حرام میشود و آیا کافر میشود ذج و قول اند نقلت از بزرایه و شرح و بیان
 قُلْتُ وَفِي صَيِّدٍ لِمَنِ لَا يَكْفُرُ لَا تَكَلُّفٌ الظَّنُّ بِالْمُسْلِمِ بِأَنَّهُ يَقْتَرِبُ إِلَى الْأَدَمِيِّ هَذَا
 گویم و در کتاب صید منیت کافر میشود چه تحقیق باید گمان نمی کنیم مسلمان باشد تحقیق نزدیکی یکدیگر آدمی باین
 الْخَيْرُ وَنَحْوَهُ فِي شَرْحِ الْوَهْبَانِيَّةِ عَنِ الدَّخِيرَةِ وَنَظْمٌ فَقَالَ شَعْرٌ قَاعِلُهُ جَهْدُهُمْ
 ذج و مانند است در شرح و بیان از ذخیره نظم کرد آن را پس گفت و فاعل آن جہودھما
 قَالَ كَافِرٌ وَفَضْلُهُ وَاسْمُ عَيْلٍ لَيْسَ يَكْفُرُ بِأَشْيَ وَهَكَذَا فِي مَطَالِبِ الْمُؤْمِنِينَ
 گفتند که کافرست و فضل و اسم عیال کافرست گویند تمام شد و بچنانست در مطالب المؤمنین
 وَنِصَابُ الْأَحْتِسَابِ وَغَرَائِبُ الْقَيْدَةِ وَغَيْرِهَا وَفِي الْحَدِيثِ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ نَجَّحَ
 و نصاب الاحتساب و غرائب القيد و غیر آنست و در حدیث است لعنت کرد خدا کسی که ذبح کند
 لِعِزِّ اللَّهِ رَوَاهُ أَحْمَدُ وَالْمُسْلِمُ وَابْنُ أَبِي حَتْمٍ وَابْنُ أَبِي عَرِينَةَ وَابْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَابْنُ مَجَازٍ
 برای غیر خدا روایت کرد ابن را احمد و مسلم و نیز در حدیث من معون است کسی که ذبح کرد برای غیر خدا روایت کرد

ذبح کرد
برای غیر خدا
لعن است

در باب
تفصیل

ابوداؤد و معناه علی ما صرح به الشرح بحسب اللغة الذبح بقصد التقرب الی غیر
ابوداؤد معنی او بنا بر آنچه تصریح کرد مذکور شایان حدیث بحسب لغت ذبح است باراده تقرب بسوی غیر
الله تعالی سواء ذکر التسمیة عند الذبح ام لا وفي غرائب ابو عبید
خدای تعالی برابرست که ذکر کرده شود اسم الذب و ذبح یا نه در غرائب ابو عبید

بُستانِ الفقیه و کثر العباد انک لا یجوز ذبح البقرة والغنم عند القبور
و بستان فقیه و کثر العباد است که تحقیق جاز نیست ذبح کردن گاو و گوسفند نزدیک گورها

لقوله علیه السلام لا عقر فی الاسلام هکذا فی سنن ابی داؤد دعی فی الذبح عند
برای قول آنحضرت علیه السلام نیست ذبح در اسلام همچنانست در سنن ابوداؤد یعنی ذبح کردن نزد
القبور کما فی فوائد المبتدی و ابراهیم شاهی و غیرهما و کذا لا یجوز علی النساء الحدیث

موردی چنانچه در فوائد مبتدی است و ابراهیم شاهی و سوائی این برد و همچنین جاز نیست ذبح بر عورت
و عند شرائه الذاری کان النبی صلی الله علیه وسلم کفی عن ذبائهم الجن بناء علی ائمه
و نزدیک خریدن برای چه تحقیق پیغمبر صلی الله علیه وسلم منع فرمود از ذبح حیواناتی جن بنا برین که تحقیق او

یکرمون تخافه انهم ان لم یذبحوا یؤذیهم الجن فابطل النبی صلی الله علیه وسلم و منی عنده
اگر ام میگردند جن را بجهت اندیشه اینکه تحقیق ایشان اگر ذبح نکند یا بدو شایان است پس باطل فرمود پیغمبر صلی الله علیه وسلم منع کرد
و فی فتاوی ابراهیم شاهی فی باب المتفرقات و فی دستور القضا

در فتاوی ابراهیم شاهی است در باب متفرقات و در دستور القضا
فی المتفرقات من فتاوی التسمیة رجل ذبح للصیف ساة و ذکر اسم الله تعالی
در متفرقات نقل از فتاوی تسمیه مردی ذبح کرد برای همان گوسفند را و یاد کرد نام خدای تعالی

یحمل اكله و لو ذبح لاجل قوم او قد و هو احد من العظماء و ذکر اسم الله تعالی
حلال میشود خوردنش و اگر ذبح کرد برای قوم یا برای آبدن یکی از بزرگان و یاد کرد نام خدای تعالی اهرام میشود
اکله لان فی المسئلة الثانية کان الذبح تعظیماً له تعظیماً لله تعالی و هذا لا یوضع بین یدین لیاکل

در باب
تفصیل

خوردنش چه تحقیق در مسأله دوم باشد ذبح بر اسم تعظیم اشخاص بزرگ تعظیم ابراهیم بنا و نه خوردن او یا خورد

مُسَبَّلٌ بِدَعْوَةِ إِلَى تَعْمِيرِ الشَّيْءِ وَفِي مُتَاوِي قَاضِي حَانَ فِي بَيْتِكَ كُنْ كَرَامٌ

از آن بکده دفع کرده میشود سوخته و تمام شد و در فتاوی قاضی خانست در باب آنچه باشد کفر
 أَجَلُ ذِمَّةِ رُوحِهِ إِلَّا تَشَانِ فِي وَقْتِ الْخَلْعَةِ وَالتَّهَانِ فِي الْخَوَارِثِ قَمَا أَشْهَدُ ذَلِكَ قَالَ
 مردی فوج کرد برای وجابت انسان در وقت خلعت و دعوت در مهال یا آنچه باشد کفر است و اورا گفت
 الشَّيْخُ الْأَمَامُ أَبُو بَكْرٍ مُحَمَّدُ بْنُ الْفَضْلِ رَحِمَهُمَا اللَّهُ تَعَالَى هَذَا كُفْرٌ وَالْمَذْهَبُ مَذْهَبُ الْأَوَّلِ
 شیخ امام ابوبکر محمد بن فضل رحمهما الله تعالى این کفرست و جانور مذبح و دارست خورده نشود
 وَقَالَ الشَّيْخُ الْأَمَامُ إسماعيلُ الزَّاهِدُ رَحِمَهُ اللَّهُ إِذَا ذَمَّ الْبَقْرَ أَوِ الْأَيْلَ فِي الْخَوَارِثِ
 وگفت شیخ امام اسماعیل زاهد رحمه الله و تسبیح فرج کرد گا و را یا شتر را در دعوتها
 أَوْ الْغَرَضِ قَالَ جَمَاعَةٌ مِنَ الْعُلَمَاءِ يَكُونُ كُفْرًا شَيْءٌ وَفِي لَفْتَاوِي الْعَالَمِيَّةِ
 یا جهاد و گفت جماعه از علما می باشد کفر تمام شد و در فتاوی عالمگیری است
 مِنْ كِتَابِ الدَّيْنَانِ وَفِي الْمُسْئَلِ ذِمَّةٌ عِنْدَ قُرَى الصَّيْفِ تُعْطَى لَهُ لَا يَحِلُّ أَكْلُهَا وَكَذَا عِنْدَ قُرَى
 از کتاب ذباج و در شکل فوج کردن و دیدن همان برای تعظیم او حلال نمیشود خوردن و شستن بجهان بر آن
 الْأَمِيرِ وَتُعْطَى لَهُ تَعْظِيمًا لَهُ وَأَمَّا إِذَا ذَمَّ عِنْدَ عَيْنِ الصَّيْفِ لِجُلِّ الصِّيَافَةِ فَإِنَّهُ لَا بَاسَ بِهِ
 امیر یا غریب را برای تعظیم وی و اما و تسبیح کردن و غائب شدن همان بجهت مهال پس تحقق نیست باین
 كَذَا فِي الْجَوْهَرَةِ النَّيِّرَةِ الشَّيْءِ وَفِي فُصُولِ عِمَادِي فِي بَابِ يَكُونُ كُفْرًا مَنْ ذَمَّ
 بجهانست در جوبره نیره تمام شد و در فصول عمادی است در باب آنچه می باشد کفر کیفر و
 عَلَى النَّسَائِ شَيْئًا وَقَدْ دُمِرَ وَاتَّخَذَ خَوَازِةً كُفْرًا لِلدَّيْنَانِ وَالْمَذْهَبُ مَذْهَبُ الْأَوَّلِ
 برای تعظیم انسان چیزی را وقت آمدنش و گرفت دعوت را کافر شود و ذبح کشته و جانور مذبح و دارست خورده نشود
 الدَّخِيرَةُ وَذَكَرَ فِيهَا أَيْضًا وَقَالَ الْأَمَامُ إسماعيلُ الزَّاهِدُ إِذَا ذَمَّ الرَّحْلَ أَوِ الْأَيْلَ وَالْبَقْرَ
 ذخیره و ذکر کرده شد و فصول عمادی نیز و گفت امام اسماعیل زاهد و تسبیح کردن مرد شتر را یا گا و را
 فِي الْخَوَارِثِ لِجُلِّ الَّذِي يُقَدَّمُ مِنْ الْحَجِّ أَوْ الْغَرَضِ وَقَالَ الْأَمَامُ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ الْحَجَرِيُّ وَفِي
 در دعوتها برای تعظیم کسی آید از حج یا جهاد گفت امام ابو عبد الله حجری و شیخ

و اما فاضل
 و کلامه اگر است
 و اکنون کفر
 فتاوی فاضل

ع
 فاضل
 فتاوی فاضل

اَلْاَمَامُ أَبُو حَفْصٍ الشَّافِعِيُّ دَرِيٌّ وَالْفَاضِلُ اَلْاَمَامُ أَبُو عَلِيٍّ الشَّافِعِيُّ وَالحَاكِمُ اَلْاَمَامُ أَبُو عَبْدِ الرَّحْمَنِ
 اَمَامُ ابُو حَفْصٍ شَفَرُ دَرِيٍّ وَقَاضِي اَمَامُ ابُو عَلِيٍّ شَفِيٍّ وَحَاكِمُ اَمَامُ ابُو عَبْدِ الرَّحْمَنِ
 الْكَاتِبُ الشَّيْخُ اَلْاَمَامُ عَبْدِ الْوَاحِدِ بْنِ دَرْبِ الْحَدِيدِ وَالشَّيْخُ اَلْاَمَامُ ابُو رَسْحَى التُّوْقَلِيُّ
 كَاتِبُ شَيْخِ اَمَامِ عَبْدِ الْوَاحِدِ بْنِ دَرْبِ حَدِيدٍ وَشَيْخِ اَمَامِ ابُو سَمْعَانَ نُوقْدِيٍّ
 وَالحَاكِمُ اَلْاَمَامُ ابُو مُحَمَّدٍ الْكَافِي اِنَّهُ يَكْفُرُ اِنَّهُ فَلَا فَرْغَ عَنِ التَّهْمِيدِ وَنَقْلِ الرِّوَايَاتِ
 وَحَاكِمُ اَمَامُ ابُو حَسَنٍ كَفَى حَقِيقَةً اَوْ كَاثِرَةً تَمَامٌ شَدِيدٌ بِرِغَاهِ فَارَ شَدِيدٌ اَزْ تَهْمِيدِ وَنَقْلِ كَرْدَنِ رَوَايَاتِ
 فَاسْتَقْنِي مِنْكُمْ السُّؤَالَ عَلَى تَحْقِيقِ الْحَقِيقَاتِ مَا فَوَلَّكُمْ رَحِمَكُمُ اللَّهُ فِي لَا تَغَامِرُ الَّتِي أَهْلُ بَيْتِهِ
 بِسُؤَالِ مَطْلُومٍ اَزْ شَأْنِ سَوَالِ رَا سَوَافِقِ تَحْقِيقَاتِ حَسَبِ قَوْلِ شَاهِرٍ كَمْ شَاهِدٍ اَخَذَ اَرْبَعًا بِرِجَالِهَا كَمْ شَاهِدٍ اَخَذَ اَرْبَعًا بِرِجَالِهَا
 اللَّهُ تَعَالَى وَتَقَرَّرَ بِالْيَدِ وَذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ سُبْحَانَهُ حِينَ الدَّخْرِ اِنْ فَلَسْتُمْ اِنَّ حَلَالَ مَرِ الطَّبَايَا
 خَدَائِعِي خَوَانَهُ شَدِيدٌ بَرَى اَيَّ غَيْرِ خَدَاوِجِ كَرْدَةٍ شَدِيدٌ اَقْطِيعُ تَقَرُّبِ سَوْغِ خَدَاوِجِ كَرْدَةٍ شَدِيدٌ اَقْطِيعُ تَقَرُّبِ سَوْغِ خَدَاوِجِ كَرْدَةٍ شَدِيدٌ
 فَلَا جَوَابَ لَكُمْ لِرَوَايَاتِ وَمَا لَدَلَّ لَيْلٍ عِنْدَكُمْ كَمِنْ الْبَيِّنَاتِ يَبْدُو اَوْ جَوَّوَا اللَّهُ هَذَا هَذَا هَذَا
 بِرِجَالِهَا كَمْ شَاهِدٍ اَخَذَ اَرْبَعًا بِرِجَالِهَا كَمْ شَاهِدٍ اَخَذَ اَرْبَعًا بِرِجَالِهَا كَمْ شَاهِدٍ اَخَذَ اَرْبَعًا بِرِجَالِهَا
 نَقْلُ خَطِّ كَيْفَ اَيْنَ سَوَالِ مَطْفُوفِ اَيْنَ خَطِّ آتَمَدِهِ بُو دِنَامِ شَاهِ كَرَمِ عَلِيٍّ صَاحِبِ شَاهِ صَاحِبِ
 مَصْدَرِ حَسَنَاتِ شَاهِ كَرَمِ عَلِيٍّ صَاحِبِ سَلَامَةِ الْعَالِ اَبَدِ سَلَامِ دَعَوَاتِ مَطْلُومَةٍ فَرَايَدِهِ كَيْفَ اَيْنَ سَوَالِ مَطْفُوفِ اَيْنَ خَطِّ آتَمَدِهِ بُو دِنَامِ شَاهِ كَرَمِ عَلِيٍّ
 سَأَلَ بُو لُؤَى حَسَنَ عَلِيٍّ صَاحِبَ سَيِّدِهِ جَوَابَ سَأَلِ بَعْضِي فَضْلًا كَيْفَ نَوَاشَةِ اَنْدَمِ قَوْمِ مِيرُو دُو لُؤَى صَاحِبِ
 مَعَايَةِ كَمَا نَزِدَهُ دِهْنِ اَكْرَجِي جَوَابَ نُوَسِينِ نَزْدِ فَقِيرٍ يَفْرُغُ مَعْتَدًا بَابَانَ فَاضِلٍ بِرِجَالِهَا كَمْ شَاهِدٍ اَخَذَ اَرْبَعًا بِرِجَالِهَا
 يَكُنْ آيَةُ نَابِرٍ دَرِ بَاقِي تَفْسِيرِ اَنْ تَرُو حَاجِي اعْطَا حَقِّ صَاحِبِ فَتَمَّ جَوَابُ اَيْنَ نَزْدِ مِيرُو لُؤَى صَاحِبِ اَكْرَجِي
 نَزْدِ فَقِيرٍ يَفْرُغُ مَعْتَدًا بَابَانَ فَاضِلٍ بِرِجَالِهَا كَمْ شَاهِدٍ اَخَذَ اَرْبَعًا بِرِجَالِهَا كَمْ شَاهِدٍ اَخَذَ اَرْبَعًا بِرِجَالِهَا
 كُنْ عِنْدَ الْمَلَائِكَةِ دِكْرًا اَعْمَالِ عَجِيبِ اَحْمَدِ جَوَابِ اَدَا حَافِظِ فَقِيرِ عَبْدِ الْغَنِيِّ مَكْرًا اَكْمَدِ اَكْرَجِي
 سَأَلَ كَيْفَ مِيرُو دُو لُؤَى حَسَنَ عَلِيٍّ صَاحِبَ تَرُو خَدَاوِجِ اَيْنَ نَوَاشَةِ اَنْدَمِ قَوْمِ مِيرُو دُو لُؤَى صَاحِبِ
 يَفْرُغُ مَعْتَدًا بَابَانَ فَاضِلٍ بِرِجَالِهَا كَمْ شَاهِدٍ اَخَذَ اَرْبَعًا بِرِجَالِهَا كَمْ شَاهِدٍ اَخَذَ اَرْبَعًا بِرِجَالِهَا
 جَوَابَ بُوَسِينِ نَزْدِ فَقِيرٍ يَفْرُغُ مَعْتَدًا بَابَانَ فَاضِلٍ بِرِجَالِهَا كَمْ شَاهِدٍ اَخَذَ اَرْبَعًا بِرِجَالِهَا

بَابُ الْغَنِيِّ
 اَلْاَمَامُ ابُو مُحَمَّدٍ
 اَكْرَجِي

بَابُ الْغَنِيِّ
 اَلْاَمَامُ ابُو مُحَمَّدٍ
 اَكْرَجِي

بَابُ الْغَنِيِّ
 اَلْاَمَامُ ابُو مُحَمَّدٍ
 اَكْرَجِي

سوال کسی کا و با ب نام غنیمت کد ام شید یا ولی ذبح نماید یا صرف میده یا شیر برنج به نیت نیاز کد ام
 بزرگ بزد و صغار بجز اذن این هر دو را چه حکم است و خوردن طعام نیاز و نذاری مساکین و فقیر را چنانچه
 است غنیا و اهل تول را چه حکم است **جواب** ذبح کردن جانور ب نام غیر خدا خواه پیغمبر باشد خواه ولی خواه
 شید خواه غیر ایشان حرام است و اگر بقصد تقرب ب نام نیاز ذبح کرده باشد و بجه آن جانور هم حرام و مرد و از حیوان
 و ذبح کننده مرده میشود تو به ازین فصل محتاج لازم است در تفسیر کبیر و تفسیر نیشابوری که تفسیر هر قوم
 قال العلماء لو ان مسلما ذبح ذبیحة وقصد بذبحها التقرب الى غیر الله صارت ذبیحة
 المقصد علیما تحقیق سلما ذبح کرد ذبیحه را و اراده کرد نزد کسی را بسوی خود کرد و ذبح مرده و ذبح از حیوان
 ذبیحة مرده است و اگر میده و شیر برنج بنا بر فاتحه بزرگی بقصد ایصال ثواب ب روح ایشان پرنده بخوراند
 مضایقه نیست جائز است طعام نذر الله غنیا را خوردن حلال نیست و طعام نذر الممیت که کسی کوید اگر مریض
 را شفا شود و یا مسافرین بایدا کار فلانی من شود و بر ذمه من این قدر طعام برای خدا خواهم خور امید این نذر
 است و اگر فاتحه ب نام بزرگی داده شد پس غنیا را هم خوردن در آن جائز است و الله اعلم تمام شد تفسیر
 حضرت مولانا شاه ولی الله صاحب قدس سره العزیز استفتا در باب جانوریکه ب نام غیر خدا ذبح کرده شود
سوال ما قولهم رحم الله در صورتیکه کسی جاندار را برای تقرب لغیر الله ذبح سازد و مرادش ازین نثار
 جان بنا بر تعظیم لغیر الله باشد لیکن عند الذبح نسبت هم کوید آن جاندار بسبب ذکرتسبیه حلال میشود یا بسبب
 تعظیم و تقرب لغیر الله که برین نیت ذبح کردید حرام میشود میوات و جوا **جواب** ذبیحه که تقربا تعظیما لغیر الله
 ذبح کرده شود حرام گردد و ذکر تسبیه بخلاف نیت سفید نیست بلکه انجین ذایج را اکثر علماء نسبت ب کفر کرده اند
 چنانچه در تفسیر نیشابوری مذکور است اجمع العلماء لو ان مسلما ذبح ذبیحة وقصد بذبحها
 التقرب الى غیر الله صارت ذبیحة مرده و ذبیحة مرده است و ذبیحة مرده است و ذبیحة مرده است
 که اگر کسی ذبح سازد کد ام جانوری و قصد کند ب نیت او تقرب غیر خدا را مرده میشود و ذبیحه او حکم ذبیحه مرده
 میکند و انتی لیکن اگر کسی جاندار را برای ذبح لغیر الله مقرر سازد و عند الذبح قصد تقرب لغیر خدا را
 از دل دور کند و خالصا الله آنرا ذبح سازد آری الآن نیت سابقه حکم عدم و بطلان خواهد گرفت و ذبیحه
 بیشک حلال خواهد شد زیرا که در میان معبر وقت ذبح است و لذا اکثر مفسرین در تفسیر و ما اهل لغیر الله

۱۳۲
 فی حاکم
 تفسیر
 نیشابوری

قید عند التبع بیان کرده اند قال فی الذر المختار ذکر بحرف قد و هم لامی و نحو کواحد من العظام
 گفت در مختار ذبح کرد بنا بر آمدن اسیر و مانند آن مثل کسی از بزرگان
 یحرم لانه اهل بی غیر الله و لو ذکر اسم الله تعالی و لو ذبح للضعیف لا یحرم و هل
 حرام میشود زیرا که او قرار یافته شد برای غیر خدا که چه ذکر نام خدا هم کرده شود و اگر ذبح کرد برای همان حرام میشود آیا
 یکفر قول آن بزرگوار و شرح و هیاتیه قلت و فی صید المؤمنه انما یکفره و لا یکفر
 کافر میشود قال آن درین دو قول است بزرگوار و شرح و هیاتیه میگویم من و در صید مؤمنه مذکور است که او کوفه است و فاعلش کافر
 لا تألا نسبی الظن بالمسلم انه یتقرب الی الاذی بهذا الحرف و نحو فی شرح الوهابیه
 چرا که ماسوطن نمیکند بحال مسلم که او تقرب بخوبی بسو آدمی باین ذبح کردن مثل او مذکور است و شرح و هیاتیه
 عن الذخیره و نظمه فقال شعر و فاعله جمور هم قال کافر و فضله و استعمل
 از ذخیره و نظم کرد و او را این گفت و فاعلش بر قول اکثر کافرت و نقلی و اسمعیل
 لیس یکفر انتهى عبارة للذر المختار و فی فصول العمدی و من یدبح فی وجه انسان
 تکفیر نمی کنند آخر شد عبارت در مختار و در فصول عمادی است و آن یک ذبح میکند و در وی انسان
 شیئا وقت قد و میر و اتخذ خوازة کفر الدائم و المذبوح ملة و کذا فی الذخیره و ذکر
 چیز را وقت آمدن او گرفت دعوت مردم کافر شود ذبح کننده و مذبح یعنی آن جانور را و او را بشود و چنین است و ذخیره
 فیها و قال اسمعیل الزاهد اذ ذبح الرجل الاربیل أو البقر فی الخوازة لا یل الذی
 و در ذخیره و گفت اسمعیل زاهد و تسبیح ذبح کرد مردی شتر یا گاوی را در خوازات یعنی غوتهای تحت شتر
 یقصد من الحج أو الغز و فان الشیخ الامام ابا عبد الله و الشیخ الامام ابا حفص القاسمی
 نمی آید از حج یا از غزایش بر آنکه شیخ امام ابا عبد الله و شیخ امام ابا حفص و قاضی
 الامام ابا علی السعفی و الحاکم الامام ابا عبد الرحمن الکاتب و الشیخ الامام عبد الوهاب
 امام ابا علی نسفی و حاکم امام ابا عبد الرحمن کاتب و شیخ امام عبد الوهاب
 و الشیخ الامام ابا اسحق و الحاکم الامام ابا محمد قالوا یکفر و اما ما فاکره ذلك اشد
 و شیخ امام ابا اسحق و حاکم امام ابا محمد گفتند کافر میشود و اوج آن ملاکن بن بکر و عیدانم

قلب لادن	محمد بن علی	محمد بن محمد	فخر احمد	بوالخان	امام محمد
عفا الله عنه	عفا الله عنه	عفا الله عنه	عفا الله عنه	عفا الله عنه	عفا الله عنه

دیکه که تمام و تعظیم الی غیر اینج کرده شود و حجت ایت کتب معتبره فقه حرام است اگر چه نام خدا و وقت پنج روز بان آورده باشد مگر واجب
 علی الاصح کافیست فی الله اعلم و علامت و احکام حرره العبد المسکین صدر الدین عفی عنه صاحب النجاشی و الله اعلم بالصواب
 بر مذهب صحیح و خدا و انما ترست و علم وی تمام ترست نوشت این را بنده مسکین صدر الدین عفی عنه صاحب النجاشی که جوایز داد و خدا و ان
 تقریر و پذیر سر ایاد ایت تذکیر از جناب مستطاب فضل الفضل و اکمل الکمل شمس
 فلک تحقیق قمر برج تدقیق حضرت مولانا حاجی ابوالبرکات رکن المذبه و الدین محمد
 المدعو بمولوی تراب علی لازالت افاداته شائعه و افاضاته لائحه در رد بعضی

اقوال مولوی عبدالحکیم نجابی ملتان غفر الله له

حَامِدًا وَمُصَلِّيًا اَقُولُ مُسْتَعِذًا بِاللّٰهِ مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ الَّذِي يُّؤَسُّوْسُ فِيْ صُدْرِكَ
 در حالیکه ستایش کنده ام و درود فرستنده ام میگویم در حالیکه پناه جوینده ام بخدا از بدی و وسوسه اندازنده باز پس نده آنکه وسوسه می
 اِنَّ الْاَهْلَالَ مَعْنَاهُ فِي الْلُغَةِ رَفَعُ الصَّوْتِ فَكُلُّ مَنْ رَفَعَ صَوْتَهُ فَهُوَ مُهْلٌ قَالَ ابْنُ اَحْمَرَ
 بتحقیق اهلال معنوی در لغت بلند کردن آواز است پس هر که بلند کرد آواز خود را پس اهلالت هست گفت ابن احمد
 شَعْرٌ يُهْلُ بِالْفَدَقِ رَجَاكُمَا + كَمَا يُهْلُ الرَّكِيْبُ الْمُضْمِرُ هَذَا مَا قَالَهُ الْاَصْمَعِيُّ ثُمَّ
 شعر آواز بلند میکنند در زمین بمواسوارش چنانکه آواز بلند میکند سوار دوانده اسب این چیز است که گفت در اسمعی
 قِيلَ لِلْمُحْرِمِ مُهْلٌ يَقَالُ اَهْلٌ فَلَا اَنْ حَجَّةً اَوْ عُمْرَةً اَيَّ اَحْرَمَ هَا وَ ذَلِكْ لِاَنَّهُ يَرْفَعُ الصَّوْتَ
 گفته شد بر احرام میل گفته میشود اهلال کردن حج یا عمره یعنی احرام بت بان و آن برای اینست که تحقیق محرم بلند میکند
 بِالْتَلْسِيَةِ عِنْدَ الْاَحْرَامِ وَالذَّارِجُ مُهْلٌ لِاَنَّ الْعَرَبَ كَانُوا يَسْمَوْنَ الْاَوْتَانَ عِنْدَ الدَّارِجِ
 بلکه گفتن نزدیک احرام و دنج گفته میشود است چه تحقیق عرب بودند که نام بتان میگوشتند نزدیک کردن
 وَيُرْفَعُونَ اَصْوَاتَهُمْ بِذِكْرِهَا هَذَا مَا قَالَهُ اِمَامُ الْمُتَكَلِّمِينَ فِي التَّفْسِيْرِ الْكَبِيْرِ وَيُقَالُ مُهْلٌ
 و بلند میکردند آوازهای خود را بیا کردن بتان این چیز است که گفته داد و در امام تکلیمین تفسیر کند گفته میشود آواز کرد

تذکره نجاشی

تذکره نجاشی

بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم

الْقَبِيْ اَي رَفَع صَوْتَهُ بِالْبُكَاءِ كَاَهْلٍ وَاَهْلٍ الْعَطْشَانِ اَي رَفَع لِسَانَهُ اِلَى الْهَكَاةِ لِيَجْعَلَ كَمَنْ يَهْقِرُ وَاَهْلٍ
كُوْدِكُ يَنْبَغِيْ لِمَنْ كَرَدَ وَاَوَزُوْر اَكْبَرُ يَسْتَنْبَغِيْ لِمَنْ كَرَدَ وَاَوَزُوْر اَكْبَرُ يَسْتَنْبَغِيْ لِمَنْ كَرَدَ وَاَوَزُوْر اَكْبَرُ يَسْتَنْبَغِيْ لِمَنْ كَرَدَ
اَهْلُ الْمَلِكِيْ اَي رَفَع صَوْتَهُ بِالتَّكْلِيْفِ هَذَا مَا اَقَادَهُ الْفِيْرُ زَا بَادِي فِي الْقَامُوسِ الْحِيْطِ اِذَا قَرَعَ
وَاَوَزُوْر كُوْنِيْدَ يَنْبَغِيْ لِمَنْ كَرَدَ وَاَوَزُوْر اَكْبَرُ يَسْتَنْبَغِيْ لِمَنْ كَرَدَ وَاَوَزُوْر اَكْبَرُ يَسْتَنْبَغِيْ لِمَنْ كَرَدَ
هَذَا سَمْعَكَ فَلَا كَمَّ لَدَيْكَ اَنْ مَا ذَكَرَهُ مِنْ لَاجِلِ الْجَوْشَمِ حَوْلَ الشَّحِيْقِ فِكْرُهُ وَلَا يَكْشِفُ
اِنْ كُوشَ تَرَابِطِ طَاهِرٍ بِشِئْنٍ اَوْ اَيْكَةِ تَحْقِيْقٍ اَجْبَدُ كَرَدَهُ اَنْ كَرَدَهُ اَيْ كَرَدَهُ اَيْ كَرَدَهُ اَيْ كَرَدَهُ
غَطَاءُ التَّعْصِبِ نَظَرُهُ مِنْ اَنْ مَعْنَى اَلَا هَذَا لِي فِي الْغَفْرِ رَفَعُ الصَّوْتِ عِنْدَ الدَّخْرِ فَاَنْ
يَرَدُهُ تَعْبِ رَا نَظَرُهُ اَزْ اَيْكَةِ تَحْقِيْقٍ مَعْنَى اَلَا هَذَا لِي فِي الْغَفْرِ رَفَعُ الصَّوْتِ عِنْدَ الدَّخْرِ فَاَنْ
جُئِيْنَ كَمَا لَا يَخْفَى عَلَى الْعُلَمَاءِ الرَّاسِخِيْنَ اَنْ اَسْتَشْهَادَهُ عَلَيْهِ بِعِبَارَةِ الصَّحَاحِ حَيْثُ قَالَ
ظَاهِرُ خِيَاْنَةِ بُوْشِيْدَةِ مَيْتِ بَرِ عَالَمَانِ كَامِلٍ بَارِ شَايِدُ كَرَفْتِ اَوْ بَرِ اَنْ بِعِبَارَتِ صَرَحَ جَايِكَةُ كَفَتْ
فِي الصَّحَاحِ وَاَهْلُ التَّسْمِيَةِ عِنْدَ الدَّخْرِ قَوْلُهُ تَعَالَى وَمَا اَهْلُ بَيْتِ لَعْنَةِ اللهِ اَي نُوحِيْ عَلَيْهِ لَعْنَتِي
وَرِصَاحُ سِتِّ وَاَوَزُوْر اَكْبَرُ يَسْتَنْبَغِيْ لِمَنْ كَرَدَ وَاَوَزُوْر اَكْبَرُ يَسْتَنْبَغِيْ لِمَنْ كَرَدَ
اِسْمُ اللهِ وَاَصْلُهُ رَفَعُ الصَّوْتِ اِشْتِيَ اَشْهَادُ عَدَلٍ لَنَا لَكُلِّ مَا فَتَحَ بَصَرَهُ اِلَى قَوْلِهِ اَي نُوحِيْ
نَامُ خَدَا وَاَهْلُ اَهْلٍ لِمَنْ كَرَدَ وَاَوَزُوْر اَكْبَرُ يَسْتَنْبَغِيْ لِمَنْ كَرَدَ وَاَوَزُوْر اَكْبَرُ يَسْتَنْبَغِيْ لِمَنْ كَرَدَ
اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ قَوْلُهُ وَاَصْلُهُ رَفَعُ الصَّوْتِ ثُمَّ اَنْ وَسَوْسَكَ جُودُ الطَّوَاغِيْتِ اَنْ تَمْسَكَ بِقَوْلِهِ
اَنْ بَارِ اَبْسُوْشِ اَصْرُ رَفَعِ الصَّوْتِ بَارِ اَكْبَرُ يَسْتَنْبَغِيْ لِمَنْ كَرَدَ وَاَوَزُوْر اَكْبَرُ يَسْتَنْبَغِيْ لِمَنْ كَرَدَ
وَاَهْلُ التَّسْمِيَةِ عِنْدَ الدَّخْرِ فَادْفَعُهُ بِعَسَاكِرِ اِلَا سِتْعَاذَةً بِاَنْ مَعْنَى ذَلِكَ اَقُوْلُ اَنْ
وَاَهْلُ التَّسْمِيَةِ عِنْدَ الدَّخْرِ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ قَوْلُهُ وَاَصْلُهُ رَفَعُ الصَّوْتِ ثُمَّ اَنْ وَسَوْسَكَ جُودُ الطَّوَاغِيْتِ اَنْ تَمْسَكَ بِقَوْلِهِ
رَفَعُ صَوْتِهِ بِالتَّسْمِيَةِ عِنْدَ الدَّخْرِ فَمَا هُوَ مَقْصُودُهُ نَا لَمْ مَقْصُودُهُ وَاَمَّا مَا قَالَ مِنْ اَنْ
لِمَنْ كَرَدَ وَاَوَزُوْر اَكْبَرُ يَسْتَنْبَغِيْ لِمَنْ كَرَدَ وَاَوَزُوْر اَكْبَرُ يَسْتَنْبَغِيْ لِمَنْ كَرَدَ
مَعْنَى قَوْلِهِ تَعَالَى وَمَا اَهْلُ بَيْتِ لَعْنَةِ اللهِ رَفَعُ الصَّوْتِ عِنْدَ الدَّخْرِ بِاسْمِ الْغَيْرِ سَوَاءٌ كَانَ الْغَيْرُ
يَعْنِيْ قَوْلَ اَوْ تَعَالَى وَاَهْلُ بَيْتِ لَعْنَةِ اللهِ لِمَنْ كَرَدَ وَاَوَزُوْر اَكْبَرُ يَسْتَنْبَغِيْ لِمَنْ كَرَدَ

الغالب
بجانب
مذهب

قوله يا سيد اللات والعزى عند ذنوبي استي ساء المولى رد الشؤل وتبني بحسري عاذة ال
قول شرکان بنام لات و عزی نزد بخش آخر شد بر بیان کنان کل ملات و راسه آگاه کردن جریان عادت مردمان
الجاهلیة كما عرفنا و اما ما قال من ان ذكرك و حاشية البصاوي لمولا ناعبد الحكم
جانبه چنانکه شناختی اکنون و اما آنچه گفت از اینکه محض ذکر کرده شد و حاشیه فیاضی تصنیف مولانا عبدالحکیم
قوله ای رفیع به الصوت عند ذنوبی القمیرین لما استی فمیر بلا مرتبه فان المذکور
قولش ای رفیع به الصوت عند ذبحه برد و ضمیر راجع اندکیس که ما آخر شد پس متان است بنامش به البند و کور
فی تلك الحاشية هكذا قوله ای رفیع به الصوت عند ذنوبی القمیرین راجع ال غیر و ضمیر
در آن حاشیه انجین است قولش ای رفیع به الصوت عند ذبحه ضمیر راجع بسو کلفه و ضمیر
ذبحه الی ما هو بیان الحاصل المعنی استی فقطه ما ذکر فی ترجمه عبارتة تلك الحاشية
و بسوی لفظ ما پس بیان است بر حاصل نمی آید پس ساقط شد آنچه ذکر کرد در ترجمه عبارت آن حاشیه
حیث قال ترجمه این نیست ضمیر و ضمیر که در عبارت فیاضی وقع است راجع است بسوی عبارت از ترجمه است
ثم قال نقا عن الکواشف و غیره ان من اهل به لغير الله نودی علیه لغير اسم الله تعالی
از گفت و در حاکم گفت از کواشف و غیر آن تحقیق معنی ما اهل به لغير الله کرده شود و برای غیر نام خدا
وقال فی ترجمه و معنا اهل به لغير الله
و گفت در ترجمه آن معنی ما اهل به لغير الله
او کرده و مؤنبر اسم در و ذبح استی انت فکلم ان لفظ عند الذبح عند مذکور و معنا
فقد الترتیبه مخالفه قطعاً من العجائب مستکه علی اذ حاشیه بعبارة التفسیر الرحانی
پس این ترجمه مخالف است بر آوی بالیقین باز از عجایب است دلیل گرفتار و بر دعوی خود بعبارت تفسیر رحال
حیث قال و فی تبصیر الرحمن و ما اهل به لغير الله فانه ان ذکر مع اسم الله فقد صار
بمعایه گفت و در تبصیر الرحمن است و ما اهل به لغير الله پس تحقیق اگر ذکر کرده شود با غیر نام خدا پس البته معذرت
فیه لطیف الخمس مع تجاسید الموت وان لم یذكر فقد زید فی تجسید استی و وجه العجب
در آن مظهر بخش را با وجود تجاسسش برک و اگر نذکور نشود نام خدا پس البته زیاده کرده شد و ترجمت آن آخر شد و وجه

ظاهراً جداً فإنه ادعى أن المراد هو الأهل هلال عند الذبح وهذا غير مذکور فيه بل هو مستلزم
ظاهرست قیماً پس تحقیق او دعوی کرد که التعداد اهل است نزدیک ذبح و این میت مذکور در آن بلکه او طاعت
عن هذا القيد فهو دليل لنا وحجة عليه ويؤكد هذا الإطلاق ما في الكشف ما أهل
لنبن قید پس آن دلیل است برای ما و الزام است برو که و ما یسید بدین اطلاق را آنچه در تفسیر کشف است و اهل به
بغير الله ای رفع به الصوت للصوت و ذلك قول أهل الجاهلية باسم اللات والعزى انتهى
بغير الله یعنی بلند کرده شود و گویند از برای بت و آن قول اهل جاهلیت است بنام لات و عزى آخر شد
و ما فی انوار التنزیل فی تفسیر سورة المائدة و أهل بغير الله ای رفع الصوت بغير الله
و آنچه در تفسیر انوار التنزیل است در تفسیر سورة مائده و اهل بغير الله یعنی بلند کرده شود و از برای غیر
به گفتواریهم باسم اللات والعزى عند ذبح اشی فذاک تفسیر الأهل مطلقاً و ذکر
بوی مانه قول او شان بنام لات و عزى نزد بحث آخر شد پس ذکر کرد تفسیر اهل را مطلق باز دارد
قید عند ذبح بطریق التمثیل و ظاهر علی من که مهاره بالفن ما یکن مقصود من التمثیل
کرد قید عند ذبح بطور مثال و هوید است بر سیکر او را مسمارت است بعلم تفسیر آنچه می باشد مطلوب از تمثیل
قادر فحمله المراد أن تفسیر الأهل باختيار و وضع اللغة واستعمال الشرع والعرف
بشراب پس خلاصه مطلب آنکه تحقیق تفسیر اهل با اعتبار اصل لغت و استعمال شرع و عرف
هو رفع الصوت مطلقاً و اما ما وقع فی البضای و المدارک و الدر المنثور و غیرها من
آن بلند کردن آواز است طاعتاً و آنچه واقع شده در بضای و مدارک و در المنثور و سوائی اینها از
قید عند الذبح فقیه بالاحصی شهاب علی أن الغرض من الأهل هو الذبح و اهل
قید عند الذبح پس تفسیر باخصی آگاه کردن بر اینکه غرض از اهل آن ذبح است بیشتر و
و شعراً الجری عادة أهل ذلك الزمان على أنه قد تقررت في مقرة أن القيد لا يكون
آگاه کرد است بر جریان عادت اهل آن زمانه علاوه اینکه التماسات شد در مقام خود که تحقیق قید نباشد
على طریق المفهوم المخالف للمطلق يبقى على إطلاقه و القيد على تقييد فلا تافى فيما
بر طور مفهوم مخالف چه مطلق با ستمایه اطلاق خود و قید بر قید خود پس بنام است

اصلاً و ان شاطئ العلة المحترمة على التقرب الى غير الله سبحانه ذكر اسم غير الله وقتل النجس
 بجزء تحقيق مدار حد حرمت بر تقرب است بسوی غیر خدا بر است و اگر ده غیر نام غیر خدا و حتی
 او قبله فی تفسیر الحد ذکر اسم الله کل ذی حجة یقرب بهنما الی غیر الله تعالی القوی و متکبر
 یا قبله فی تفسیر حد است پس حرام کرد خدا بر ذی حجة که تقرب کرده شود بدیجس بسوی غیر الله تعالی آن غیر را
 فی التفسیر الکبیر و التیسار و روی و تفسیر عبد الصمد و غیر ما فی مختص و بما القیاد علیک
 در تفسیر کبیر و تیسار و روی و تفسیر عبد الصمد و جز اینها پس تلاش کن و با حیا عمل کن بر تو
 مختص عبد البصیر المحذی ان ما اورد که ذلک القابل من ان ما کنه مولا کا الحار فظ
 ظاهر شد نزد مینا و اما اینکه تحقق آنچه و اورد کرده است آنرا قابل از اینکه تحقق آنچه نوشته است آنرا مولا نا حافظ
 المحذی عبد العزیز الداهلی فی تفسیر و عند قوله تعالی و ما اهل به لغير الله و ما
 محذی عبد العزیز و برونس در تفسیر خود در یک قول او محال با اهل به لغير الله و حاصل
 ما فی حد حرمت جانوی که مشهور و منسوب کرده شود بر این غیر خدا تفسیر من عند تفسیر و مخالف
 آنچه آن تفسیر است تفسیر از زرد و دانش و مخالف است
 للتفاسیر المعتبرة و لتسویب لاد و راق لا غیر ثم یلفظ تفسیر تضلیل للناس و یأمیر للنجاة
 برای تفاسیر و لغت و سیاه کردن و رقاست و سوا این تمام شد بلفظ وی پس درین کلام که نیست بر او مایه است
 ثم ما قال ان منقلاً علی کل اللام فی قوله تعالی لغير الله علی القلب و لا یخصاص
 باز آنچه گفت که تحقیق منقار غلط حل کردن لام است در قول او تعالی لغير الله بر قلب و اختصاص
 و هو من ظاهر بل هی مفعول لاهل و لم یکن لکن اذا کان اللام للقلب و الاختصاص
 و او سهولت ظاهر بلکه او مفعول است برای اهل خدا است که تحقیق و تفسیر باشد لام بر قلب و خصوصیت
 یلزم ان لا یکن لکن سوا ما ذکر یقول که اسم غیر الله مع اکثر کلمات کما فی الهدایة و غیره
 لازم من آیه اینکه یا نه حرام آنچه خارج کرده شود بترکت نام غیر خدا با وجودیکه تحقیق وی حرام است چنانکه در هدایت و غیره
 تفسیر عباده فی تفسیر ان اللام من القلب و الاختصاص هو التقرب الی غیر الله تعالی
 آنرا بعد از تلاش پس من التفت که تحقیق مراد از مختص اختصاص این تقرب است بسوی غیر خدا تعالی

رای شمس

المسلمين كما هو مخصوص في البحر الرائق وغيره هذا فانصف ولا تكن من المجادلين واخر
مسلمانان چنانكه آن صرح است در بحر الرائق وغيره ان كبر من رابض الضان كن وبيانك كذا كان واخر
دعونا ان احمد لله رب العالمين والصلاة على رسولنا الكريم وعلى اله الواسلين

دعای ماست که البته ستایش مر خداست پروردگار جهان و رحمت کامله نازل باد بر رسول امین و بر اولاد و دوستان
و اصحابه الکرامین من الاضمار و المهاجرين و اولیایه الشرايخین و اتباعه الی یوم الدین
و یارانش کاملان از الضار و مایجان و اولیای وی را سخنان در علم و بیرون و نازد جزا
بسم الله الرحمن الرحیم ما قو لکم رحمکم الله اذ الجمع الحل و اخریمة فی امری اذ ا

جست قول شما بخت شمار خدا و قید که منع شد و حلال و حرام در یک خبری نیست

قال بعض العلماء رحمه الله حرام او شرک او کفر واستدلوا بالآیات والاخبار المتواترة
بعض عالمان رحمه الله که البته او حرام است یا شرک است یا کفر دلیل گرفتند بآینما و چیزهای متواتره
المنصوصة او المشهورة التي هي حجة قطعية وبالقواعد الأصولية التي ليستبط بها
صرح یا چیزهای مشهوره که آینما حجت یقینی اند و بقواعد علم اصول که استخراج کرده میشوند باینما

المسائل والمحرمات القديمة معتبرة وقال بعضهم رحمه الله حرة واستدلوا بآيات
مسائل و محرمات علم فقد معتبر و گویند بعض عالمان رحمه الله بجزایر بودن آن و براج بودن آن
بالآيات والاخبار المنصوصة بالجزایر المعتمدة و لم یکن ذلك في القرآن الثلاثة
باینما و چیزهای غیر مصرح و جزئیات غیر معتبره و باشد آن امر در سه زمانه

المشهودة بالجزایر بل إنما هي بدعة من بدع أهل الأهواء لا عرض دنيوية فاسدة
گوای داده شده به نیکی بلکه جزاین نیست که او بدعت است از بدعتهای مردمان هوای نفسانیت و ضلالت
أو نیات باطله أو تعظیم مفرط یفضی الی الشرک او الفتنه او الفساد کذب الدایک و البقرة
و نیوی ناس یا نیتهای باطل یا بزرگی زیاده که میرساند بسو شرک یا فتنه یا فساد مانند ذبح کردن مرغ یا کاه

على القبور أو الاعلام من الأفعال التي تصنعها عوام المسلمين فما يفعل المؤمن المحمط
برگور یا نشانها از فعلهای که صادر میشوند از عامه مسلمانان پس چه کند مومن با احتیاط

فِي ذَلِكَ أَمْرًا يَتَرَكُهُ وَيَأْمُرُ النَّاسَ بِتَرْكِهِ ^{وَيُؤَكِّدُ النَّاسَ بِفِعْلِهِ} فَلِذَا اسْتَقْبَلْتِكَ

در آن امر ای بگذار و از او حکم کن مردمان را بگذار آشتی دی یا بگذار از آن بگذر مردمان را بگذار نش بر سر کعبه

أَيُّهَا الْخَلِيلُ الْمُتَّقِي الْوَرَعَ الْمُحْتَاطِ سَيِّئُوا تَوَجُّوا **بِالْجَوَابِ** يَتَرَكُهُ الْمُؤْمِنُ الْمُحْتَاطُ بِأَمْرِهِ

ای دوست بریز کار با احتیاط بیان کن تا ثواب داده شود جواب بگذار از آن مؤمن با احتیاط حکم

النَّاسَ بِتَرْكِهِ لِلْإِحْتِيَاظِ وَلَا عَمَلٍ دَلِيلٍ الْمَحْرُومِ عَلَى التَّحْلِيلِ وَفِيهِ إِطَاعَةُ الرَّبِّ الْجَلِيلِ فِي

مردمان را بگذار آشتی آن بر احتیاط و بر عمل کردن دلیل حرمت بر علت و درین فرمان بردار کرد و کار بزرگ است

كُتِبَ الْأَصُولُ وَالْفَقْرُ الْجَمْعُ لِأَنَّ كُلَّ هَاتَيْنِ يُعْمَلُ عَلَى دَلِيلٍ الْحَرَامِ مَرَّ حُجًّا كَذَا

کتابهای اصول و فقرت و تنیکه جمع شوند حلال و حرام غالب شود حرام یعنی عمل کرده شود بر دلیل حرام بر حج

الْأَشْبَاهِ وَالنَّظَائِرِ وَأَمَّا الْمَثَالُ الَّذِي أَوْرَدْتَهُ أَيُّهَا الْقَرِيبُ مَرَّ سَيِّدُ الْعُلُومِ مِنْ

در اشباه و نظائر و اما مثالی که وارد کردی آنرا ای سردار سرداران علماء از

ذِي الدَّيْكَ وَالْبَقَرَةِ وَالشَّاةِ فَهِيَ بِالنَّظَرِ الدَّقِيقِ وَالتَّحْقِيقِ الْأَيْتِ خَارِجٌ عَمَّا نَحْنُ فِيهِ

ذبح کردن مرغ و گاو و بز پس آن مثال بظریایک و تحقیق عجیب خارج است از آنچه ما در آن هستیم

وَأُذِرُهَا مَصْنُوعَةً بِنَصِّ الْكِتَابِ وَالسُّنَّةِ وَعَلَيْكَ اتِّفَاقُ الْفُقَهَاءِ وَالْأَصُولِيِّينَ وَالْمُفَسِّرِينَ

چه حرامش مصحح است بنص قرآن و حدیث و بر حرمت آن اتفاق فقها و اصولیین است و مفسرین

فَخِلَافُهُ خَلْفٌ لَا مُخْتَلَفَ وَلَا تَلَفَتْ أَيُّهَا الْأَلَمِيُّ الْأَوْ ذَعْنِي إِلَى تَوَهُمَاتِ بَعْضِ النَّاطِرِينَ

پس مخالف آن باطل است نه مختلف و اتفاق مکن ای تیز بین ذکی بسوگویتها بعضی ناظران

فَأَنَّهُمْ نَظَرُوا إِلَى بَعْضِ السَّرِّ وَأَيَّاتِ الْمُؤَوَّلَةِ وَالْمُرْدُودَةِ فَوَقَعُوا فِي الْوَرُطَةِ الظُّلُمَاءِ وَمَا

پس تحقیق ایشان نظر کردند بسوگویتها و اینها را تاویل کرده شده یا مردود پس بقیانند در ورطه تاریک و

أَتَوَاتِنِي يَعْلُو قَلْبِي أَذِكَّاءٍ كَلَّا بَلْ ضَلُّوا وَأَضَلُّوا النَّاسَ كَعُودِي بِاللَّهِ مِنْ شَرِّ الْوَسْوَءِ

نه آوردن پیغمبر کی میا و برز در دل از کسایت چنین است بلکه گمراه شدند و گمراه کردند مردمان را بپایم خدا از بزدلی

الْخَنَاسِ ثُمَّ أَذْكَرُ عِبَارَةً بَعْضُ الْكُتُبِ الْمُعْتَبَرَةِ تَنْشِيطُ الْوُجُودِ وَتَقْرِحُ الْوُجُودِ وَفِي

افکنده باز پس نموده باز ذکر میکنیم عبارت بعضی کتابهای معتبره را خوش کردن در حدان و خوش کردن بوسنان و در

تصحیح نامه زبک النصاب				تصحیح نامه زبک النصاب			
صفحه	سطر	غلط	صحیح	صفحه	سطر	غلط	صحیح
۱	۱	نتین	تین	۱	۱	نتین	تین
۲	۲	ب	+	۲	۲	ب	+
۳	۳	خود	خود	۳	۳	خود	خود
۴	۴	لهذا	هذا	۴	۴	لهذا	هذا
۵	۵	عبد	عبد	۵	۵	عبد	عبد
۶	۶	افکار	افکار	۶	۶	افکار	افکار
۷	۷	تحریم	تحریم	۷	۷	تحریم	تحریم
۸	۸	عبد	عبد	۸	۸	عبد	عبد
۹	۹	یقرض	یقرض	۹	۹	یقرض	یقرض
۱۰	۱۰	التقرب	التقرب	۱۰	۱۰	التقرب	التقرب
۱۱	۱۱	که	که	۱۱	۱۱	که	که
۱۲	۱۲	و	و	۱۲	۱۲	و	و
۱۳	۱۳	مطل	مطل	۱۳	۱۳	مطل	مطل
۱۴	۱۴	آدے	آدے	۱۴	۱۴	آدے	آدے
۱۵	۱۵	بزرگ دستی	بزرگ دستی	۱۵	۱۵	بزرگ دستی	بزرگ دستی
۱۶	۱۶	می گذارند	می گذارند	۱۶	۱۶	می گذارند	می گذارند
۱۷	۱۷	سلامت	سلامت	۱۷	۱۷	سلامت	سلامت
۱۸	۱۸	یا	یا	۱۸	۱۸	یا	یا
۱۹	۱۹	معنی	معنی	۱۹	۱۹	معنی	معنی
۲۰	۲۰	لشرف	لشرف	۲۰	۲۰	لشرف	لشرف
۲۱	۲۱	لغت	لغت	۲۱	۲۱	لغت	لغت
۲۲	۲۲	احفظ	احفظ	۲۲	۲۲	احفظ	احفظ
۲۳	۲۳	اللغة	اللغة	۲۳	۲۳	اللغة	اللغة
۲۴	۲۴	عمدا	عمدا	۲۴	۲۴	عمدا	عمدا
۲۵	۲۵	هو	هو	۲۵	۲۵	هو	هو
۲۶	۲۶	آن	آن	۲۶	۲۶	آن	آن
۲۷	۲۷	العله	العله	۲۷	۲۷	العله	العله
۲۸	۲۸	الغرض	الغرض	۲۸	۲۸	الغرض	الغرض
۲۹	۲۹	المقصود	المقصود	۲۹	۲۹	المقصود	المقصود

